

MIC. # 9902 (RAB. 2096)

GOLD, YEHOASHU'A.

גאלד, יהושע.

GEFEN ZAHAV, MASEKHET
SHABAT.

גפן זהב, מסכת שבת.

[19--]

ASHKENAZIC SCRIPT

1
28 1/2 226

03975

לפון (לבת דף: ז"ה) לרהב

11

ואמר רבנו בר מחסניו ואמר רב חמו בר גרמיו ואמר רב: הנותן
 מתנה לחבירו צריך להודיעו לזומו (למה ז"ה) אצדח כי זוני ה' מקבלת.
 תנינו נמי פבי: "אצדח כי זוני ה' מקבלת", ואמר ליה הקב"ה למשה:
 "מתנה טובה יל או בבוח גרני, ולבת" למה, וזוני מקבל אמתה אלוהיך,
 אק והודיעם. מכיון זמר ה' למדן בן גמליאל: הנותן פת איתנוק צריך
 להודיע לזמו. מאי עביד ליה? זמר זבין: לזניף ליה מילתו ומאי ליה
 כותמו. והזידני דחילין אפלטני מזוי? זמר רב פבי. לזניף ליה
 מזומו פנין. איני, והזמר רב חמו בר חניניו: הנותן מתנה לחבירו
 זון צריך להודיעו לזומו (למ א"ה) "ומשה לזו ידע כי קרן זור פניו
 דברו זורו"? לזו קלימו, הזו כותמו דעבידו לזניף, הזו כותמו
 דלזו עבידו לזניף. והזו לבר דעבידו לזניף? זמן לבר
 לזו עבידו לזניף. —

האומר הנה הזו פניו גבול, מה לומר, מתנה טובה יל אי קבוח
 גרני, ולבת למה וזוני מקבל אמתה לזניף, הזו פת איתנוק
 זור פתה כעלמא דברות, זמן מקבוח במה נצטוו זל הבר?
 זמן מה זה לומר למתן הבר צריך להודיעו לזניף, הזו פת איתנוק
 מילתו דלזו עבידו לזניף. הזו לבר הזו לזניף וזניף מבר?
 זמן די לזו זה הבר, זלזו לומר זור זמר לזני קנה וזני זמור:

לפני (לבת בן זיה) ליהק

בפסוק ה'אחרון' לא פקדה זו, אומר ה' יוחנן מלמד ה' למחן בן יוחאי: כאלמנה
 לצדן הקד' לזכרון נתן להם בקרה סיני, חוף מלבת לצדן להם בלנציו.
 לנאמר: "קיני ובין בני ילדיו אור הניו לזולתם". זאי הכי? אזו לזכרון
 דב'אם מליה? לבת אודינינו, מתן לכה אזו אודינינו. אזובית אומרו
 מתן לכה נני אודינינו, נלמה יתרה אזו אודינינו. דומר ר'ל בן לקיט
 "נלמה יתרה נארן הקד' לזכרון בחד לבת, ולמלציו. לבת נאלין אזוה
 הימנו, לנאמר: "לבת אינפל", כיון לבת ווי זקבה נפל". והזו תמה
 מוזב, מה לומר לכל המצות נתן להם בקרה סיני ורק לבת נתנה להם
 בלנציו, האזו גם לבת היוו בולרת הדבקות ככל התורה? וגם לפי
 מה דמלני הגמרו "לבת אודינינו, מתן לכה אזו אודינינו", היוו
 תמה, אזו מתן לכה לא כל התורה אודינינו אומרת הימנו, ורק
 לא לבת אזו אודינינו? אזו נומר לבומר מתן לכה לא כל התורה
 אודינינו, אמה אזו אודינינו מתן לכה לא לבת? מה נפקו מינה
 בזה, זוט הם יודעים מתן לכה לא כל התורה, יהיו יודעים גם לא לבת?
 גם דמלני ה'אחרון' האזו תמה מוזב לומר גם מתן לכה לא לבת
 אודינינו, רק נלמה יתרה אזו אודינינו, והזו פליו, מה ילחם לבד
 מן הנלמה הימנה, האזו גם ילחול דבאם זונס ודבאם מה היוו הנלמה
 הימנה, זולת הזמנה, לזל להם בלבת נלמה יתרה אכאל' הרמק'
 (כ' בימליה) לבת זה זונל נפל, כי זוט צדן זמאני, אזו' מה היה

ל (לבת י' דה) לרה

ואם הרבות היו נודעים המלות היתה "נלמה יתגרה?" ארז סוף סוף
כבר הם נודעים ומה גם מה, להרי הם נודעים מה לכתוב בתלמוד,
ומה האזול כביכול נחתן התורה בתקנתא? ע"כ האומה הנה הלו
חיבה שתומה, והתקדמים או בזרו בו אומה, וארז"ל אומה חז"ל
היתה יבזרו און זה עתה פלאה לא פרה זו.

הצנין כי הנה בעלמיה הדברות מלינו לניסיונים על
למדת לבת, א"כ בדברות הרואות נאמר להווי זכר אמרה בחולות
ואחידה הימים, כמל"כ (ב"פ יתרו) "לכור את יום הלבת לקדשו וגו'
כי ללתיאום עלי ה' את הליום ואת הזוף וגו' אינה ביום הלביזי"
ובדברות הלענות (ב"פ זאחמן) נאמר העים על למדת לבת
להווי זכר איציות מצייט, כמל"כ "למור את יום הלבת לקדשו וגו'
וזכרה כי עבד הוית בזוף מצייט אוצניוק ה' זולקיק וגו' זה בן
צוק ה' זולקיק אעלות את יום הלבת"; אומנם אחר ההתאונות
נכמה, כי יש עבד עים אלולי על למדת לבת, רק להתורה הסתומה
אולתו בתעמאות אלונה, עכ"ל חז"ל זכרו את העים הנה במלנה, לא
בלתי לבאום הווי אומרים אולתו בבה"ע"כ אכ"ל אומרו "קלבת הווי אומרים,
מנאר לני איום הלבת" מנאר לני אצמד לבווי איום לבטלו לבת
אנאיה א"י תעמאנים" וההבדל לבין לני העמאנים לכתבה התורה
אכ"ל העים הלולי הווי זה, כי לני העמאנים לכתבה התורה ברואות

לפן (לבת דף ז' ז"ה) לרב

ובלתי נא, אהווי זכר אחידא דהזאס וזכר איצטוה מצויים, אניתם הם
 רק זכר זה הזמן לדברי, זבלה השעם האילוי הוא זה אצטעב לבאז, ואם
 לבאזו לבת ומנחה, אחיי העלמים! אביזור הדברים הוא זה, כי באמת
 כל הסוד לא קיומם היומיה הילכזאלית במשום באורף זויבנהם קראם לזאקיים
 אנה, ואלה בכל דבר זמנים אנונינו זאינו אכאורתינו, זבלה זואת זעב
 היומיה הילכזאלית חיה וקיומה, אמרות כל הגזירות זולר גזרו זלנה,
 זכן תלאור חיה וקיומה אנה ולנה נצחיים, הוא רק יום הלבת, זולר
 ילדיו אצמרים לאזו לעלות בו כל מאיבה, ולנה ביום זה אהיות קבל
 שום אזו היה לנו יום הלבת זוז זכר אזו היה ח"ו מהיומיה הילכזאלית
 לעזרות באורף, ואקב כל זכר אמו, כי ארוך זאורף העלות וגודל הענינו
 בערנו בכל זקסי זורף, וגודל אצמם ודוחקם אהביוו זהם פרנסתם,
 לאזין להם מקור נאמן אמחיתם, זהם צריכים לעמול בכל כוחם ומאמם
 כל ימיהם הלבוד אהביוו סוף לביתם, זום אזו היה זהם יום הלבת,
 זוז זכר לבת מהוה לעני באורף, זרק ז"ל שנים לביתם ביום הלבת,
 לזינו מחויבים אהוה ביום זה במנחה אמה ואצמם זואת יום הלבת
 כל יחד לפי יבלתו, זה יחזקנו וקיימנו אהוה לנו קיום ולזרות באורף,
 וזה לזמרה האלפה, "מזמר ליה איום הלבת, מזמור ליה אצטעב לבאז",
 ר"ל ליום הלבת הוא המזמר ליה לא הצטעב לבאזו לא היומיה הילכזאלית
 והוא סוד קיומו התצחתי בין הדמים, עד יום לבאז לבת ומנחה,
 עד בימות מליח צדקנו לזוז יהיה לבת ומנחה, כמו לומר הכתוב
 "והיתה מנחתו כבוד", אחיי העלמים, להלבת מנחה אילדיוו חיי עלמים
 לא לני עלמים, להם חיים וקיומם בעולם הזה, גם נאחזין העולם הבו
 לפני ימיהם האלפים! הדבר הזה צריק אהיות בסוד מנחה הזואם,
 לעמולת העולם אזו יבדלו מזה לכל סוד הקום לא היומיה הילכזאלית, הינו רק

לפי (לבת דף י"ג) לרה

למירת לבת! לפי להנחה הזוהר לא קיום הזוהר הילכויות במאמ
 זה זמן זורק ונריו מילד אמרת כל הצרות לעברו זיהם, הנו אמת
 עקלוי רבלי, וכמה דיו נלפבו וכמה קולמוסי נלמברו אוצרו הכתרון
 לא לזולה זו, ובזמנת הסוד לא קיום הזוהר הילכויות במאמ הנו
 יום בלתי; אוכלתי ידעו וזמנת הצולס לכל קיום הזוהר הילכויות
 האזו יום הלבתי, לאו הנו מניחום את ילכויל בלמט זולכן אלמור את יום
 הלבתי, זולכן לאי כמח הקב"ה שדע זה מלכל בתורה, כי זום הנה
 כמח זה מלכל בתורה, לאו הנו זולמור הולמט מסתפקים בזמנתינו, לכן זה
 האזו סבת קיומם, לאו הנו מניחום את ילכויל אלמור את הלבתי, זולכן למט
 דתה הם מרקולים בדבר זה, אלכן מלכויל לבמה פדמט גזרו לא ילכויל
 לאו למברו את הלבתי, כבזמנתינו בר"ה (י"ג.) לפדמט זולמור גזרו לא ילכויל
 לאו ינסקו בתורה ולאזו ימולו קניהם וליחללו לבתור, זולכן מלכויל
 (י"ג) זמנתינו לפדמט זולמור גזרו זמנתינו לאזו ילכויל לבתי ולאזו ימולו קניהם
 וליחללו סקולת נבה, כי זולכן לזמן הפדמט הזה לא למירת לבתי כמח
 בתורה, זמט כל זה מרקולים כמה, כי למירת לבתי הנו זולמור מן הסיבולת
 הצולות לא קיום הזוהר הילכויות, והנו כמחיס בפני ההתבוללות, זולכן
 כן הם גזרו לא לללה דברים זולה יחד, לבתי, זולמה וסקולת נבה,
 לללה דברים זולו למחיס זולמנו מן ההתבוללות, זולמה זמט כל זה הם זמט
 מבטלים את הגזירה, זולמט זמט היה דבר זה כמח זמט כל בתורה
 להלבתי האזו הצדמק לבוז לא הזוהר הילכויות, והאזו סוד קיומו,
 הנו גזרים גזירות יזרה קלות ורעות לא למירת לבתי, והנו ילכויל
 סקולת צרות רבות ורעות יזרה. --- אזו לזמנתינו הגמרינו במזמנת
 הזני, זולמתי יוחנן מלמט רלבו" כמלמור לערן להם הקב"ה לילכויל, נמן
 להם כמחיסינו, חולף ולבתי לערן להם כמחיסינו, לאזו ידעו זולמור הצולס מזה,

לפי (לבת בן ז'ה) (לה)

לפיכך, ביני ובין בני ישראל הוא "אדם", ר"ל כי השם הזה לא
 מאיר את, אלא אורו של ישראל שהם עם צדק, או אלה אלוהות הצדק,
 כי השם הזה אינו נאמר או באותה הריאליזציה ולאו בלתי, כי השם
 למה, הורה מקור באותו, הם גאים וקודמים גם אלוהות הצדק, אבל
 השם בלתי היה או ככה באותו, רק אצל מלכות המלך למנוח דומה
 לבת, ככה את השם הזה, למה "ביני ובין בני ישראל הוא היו
 אדם"; ואחר כך מקור הפיכוי בצורה הכונה אל המעשה, לזמן הכונה
 אל היותו של האדם בן יוחאי של הלב-עצמו לזמן אדם בצניזו, רק
 של השם בלתי היה אל אמירת לבת זה נהן אדם בצניזו. וזה
 להקלה העניין, "אי הכי לא מיטעו עבדך זה?" ר"ל אם נכרי
 כונה ה' יוחאי לבת צדקה או אובדניהו, א"כ לא יתעל הצבא" של
 אנשים גמורו של ישראל ליתעלו, לבוא, כיון שאינם יודעים להיו מעלה
 ה' אלהים לישראל שאלם זה מצדם? --- ואלו לבת אובדניהו, ורק
 מן לכה לא אובדניהו, כי השמים הריאליזציה אל אמירת לבת אומר
 באותו אלוהו באבול מה לעבר, להווא עבר אמירה ברוחנית ודבר לישראל
 מלפני, אבל אינו נאמר בו השם הזה להווא מן לבת אצדק, זה אובדניהו
 אבל מן לבת לא אובדניהו השם בלתי לענינה לבת הוא מן
 לבת אצדק, לענינה לבת אורו היו אדם אדם עם צדק, זה השם
 לא אובדניהו! ואובדניהו אינו, ר"ל אינם רבים, ומכל אומר זה
 באופן אחר, במלך יתר מבחרות, מהו המן הזה, נלמה ומהו לא
 אובדניהו, ר"ל כל החיים היותו גדול ליל באותו היריבות מבלי
 היותו, אלוהות רבוי שלטו בישראל ואלו אמר רב פני חלקו וצדקו
 ונאבד זכר מן הצדק, אבל היותו היריבות אמרה כל היריבות והתלוות
 לעברו עליה היו חיה וקומה. לבת זה ^{היא} אומר בסוב לענינה לבת,

לפן (לבת צל ו ד"ה) לילה

דבר זה אנו מודיענך ! ודבר זה תאמר רק ליליך ; דומה ה' אמרן
 מן לקיט : ילמה יתרה נאמתן איזעס ירה לבת, ואמרונו לבת נאלין זותה
 היינו לנאמר "לבת אפול" ה"ן למה לזורה תורה כיון במלת לבת
 וז"ל מלכת המלך מלך "אפול" וזה מבטל התקנות, הווי מורה לזו
 הלכת נותן בלכותה כוח הנפול באדם, ותורה זה כל הימים, וכן הוא
 גם כפ"ל האומה, הייו נאמת קב כוח יתרה זה כל לזר הימים, אזכ
 להתקיים בזה, וכיון ללכת, זום ח"ו הלכת יצו איזהר מילינה
 לאו ילכו זור הלכת ח"ו, וי זכרה נפול. זוז ח"ו זכרנו כולנו, כי
 הקיום ה' האומה היטכחונה אנפחונה הוא מוח מסוד למירה הלכת;
 - אבדה מקור גם המאמר זה הנסוק היזאלן, "אדער כי זוני ה' מקדש",
 זמר לב הקב"ה למה : מתנה סובה ילע בקור גנדי ולבת למה, ה"ן למה
 ללכת הוא מתנה סובה ליליך דבר זה גנדי זופלי קסוד, ואז נתחשה
 בזאת הדבור, ואזני מקל אמתה ליליך, זוני מקל צרה אמת
 זור הטעם הזה ליליך, זק והאדיר זותם, מפיון אומר ה' אמרן קאליז
 "הנאמן מתנה אחירו צריק והאדיר" במלתו דאז עדין אזנאונן כי
 טעם זה האזו אזו עדין אזנאונן אזומה הדאלם. ד"כ נחוף לזו מול
 אדער דומה ! אזה נפלאו הדבר אזומה, לז יהודה האז מחבר ספר
 הכוזרי, כפר הקיף זה דברים אזו, וזה אלנו (טעמי מומר ג' סי' ז) זומר
 הכוזרי, וראוי לז אזוקים סוד בהלשונות, וזהו למ הלכת והאדיר
 מהגדולה לבסוג, בהלשונות תאורכס והדרכס "ע"ל. הנה זמר ללירה
 לבת האזו סוד זול הל"ה להלשונות זור ליליך, יזן כי בתורה כתב טעמים
 זמרים זה למירה הלכת, ובמנהג הגדולה זה ל יהודה האז, טון אמר
 הגמרא לביארנו, זון לתונו ז"ל זק זור דבריו ממזמר העשרה, וכיון לקור
 ג"כ בדברינו. — (וספר דברי יכניה) זה התורה אהרן תינו חיים יכניהו פלפול בזה ז"ל

י"ל ע"ל מלך מודיענך (י"ל ע"ל)

אין (לבת ז' ז"ה) ליה

ואמר רבא בר אחסיוו אמר רב תמא בר גריוו אמר רב:
אזיליט אול ילנה אדס בנו בין הבנים, לבליא מלקא לני סלזים
מילת לערין ידקא ליוסף יאמר מלאך בנו נמקנוו בו אזילו
ונמלגא דדבר וירדו אבותינו אמרינן.

כא מקין יכיר אודה, כי לא בינו רזא בדה אמת טרס וסבה אגואר מצרינן,
כאשר הבין רבים מן המצרים ויקלה בדבר בדיוניהם וישאלו לילולא ונבצו
מירופים אשר אין להם לאו ארש ולא זמץ במחבת, אבא מאמר זה הני מאמר
בקרי היסטורי, וכזה נאמר כל חוקר דברי הימים בהדיקו דינו זא גלגא
המסקות אראה אוק ותמלגאנה המסקות והתפכנה אונק יחדו הנקרינן
איש את רעהו, דד כי אדמס יל. אולר מקרה קו דדק יפה לזמן אהסב את
מרכבת בזמן אז מוא דבר אחר ואבקינאו תלדות עצומה כבימות, מה היה
באדני במקרה הקל פדואו? מי יודע כמה מקרינן קרו וכמה אז קרו? מי
נח וני נד דד באו המרכבה אז המקל אולר הינו דמדת זילו פיוס, גס
בהחלטנו כי ביתה ביזה אז המקל היה בכל פנימ? אוק בין כה וכה הלך
נרצנו לנו מארה ומלפס מה אהוא אולר אנמקמו בימי תודנו, וזא פן ברומ
חוקרינן ממוקרים במהלך ההיסטוריה זמרו רז"ל, כי אז ידו טמנת הפסוס
אשר זילא ידקא ליוסף נמלגא דדבר וירדו אבותינו אמרינן. דבר אמתנו
אמרינן כבי היה פיה ונמלגא בקריות בין הקרובים, אבא ותמלגא המסקות

לפן (לבת דף י' ז"ה) אהה

הטבחיות וההיסטאריאל סבבה אז צירייה זא- ידו וזלה טאנה הנסימ,
ואנך דענינו גאי החס והקלר יאזר בין מקרה טאנה הנסימ ובין דער
גאוג מרביס, אבן נזלה בזנינו זרך גזלה טאנה הנסימ אפוא אגלה
היסטארי, זל כן זרך האו טאהאן אזרעו, אק פבוה האו האלואוועו
אבמאנהו. —

הרב יהואד יוסף פרייטל"א

(טובים נבחרים" מאור קרע ספר" צב 223-224 נדפס
בהאליף תרנ"ו ז"ה בארופא)

לפן (לבת דף נ"ו, ז"ו) חלה

בדק לאמרו על אינני הצדק לחייבם אינני חייב (פסחים אף ק"ג).
ובדברים אלו מלאכיים במנוח לפנינו, ודיקרו האו פחד הוא להיה
נעז תמיד, ובדק מניח כולו קרות חיינו בתקופת אונות: "תחת
שמאנו ואלו תחת זרע", בהיותו בזרע ושריאל תחת מולאים עדיפנים
מולאי כוננים וסבל דול הענינות, לפי זאת הימים הרזולאונים להיה
סוחר וארח אמרה עם סוחרים ושמאונים, ערבונים או פכסיים,
כ"ל כל"ל כמה מקלות בנייה טייצו, סוחר ושמאנו, וזו סוחר ערב
לאנו היה לקט ובוסח ואלו למד קול נאגל כמו תחת הר אונים. "תחת
זרע ואלו תחת חפר", פלגו אבולו לט הפקרים הפכסיים
(יבוא ס"ב), ואלו הם היו רעים בנפשותם ובתאור פניהם באסופכ
בגיטין (אף י"ג) "ארחו חפרו ולקל אלרגו", אפניהם היו דאנים
אמנוכי תורה (קדושין ע"ב), והיה יכרו מפניהם מורה, אנו לפי
זאת הרמויים לבזרע ושריאל, שהיו אפוא חכמי אב זאובי חכמה,
שהתרודו עם חכמי שריאל כמו מנהאניאס ורבי. "תחת חבר
ואלו תחת תמיד חכמי", בסוף נאנו מצו או יד סאבו מקין
הפקרים הפכסיים אפוא זבדכין* לבאולו אמר רב נתעבה וחכמה
(ד"ג י"ו), ובלבו אב אמר ושריאל היה לו ליד גבול מר איננו
לכדס עליו, אנו ראה בתאוס לעתה באולן ואיננה מזה נפלה עליו מאנה

לשון (לבת פל י"ו י"ו) לרב

ד' חנינו, וכי אב"ד אב"ד, ואמר באר נפלא, תחת
חבר ולו תחת תלמיד חכם", כי צעדו עמה גדול יותר
מאד. ואזכרנה כלל אסאכינו ונדלה דין, היה אפסח תמיד
כל היום לאו יכלו בדיון, עד שיאמר בצאתו לבית דין:
"בצבא נפליה אקטלא נפק" (יומא ס"ג), וגם קרה לו לעלוי זמור
המז. נפלא ולו צינת אדיון וגם תל אהרד או, ובאותה הנה יכו
אצניו וזאת דין יתגמ וזאתה לבגידתן ואנאלן קלה, טו ליאמר
ישיה, תגם או ילפאסו", ונאמר, "זוס צנה תצנה זואת אוינו
נליכט אנאנות כו". ואכן זכר זאת היומים הרזולאונים להינו
סאבים מאלה, וזמר "תחת תלמיד חכם ולו תחת יתגמ אנאנות"
לבגידתם עליה ואנאלט גדול.

זכירה איב פינתלטיין

(מכ"ד הפרס" - אנאנד אטאלאוס, שנה ה' עמ' צב 136)

לפס (לבת בן י"ו ד"ו) לילה

(*) הדרה

וכן בלוי בזה הכר החכם האבקה אהר"י יצק ריעצונן ז"ל גיש

כמה וכמה מוזכרים לאו נאכל אהבנים ז"ל או נחמין ונחמין ז"ל

קורות בזה המאמר והפנות נפלו למה כק מה הסבו ז"ל בזה המאמר

לומר מאמר ואלו קרה או כמא ז"ל אינו אמר מאמר וזה לשונו:

"רב אמר מוזכרים ז"ל נסיון ז"ל ידון למה (למ): ז"ל רב:

"כל חולי ואינו חולי מדין ופ"ו כל חולה ואינו חולה ז"ל. ופ"ו ז"ל

ז"ל נסיון ז"ל כי היה או חולי מדין כמא למ (ק"ה ז"ל):

"גברו כבה קווח מאמר ותיש במדינה ופ"ו ז"ל חסונה למה ופ"ו ז"ל

למ היתה או חולה חיה ידון יבאר (ע"ג ז"ל): רב היה קווח ז"ל

איה בביתו ופ"ו ז"ל. ולפי מדין חולה ידון ז"ל ומה הדברים הבטחים

למ היותם נאמרים ז"ל נסיון ז"ל. ז"ל (ז"ל) ה"לופה" אהר"י ז"ל

חול ז"ל (40 מ)

(המורה)

רהב

(שבת ק"ה י"ה ז"ה)

גפן

אמר רבה בר בר חנה: כי הוה אנא יתן התורה ברהי אלוהי אלוהי
 במערה, זמן אמר ליה: "האקאם יפקדן אלוהי!" וזמן אמר ליה: "רמאן
 יבביןק אלוהי!" פניי צהיב פניי? והאמר רב יהודה: "אלוהי אלוהי יתן
 אדם צרכיו באלוהי ארמי!" ואמר רבי יוחנן: "כא השאלו צרכיו באלוהי ארמי
 און מלאכי השרת נעקקין לו, שאון מלאכי השרת מכירין באלוהי ארמי!?" -
 שאני מלה, בלבינה זאו! באמר רב זמן אמר רב: "אנין ללבינה סוד
 אמר בחולה!" אלאמר (גמליה מ"א): "ה' יסדנא זא זרע דאי". תניא נמי פני:
 הנכנס לבקר את החולה, אלו ילד זא גבי הוטה, ואלו זא גבי כסא, ואלו ממעלה
 ואלו לפניו, שהלבינה למלה מאלוהי אל מלה, אלאמר: "ה' יסדנא זא זרע דאי". -

לימון אמר ליה וכו'. פדנא זא דה דבריה מרדכי" וזה למנו דקילע: ד' רל"ג.
 וקלה בא"ז מה זמן זה לבין דנרעיס (א"ט, א) הוה ליה אלוהי? ומד נא"ב מנין למנו דנרעיס
 אמר בק וימון בק? --- ונראה לי ז"ה באימא דר"ק (פ"ג, א) דדנא זא חסי אגרו ליה
 מערבין דאין ילדיו באלוהי ארמי יבבין באלוהי הקדש אלוהי אלוהי, און באלוהי דנרעיס? אפק
 פיו כעלמא חבנים לבבך באלוהי הקדש וברעט דיומ השרת באימא אקאן (ק"ג, ד) "אלוהי אלוהי
 פדנא זא לשרת כדברך אל חו" הוא מעבדין באלוהי הקדש זא' בתוספתא לט. ומספר רבה בר
 בר חנה דדנא זאמר פדנא זא ליה מעבד לחולה בלשרת באלוהי הקדש אלוהי "האקאם יפקדן"
 פדנא זא ליה מעבד לחולה באלוהי ארמי זעורו בלשרת זא החולה היה עם הזרין למונו
 מנין באלוהי הקדש --- זכ"ל. —

לשון (לקחת דגל יפה יפה)

ז' יואל מלמד פינדה: בלד אדם יש לו פסיון, אם הוא לו צרה, אינו נפס או צלו
פמאום, אלוו בו ואמר לו זה פמאום של פסיון, וקברו אחריו או לבן ביתו, ופלו
אומר, פלוג דמרז זה סמך חזק, למי מניס למי מניס, אבל הפכה אינו כן,
אם הוא איננו צרה או יצוא או איננו אלו אקבריו או אלו אי יצוא אוני חנו
ויב'. בני מלודי נלה למעל אקד פמאום הפנים הפלה לפי ה' גם זה אסור?
(או, פמאום ה'), ומפי זה הפמאום כולם למי פונה ז' וואם פמאום: "אין מלודי הלד
נעקין לו" זה מלודי הלד מלודי פמאום ופמאום, רק פברו נאמר בפרק מלודי ואלוד
אלוד מלודי, ופמאום זה פמאום הפמאום ופמאום, ידיו הפמאום בהפמאום פמאום מלודי
מלודי פמאום פמאום ז' וואם. לפי פברו ופמאום מלודי מלודי; ולכן מלודי מלודי
ויב', לפי זה זה מלודי זה מלודי ז' וואם הפמאום, פמאום הפמאום הפמאום מלודי
ויב' מלודי מלודי פמאום, הפמאום זה פמאום מלודי מלודי מלודי מלודי ופמאום
(הלודי והפמאום) לפי פמאום ז' מלודי, וזה לפי פמאום מלודי מלודי מלודי מלודי:
(לקחת דגל) ופמאום מלודי --- לפי מלודי פמאום מלודי מלודי. פמאום (הפמאום)
פמאום זה: ולודי פמאום פמאום מלודי מלודי (זה ז' וואם פמאום) ואלו מלודי
לודי מלודי ז' וואם לפי מלודי מלודי מלודי מלודי מלודי מלודי, ואלו מלודי
והפמאום לפי מלודי מלודי, פמאום מלודי מלודי מלודי מלודי מלודי מלודי מלודי
לודי מלודי מלודי מלודי (מלודי פמאום מלודי). ופמאום ז' וואם מלודי מלודי מלודי
מלודי מלודי מלודי מלודי מלודי מלודי מלודי מלודי מלודי מלודי מלודי מלודי:
לודי מלודי מלודי מלודי מלודי מלודי מלודי מלודי מלודי מלודי מלודי מלודי

אֶתְּ (לֵבָת אֵל יְיָ יֵהֵא) (לֵבָת)

מבוא, ונחה בלי זק ונקי, וזו ויהי מחשבת בחוק חק העלם כאלו כק בחוק חק נפול, ויהי
לפי. ואם אלאן ארצו האו זכ ואינו אלא קני סל האדם וסדר הנפול אהמדה בו, ואין הנפול
מבוא אהתפול אלאן הפשו אמרו, ואין אלוכי הלא מפניו אלאן ארצו" לו הפתח הפולח
אלו אהם נפולו הפולח הפולח, כי הם נקראים אלוכי הלא כמו אלוהי הפולח הפולח
(צ"ל בפולח) פולח אלוהי, אם יש אלו אלוכי אלוכי, כמו אלוהי הפולח, הפתח הפולח
נקראו אלוכי הלא. והפולח הזה, אם אלוכי הלא אלוהי האלו, ואין אלוכי הלא
מפני זה האלו" וזו. אלו כי אלוהי אלוהי הפולח הפולח הפולח אלוהי

אפניו, כי בין אלוהי: חוק אלוהי הפולח, אלוהי הפולח הפולח, כמו אלוהי הפולח הפולח:
הקראו אלוהי, והוא אלוהי, ואלו אלוהי הפולח הפולח, ואלו אלוהי הפולח הפולח
כיום. א) אלוהי, ואלו אלוהי הפולח הפולח, ואלו אלוהי הפולח הפולח
אילוהי הפולח ואלו אלוהי הפולח הפולח הפולח, ואלו אלוהי הפולח הפולח
אלו אלוהי: אלוהי הפולח הפולח הפולח הפולח הפולח הפולח הפולח
פולח הפולח" (ספרים אלוהי). אלוהי הפולח הפולח הפולח הפולח הפולח הפולח

הפולח הפולח, ואלו אלוהי הפולח הפולח הפולח הפולח הפולח הפולח הפולח
או אלוהי הפולח הפולח הפולח הפולח הפולח הפולח הפולח הפולח
כיום: אלוהי הפולח הפולח הפולח הפולח הפולח הפולח הפולח הפולח
אלוהי הפולח הפולח הפולח הפולח הפולח הפולח הפולח הפולח הפולח
או הפולח הפולח. אלוהי הפולח הפולח הפולח הפולח הפולח הפולח הפולח

אם אלוהי הפולח הפולח הפולח הפולח הפולח הפולח הפולח הפולח

אופן (לבת אביה) ליהיה

אולם, ישנה האזנה, גם דעה אחת יולר נאכטנו אדעת כי דברי ר' יוחנן הם כפולסם.

הנה דמיון הקולטיו הרמולונה דמקמה דמדת: מה לנו ולמאמני הדת? מאי איכפת לנו אם זמן

דמאמני הדת נצקקין לנו? הלאו אסור להכניס אנדעדי דון דמחפלא אבין דקורא יתהרב?

אבל, דאמרי, בקולטיו-מחפראו ליתאו! אק דמחילה דלנו אהבין בא זמנ איסור בפנימית אנדעדי

דמזנה אופן ומצוד? ולמחילה דמחפראו ליתאו! אק דמחילה דלנו אהבין בא זמנ איסור בפנימית אנדעדי

דמחפראו ליתאו! אק דמחילה דלנו אהבין בא זמנ איסור בפנימית אנדעדי

אמרי, אלאו אפוא מכניס אנדעדי דמחפראו ליתאו! אק דמחילה דלנו אהבין בא זמנ איסור בפנימית אנדעדי

אבל אז דה דמחפראו ליתאו! אק דמחילה דלנו אהבין בא זמנ איסור בפנימית אנדעדי

אמרי, אלאו אפוא מכניס אנדעדי דמחפראו ליתאו! אק דמחילה דלנו אהבין בא זמנ איסור בפנימית אנדעדי

אבל אז דה דמחפראו ליתאו! אק דמחילה דלנו אהבין בא זמנ איסור בפנימית אנדעדי

אמרי, אלאו אפוא מכניס אנדעדי דמחפראו ליתאו! אק דמחילה דלנו אהבין בא זמנ איסור בפנימית אנדעדי

אבל אז דה דמחפראו ליתאו! אק דמחילה דלנו אהבין בא זמנ איסור בפנימית אנדעדי

אמרי, אלאו אפוא מכניס אנדעדי דמחפראו ליתאו! אק דמחילה דלנו אהבין בא זמנ איסור בפנימית אנדעדי

אבל אז דה דמחפראו ליתאו! אק דמחילה דלנו אהבין בא זמנ איסור בפנימית אנדעדי

אמרי, אלאו אפוא מכניס אנדעדי דמחפראו ליתאו! אק דמחילה דלנו אהבין בא זמנ איסור בפנימית אנדעדי

אבל אז דה דמחפראו ליתאו! אק דמחילה דלנו אהבין בא זמנ איסור בפנימית אנדעדי

אמרי, אלאו אפוא מכניס אנדעדי דמחפראו ליתאו! אק דמחילה דלנו אהבין בא זמנ איסור בפנימית אנדעדי

אבל אז דה דמחפראו ליתאו! אק דמחילה דלנו אהבין בא זמנ איסור בפנימית אנדעדי

אמרי, אלאו אפוא מכניס אנדעדי דמחפראו ליתאו! אק דמחילה דלנו אהבין בא זמנ איסור בפנימית אנדעדי

לפני (אבות על נב ז"ה) לרה"ק

עורה, יחזיק ילד נחבכך לנו כל זמן איסור הכנסת אמצעי בן המתפלל וכן
הבארנו ע"י, הנה אומר ר' יוחנן לאו קלה מידי, כי, באומר, גם אצדק ר' יוחנן
אסור להכניס אמצעי והטעם לאיסור להתפלל או להתאזכר בדבר זבחה או אבק
אולם בדבר פנים ואומר אבק איני גפס אלא זכר זמן למכניסו את הפנים
לפני הבארנו י"י, כמאמרם ז"ל במשנה (בבבא פ"ט ה"י) "לאו נפלא לאו אנוכיא ולא
לפרחיה וכו', משמע כי הם מאבדים על שדלתם ואין להם אום כח זכר זכר
פ"י; ומה אומר ר' יוחנן (סנהדרין פ"ג ה"ה): "אחלם נבקל ארבע רמנים אנהו
הכל אנוכיה את כחו וכו' והוא ר"ל או לרבים אומרים?" הנה פה כח זה ה"ה
ה"י אברהם הלוי ז"ל (בבבא פ"ט ה"ה) וזה לשונו: -- "אין הבונה ליקח רמנים מן
התאזכרים, אלא ליקח רמנים מני שכלו מאו רמנים, למיניהו מאזכר ה"ה
בתלמוד ואלו טוב בדוד, והוא דברו מה לפיכך ז"ל א"י ז"ל. ולפי זה פונה
ר' יוחנן באמצעותו ה"ה: לשם הזכר שז"ל רבין באשן הקדש, אשן למאזכר ה"ה
זלשמן דא מפריין אורו, אשן התאזכרים מצדם אברענים הטוב, ב"י בקלמו אולם
מסודים להכניס את תפלת לפני הבארנו י"י, כי הם משתבשים ומרבים תונה אבקל
וה"ה טוב בדוד, כ"ה: "אם יש דלנו מזונק מלין א"י; אבל אם הזכר שז"ל
לרבינו באשן ארמי, י"י, אע"פ, אין מאזכרי ה"ה נקקין או"י אסינא להכניס את תפלת
לפני הבארנו י"י, ואין משתבשים להתפלל טוב בדוד, ואע"פ דזינענא אנפלה דזה, י"י
פי אין מאזכרי ה"ה מפריין באשן ארמי כ"ל כמו למאזכר בסמוך.

הצדקה. ודין ג"כ בספר נתיבות אולם אמרנו שפירוש ז"ל נתיב הצדקה ל"ה י"י אשן באר אשן ה"ה.

(המחבר)

אופן (שבת של י"ב י"ג) לילה

אלהם כפי אשר הכתוב בהבנתו ולחלקו וזו הארץ אשר נתן לנו, אנחנו בלילה זכות אנו

נזקקין ואינו קרובים ומפני כן כי אם אל האל באין לילה ימים. "אין". —

אנחנו, כל פירוש בא התורה זו הוא טוב ויפה כן לפי דעת התלמוד זו

למאן הלא נאמר ויפלו מעשה לילה כל אדם; אבל מנחם לפי התלמוד אומר כן?

מה הוא היסוד לדעת זו? אפרה באמת דמיון נא"ל ה"ל אסתי בתרבות פירוש

פירוש אל פירוש התלמוד ה"ל וזה לשונו: "ואם פירוש זה מנחם אלו? ונראה לי למה

מבואר לפני פנים: האם, להפוך דבר הקל מניח זה לבן לא אדם כמו לעולם

בדקה: "ויאמר אליו בן" וילך ארבעה" וכן במדברי "ויאמר הן בן" ונראה

יחד" ומה המילה וכל זה דבר הקל והמקובל מ"ל מוזק גוף מנו כולו בימיו

במורה חתם סוף א"כ כי המוזק פן לבן למדד ומכר מלכות אל אדם. ה"ל

אל דעת היומרים להשלים הנבדלים והם המזוינים מאלוים הם בדרך זה ואלו וכן

זה מלך הלאו למטה המדינה, ואם הלאו התחיל להמשיך, יודין ולעין אלמ פל

המזוינים לאלו המדינה, פן לבן למלכות אל האדם לאלו שכל נראה בומר ואדם

כאן תחילת המדינה הלאו המדינה, למעלה או למטה פן אלו המזוינים, אדם

לפנים נפשים נבדלים ממנו. אכן כן אכן כן קלה לי מה שיאמר אלה הארץ ז"ל:

אתה ארץ יצאת את ארץ הארץ, וכן נאמר בירמיה' ז"ל "עקב הארץ" וגו'

וי יצאו אנו ה' אקרא אל' וגו' ע"ל. — הו"ל אלו המדינה הארץ ואלו הלאו

אע"פ: למטה ז"ל התקנה והפולמוח, יתכן מזה לקח דעת התלמוד למאן הלאו

ואדם מלכות אל כל אדם; אולם דבר דקו, להבטחים אמת אדם זו לא תתן, אכן ה"ל

לפני (לקחת קלף י"ג ז"ה) חמה

אברו יוצר מחשבות ואור בולט; אבל אחרי המון בדי, תמיד עם גלגל החקירה והפאסאז'ה
דעה זו אור תהבן, אכזבנות, קמחפ"ת, זיון מסבירות: ראשית, להוציא בלח הקלף וכו'
מה בלבן ארבע - יז"ט כל זמן שהמוקד יוצר ומכיר מחשבת אב זרע, ראשית זו זיון
אופיית כל; כי מדענו דמיון פרכאו, כי מי יאמר להוציא בלח הקלף מפני אורו
בלח זה אורו ראשית מה בלבן ארבע? כי, באמת, גם הוציא בלח הקלף אינו יוצר
רק מה למעשה אינו אמורה, ואם אורו תבוא אלו הורה אמורה, הווי כחוצה הזרע
ואינו יכול לראות מה בלבן ארבע! אי"ט, זיון נאמר דעה כל זמן שהמוקד, לוציא זה לח
לא ארבע? והמקבול ד"מאמר, איד"ה שהיא צריכה גשורה מרחק הקלף, מכל מקום גם
הוא אינו יוצר רק מה למעשה אינו אמורה ד"ה המוקד; והמוקד הווי רק ארבע ארבע
פנאמה אינו, וגם המוקד הוציא אינו יוצר רק מה למעשה אינו אמורה, ומה כל זמן
הוא, אורו יוצר מפני מחשבת אב זרע? ראשית ב', ארבע הווי ארבע ארבע
הנבדלים, והם המאמץ, ואולי הם בדרך אה אורו, וכל זה מלך האור למעשה במעשה
אורו כל זמן שהמחשבת אב זרע אורו כל זמן שהמחשבת אב זרע, ומה כל זמן
אורו רק, שהיה מלך זמן האור למעשה: מוח, כח ארבעה; וכל זמן שהמחשבת אור
אורו ג"כ מחשבת אב זרע, יזן אורו כל זמן שהמחשבת אור; ארבעה, הווי הנאמר, יזן ארבע
לכלים נבדלים מוח, וכלי האור הוא כל זמן שהמחשבת אור, מוח האור הוא מוקד ארבעה זמן
אין הזרע, ארבעה מפני זה זמן וזרע מחשבת אב זרע! אור הווי באמת דעה
הווי כחוצה האור מדברי המורה אור דעה ב' פ"א (ויזאג במחשבת אורו, אב זרע) ארבעה:

לשון (שבת אף י"ב, י"ג) לכה

ציומר רב ענין אמר רב: מנין לשכינה סוצה את החולה?
למיאמר (ההוא, מ"ו): "פ' יסודין א' זרע ב'". מנין נמי הכי: הנכנס
לברך את החולה לוי יטב לו גבי משה ולוי א' גבי כסיו אלו מתדבק
ונוטב לפניו מפי להשכינה אמרה מרישמת על חולה למימר ה' יסודין
א' זרע ב' . —

ר"ל ז' פירש: "סוצה" סומק תלמי כמו"ל. אם זה נראה
הוא סוצה כיון הווי רק לשון "סוכה" וכיוצא אמר: מנין לשכינה סומק
את החולה, אלא במסכת נדרים (דף מ) נומר בלשון זמר וזה לשון:
אמר רב אבהו אמר רב: מנין להק"ה זן את החולה? למימר וכו'. אמר
אביי מנין לרעום אפרסל גס כיון הלאו "סוצה" מלשון סוצה ומזון ולי
סומ סוכה. והלאו זה כיון שפירש החכם דהלאו סוצה בלשון רש"י הפך פירש
ביסודי הקי "פירש מנין" במסכת נדרים וזו: אמר למימר: להק"ה זן את החולה, הוא
אמר לפי שהחולה ארוך זמנו מול אבדו נפשו זו ממת זוכה תלו לעד מנין
או ממת חולטו או מועבת המוכות למיכילם או אזה את החו למזון החולה
כיו מה עברך תנין לחולה כה אהל נפשו מועבי להיכילם ולמה זונים חולטם אם אה
אל. אמר למימר: להשכינה אמרה מרישמת על חולה פיכד החכם ה"ן
במסכת שם וזה לשון: לכה חווי ברך מלך אפרות להק"ה רחמן סומק החולים,
לפניו תלו בו ולמנין לחולה ולבני ביתו אפרות שיהי הדסטחון אלו בסיוע החולה.
זאת וזה המקרים החולים זמ עניו במעלותם כלביוס קורב פחה להשכינה
אמרה מרישמת ולכו בזמנה וזוהי, לוי נפשו פה למתק אפרת פנים אלו חוק וקול
לכל אברות הדברים, ישר זמן להם תורת ישר זמם זולו סבה אמרה להילת חולט
מפי לדי החולה זמן לו מרגד ומנחה להק"ה לוי ואל. דם . —

(החברה)

לסן (לבת דף י"ב, י"ג) לרבה

אמר רב עהרש זמח למחול: הלצה למתן שמה דירובק אשלת
נדנמ ילצה בר קול וזמרה (משני כ"ב): בני! אמ חכמי לבק ישמח אבי גמ
איני, חכמי בני ולמח אבי ולמטה חרפי דבר!

אפוא תמה מזה, כי מה דנין: אולמטה חרפי דבר" אזיל תקון
דירובק אשלת נדנמ? ולי ברור כי כותי לה-הזמיר-הואו פסד:
פסד הזמירי מחרשם זמח ח"צ בזמירי זלבי אין פסד כי זמח אשלת אקרמ
חומרה ולפדמם אז כבד מ המם דד זלבי ילזוו למח; וד"ס תקון דירובק
נדד זלבי כ"ח אזו גמ אשלת קולור. אכן פדמם נלמנמ נלדנמ אקדפסמ,
בזמירי: זמ וזמ ונלמח הזמ, זלבי נקיון מלור או, ימיון פממממו (אזנב כדמ,
ד"ה: רבי זממו פממ: ישמח מ ולמדי למד"), למ בני תקון אשלת נדנמ המורה מ נקיון,
נממ גפוסמ. ונמין מ זלבי תקון דירובק בספר הונק והמלה זלבי חבל זקד
במ הזמ: דברני הממם אבני ילביז"ל" זמח דרב הממ חקדו מ"ה לממזל נאקל פין (כ"ב
לז) אבו.

(הלצה למתן שמה דירובק אשלת) (ל"א)

יודק רמממיון

34

(אר נב פא זאב)

? און אונדז

לפן (לבת דג' ט"ו ז"ל) לרה

ערב פליטה דג' גמני, הן יצאן כי למאנו והילל הנו ראשי סנהדרין
 בניו הורבוס, קץ ואחרית אבה חלמניו, ונס חנוכה היה בקרב
 כאלון חלמניו, ובקרבית אצון הנס הי' בוי ספק ג' מצות נר חנוכה
 חביבה עליהם יותר, ומאז עד ה"ג אה"ה הנו בבל דבר אבא כהנים
 גבאית סנהדרי גבולה, חסידים אמהדרין מן המהדרין, ומצד אונק
 בקרב המחרון נפל ספק ומתאוקר בסדר הוצאה הליזות לנרפליטה בבל
 ילמאל ונרפג' בבל לנה כפרסאוי ניסיו, למאל זבניק אגדק זקניק
 וימאלו לק. אצין ר"ג בפ"ג דבבול הלצה מה להציר רב המי גמון
 על ספק רבאדה ומעורצו זוניו מלה אכאון:

ערב יש להציר מה ראו חכמים לתק מצד צומ אלא זמגדור.
 והמרה מברז"ה הקהל חוקה אמר". ופני פרסיין בפ"ק דיבמות על
 חלוקת מצות מעלה אבני כפרים ומחורג ופרבים זוקרי כיוון "לאו
 ממגדור לאו ממלוא זמגדור:

אברזי המגדור הקלו הוא קי"ל טומאה הותרה בצביבה ואין צדיק
 קב"ה ניסיו אמגנו. אצין ספר פני יהולד. מצד הקלו זמ בוזמא פק
 למצאו הי' כדי אהדוק יום אחד לא הי' מצד ניס כ"ו לבדה ימום
 ואמה תקנו למינה. אצין הי' אמגדלי הל"ד:

ואמר אונ מומה לי האו: כי רצה הקב"ה לעבאר זמ ולרזול למא

אופן (לבת דף כ"ו ז"ה) ח"ה

יבצעו ברק כי זמם לפני יוצר הוא זבס בקרבן, האו זואהי הזואהי
 ואו יבצעו זמם כי זמם לפני מאק האלכיס, זא כן צום, ואלו אי זקבס
 ולכנהי בתאכט" (למור כ"ה), ה"ל אא יאוד זאלה ואלו זואהי מצוהים
 בתרס זונל יצמדו בראש צבאותם, רק העקבס זאלה לט"ה אופן
 בתאכט האו הקרוי התבאן הוהרמ אבהת רבבות זואהי ילדיו מן
 הקצה זול בקצה, וימדו יהיו תמימ זא ידו כהני העקבס לצויהם זמור
 "ואו מלפטיק איצקב אמתק איצווא" אה ברזאלט. גם בתרס הלמידיס
 זלצה בדברימ התנה צמחט "זמורמ תביו או מתאכט כהנימ" (למור י"ט)
 אבימי למואל הנביאו חלפו ברית אזמרו "והיינו גם זמננו ככא הגוים",
 והקצה זמור "זמורמ זמוסו אמאוק צויהם" (ל"ו ח). ובזמור הגולה זמור
 ראו הנביאיים הזמורנים זמ זונלי כנסת העדוה כי טוב איצווא זמורמ
 זלצה ה' לעהיו מתאכט כהנימ, הקיט יהיה זמיון, אה בהוט קדשו :
 ת"ל קראו בזמורמ ה' "עזאל יהיה כבד הקיט הנה הזמורן מן הצמולן.
 ויהי דבר ה' זמור זכרה אזו בתל ואזו בת כו זמם כרואו". ומלכוני הלמידי
 קול ה' בהדר, ויבדחת כי למחמ זמורמ זמור המצוה הנזמור אהיות בריתי זמור
 אזו זמור ה' צ". לפני כהן ילמדו דמור ומורה יבקלו זמיהו כי מאק ה' צ'
 האזו"

ימימ רבימ ילבו בני ילדיו בבת הלני, הנלמן זא לאלה זמורמ

אמן (לכתוב ב"א ז"ל) לילה

מאד צדקה ומגנות חסדו. כהן ולוה, במקום מלך ושר. זמן ונשואו
 פנים, במקום חול וכת. וחטה, במקום גבולה. זמן לשר ואין נלמד,
 אין חרב ואין חניה, זמן קנאה ומחרות, זמן פתח ואין צדקה. זה כל
 הדם את הטהרה ואת העצבה, כל אלו שורר בבית, ונלמד ה' לבדו:
 לזה מלך פנימיותו המזרחית ונחלת זעלי כנסת העצבה. ואלו זה
 רמזו כלל באמרו: למה נקראו למה כנסת העצבה? להחזירו הצדקה
 איננה. ואמרו: "בזמן לעצבת ברזל כהן גדול צדקה ברזל כל
 אדם" (פ"ק בגיטין). ואמרו למחרת התלמודים לקחו בידם גם לשר
 מולו ואלו כולם יצונו נדר מאובה, צדיון כל הכנסיה האוכלת ביה
 צדקה, כי הם היו מצדו אל זרעו, כהנים גדולים למלואם בבית ה'
 אנדר הקבול אל מולו, כשר מאד כשר כהונה כשר מאכות ברזל
 אחד, וכתוב ה' מלא זה הבית:

לכן כן אחרי התפלה הארצית מפני אנחנו ויהרע במלכותם, ויהי
 בילוכין מלך ארצותי, אל חרבו יחיה, מאכות מולדת חוף הים, זרוע
 הראויים יסדה ובחוקותיהם האק. צד פנים, רוח חמתו לפק אל הכהנים
 הסעדין והעקנים, התאים את מלכותם והיו ביבדו כחומר ביד הנוצר.
 זוג גבול התנופה, מלחי בסתר הרים קרן, וחמת הארצות מאוכזי אות.
 מאד והלמה לכו פסקה מוכרו מילכותו, תחת צדד כי יתוק כעזה זורף.

ג'סן (לבת בן כ"ו ז"ל) לילה

לנצח אחים ומקראת חרה פרצו ורבו באורן, זון לקט זון באטח, קבית
 ולכחול, בית זרעין ובעת האו עשה לעדוניה עד כי יאם יאם פלה הנגד
 בקינות הבית. ואנף כי הארדאם הזה הגדול ומזכות הבנין כבאלות יאפי,
 אק מה נאב והדר לפניו, זאם זון עד וחדאב במקומו. ומה היופי והתפוארת
 ביואם חרה גלפאר, יאם עמן וצדפי, היו ביואם ליצואו לזמרי הבית:
 כאלר חרמו ר"ל זמארי הנ"ל, נסתלקה מלפני מרזאם כהן גדול
 נסתלקה עטרה מרזאם כל זאבם":

זה חלק כוזה זאולוי ואנף מקל חובאלים, נאנסף לאזם ביאנו וביאנו
 גרזא, עד כי נתקייט, הק הרוצה ומבוצינה הציון, הק הכפולר
 וכרעלו הספיט" אחוף תלבא חרה הראויים ומחדריים זיאמא הפכויצים,
 נבעת יאמא עלן וכל בית ולרזא וקכו זאם הלעפה:

אנפך נלגינאב אבהוצת בית תלמינאוי נאטבה לאונה דאחא רצופים.
 האלו המה (א'ו) אמתיה' הרזאלון כזאם בית תלמינאוי, (ב'ו) יאודה גבוי, (ג'ו)
 יאנרין, (ד'ו) לאמזן, (ה'ו) הארקנאם, (ו'ו) זאריסטאבא, (ז'ו) זאולכסנדר,
 (ח'ו) לני בני זאולכסנדר, ולעמ הארקנאם זאריסטאבא, זאלי נאמא יחד כל יאיהם
 זאנינאם רב דאכ זאוד. זאק התלמינאוי, האזו זאנטיגנאם בן זאריסטאבא לאו יחד בקבא
 כבאבם, יצן כי ביאנו עד הארדאם, והזאז לאו נאטמא בבת כהונה ואמלכא זאנף
 לעה זאמא בלאזם, ובו נתקיימה הנקואה הסר המלפני והרמ הוצטרה" (תאקוול כ"ו)

לפן (לבת דג' ט"ו ז"ל) (להל)

כאשר רצו לדברנו אנחה :

בכתבי בקבוצת מצאנו כי אמה וקדוה מתאזרה בלש' ט"א, כי הוא
הוא זה כי בעסקין. והבבנים גבולים והמכנים נמשחו בלשן. כ"לשן הטוב לכו
זה זקן זוכרן" (הבנים קא"ג). "לשן ראש זה יניחו ראש" (לש קמ"ו).
וכן "כ" הוא מאור אכל כה ולש. "ואו מבנה זה נר ילדו" (לש' ט"ו):
בלשן זה אלה זכריה הנביאו אמר "ראשתי והנה מנחת אלה כולה
(מאנה זבב וצורה מנחה אכזר, הוא ראש זה כהונה ומאכה המאכדים
בנלש אחר ואו נעדרו, כמו החומר והצורה), "אגלה זה ראש" (ראש
אמטלה כח שלמנוי אלה בראש הוא הזה מתנהו בן יוחם כהן גבול. הוא
אלה נגד אל הודעל בזה אשר מלש הוונים כסה ארץ ישראל, וברלפי אשר
למנהג זה אשר באב-בכנים כה אנהאם. נר רשעים נצחק ואכל ישראל
היה זור). "ולבנה נכונה אלה" (מן הגולה הזאת לבראש המנהג נמשך
הלשן אלבנה נראו אשר זה, כוונת אלבנה הכבנים המלוחים בלשן הקדש וכלם
יורשו ירק מתנהו, הנה לבנה ראים אצט זביהם יחד יהיו למנהג נסוכי אצט).
"לבנה ולבנה מוצקת אנראו אשר זה ראש" (אפיר"י ה"י ראוי להיות מוצקת
בחולש המ"ט וחוריק הצ"י זון בצירי המ"ט דהיינו ז"מ מוצקת זו מיטיבות,
כמלש בנן הפזל מגדית נפ"י, זבל אצ"ב הם צמדי הנראו העקפים מתנה
כי נר לא לבנה הנראו. אול אפרס מוצקת כמו מוצקת בחילועל גיכ"ק

לפ"ן (לבת דל כ"ו ע"ה) לרה"ק

וכמו, ויצינקאס לפני ה' (יהושע ז'). אפה רצה אבאא גמ זנין יציקת הנה. אנה פיו הדמונים שנים לפני אבא נר אבארה כי זורם פי לנים, כבונה ומכור. אכמו למת המנה, אלה לפני בני היצור האמנים א זבון פ' היצור, אדמא רז"ל זה אהרן אדא (ר"ל כבונה ומכור) למלחו בשמן המלח באה"ז פ"א (ר"ב):

אנטיכאס פונו פונו היזשון אשר בקס אהלנה תורת ילדיו ומותו ואז עמ ילדיו, כמ"ל זינו רז"ל למה זורם, כבאו אכמ א קרן הלא שזון אכמ חלק בזוהי ילדיו". וקנאות בת המקדש, אשר ילדיו מהבאים כי כבד באינו פ' הדמונים למן בתאכו, הנה רצה בצמאמו. כולל חנה דנינוא זינו, נאבאו א ברית קודש ומכשירי ברית וחניף בחאקאקור וחאוו המקדש המצוד" (דנינוא י"ו פסוק כ"ט. א"ו. א"ה), אד כי היצור מהנהו כהן גדול בצוד אדמרת יח, הסור חרפה מא ילדיו וכבד ה' בזו זל הבית:

אחרי זלומ הישורה הגדולה הזוהי ביילדיו קנה זל זלמו וילב זל זלמו, כי זקן אלבר יום ה' אדמה אלז אהר אבא, וילחק ליום זמרו. אק זמ נר זלמים הנה למנינו כבה, הנה פק השמן אשר ה' חתם בחדיו נפל ככהן הגדול הנה אד א"ו כבה, ויקראו שמו ה' נסי. אד ממנו נמלחו לבנה הרצים, זלמי בנו אחריו, לבנה דארה האכו בני ילדיו אזור בני

אין (לבת דל"ו ז"ה) למה

חנכה לכל ישראל, ומה הי' מצוה בזמן ההוא? אוק אברק את ה' בהלל
 והבטחה (זכר זל"ה בית מזהרן, בית דתן לל חשמונאי, אנפלאות ה' זל"ה
 גזל את צאן מיד חזק אמן, אבה צדין לאו זל"ה זכר לנס שנעלה בתורה,
 כי דבר ה' יקר בנאמם ההם אין חזון נפתח, אין צד צדו ואין מגיד
 אכזאליה כי הנס הזה אינאם מחוקים האו נבאו, צד כי הוא הקץ לבית
 חשמונאי ויצאדו אמנון ונצאון כי למאנה דארוה צדו בלמן מלח קול,
 אז צאדו בסוד ה', אז הבירו אמרד כי נפלאות ה' בפק השמן קול לעת
 אקולו אצריד לבאו, אז נפקחו ציוניהם אצד כי יקר בדיוני ה', אזלח
 זכר צואם אכניו וחסינאו מלוחי מלחמה ה', אמאן ינאון בליבה אדא
 אדא ילחא גדלעם לעבארהם יגדו, אז קאו ונצאדדו זקני למאנו
 זקני הולל ונבאו מלח בית חשמונאי (ציון ספר הלכה גזולות הלכה ספרים)
 אלה בל ספק היה בדעתם אקבוצ קרינארה במקבולת רבבא זל"ה ילחא
 בקיסאמי נסאו כאו מלח אסטר, אוק נכוחת הארצאם הצדקן נפלה צלעם,
 כי האו זל"ה בלה והלמה זכר החשמונאים וכל הנאונים ציהם (ציון מסכת נאון
 כ"ט. דברוק והאו איבאו חנכה, נמו אכמא קאו אמרינן. אציון צד מלח
 דל"ז, אלוה אה קנזה זל"ה מאחרת אליון כ"א):

אבל החכמה מדוד לחכמים אצלוה זכר צואם לבית חשמונאי בזמן אומר
 ואין דבריו ואודע' בל הוא יצאו קאם אקצה רבא מליהם, זל"ה חכמת צד

אמר (לבת דף כ"ו ז"ה) (להב)

אבט אקבאר מצוה הדאקת נח חנוכה, להיוו מצוה מצלמט בוי נשטע קווא
 זא מה ומה היוו נשטע! אכאולר נשאלו החכמים מאי חנוכה? און וזמרו
 דמנו רבנן כ"ה בכסליו יומי חנוכה כ"ו נשטע נס והדאיקו אמנו למנוה
 יומי כאלון הדומיה הנ"ל. דהיינו לקחו זות מצלמט הנס ונחנהו
 אמסוב זא פני המצוה כווא, כי היכא דאיו אשמו בה זינוו ביטמו.
 ובאמת זון המצוה אכב הנס, כי כמא נסימ נשלו אמבארנו בקות
 המקדש ואיו בנו אשהם זבני זכרון ואיו הצמידו איהם מצוה, אובל גם
 הנס גם המצוה אשט המלמנאים זולר חרפו נפלט זא קדולת הלם ומנו
 ומקדשו, אכל בני ישראל היה זור במולדתם:

כ"ה יתן הל"ה זא למאול נביאנו, בלמנו אמלא זא דוד זא פני
 למאול נשמו ונאמר "אונק שולק נשטע למאול והרגני, ונאמר ה' זאלת בקר
 תקח בידך ונאמרת אצבוח אה' בזאתי" (למאול ז' ט"ז) ר"ל זא המצוה תקח
 וזא התבאית. תלבון זומק, אמזן יומינו כי זה המצוה היוו התבאית:
 אכ"ה תקנו אהדאיק למנוה יומי רצופים נח זמח אכל יומ אמזן נצטר
 למנוה המאורות העצאיים להאורו זה זמח זה קלמנוה דורות רצופים. וזמרו
 נח זולל אבמו", איתם המור זול כלל בקות ואיו זול מספר נולדיו, כמז אמעלמ
 כהן זולל בבית במקדש הבאלי, נח מצוה ותורה זור וזוה גרמ הקות!
 והמהדרין נח אכל זמח וזמח", כמז אמעלמ זול כל יחיד ויחיד יומי קומי קומי,

אין (לבת דף כ"ו ע"ה) לרב

וכמו שר"ל הנ"ל בזמן שמעטפה בריוש כה"ג עטרה בריוש כל אדם" ובה
זה אין מקוין אלוהי אצדדין (באשנא מהדדין) מפני אורו הרדאס:

אמהדדין אן מהדדין (סוד ה' איכאנו) פאחא והולק ינו

אוסיק והולק, בהינא אצדק אדואס הנב הכוולאן עם הלני, ולניב עם

הלני, וללמ עם הרבדי, וכן עד הלני, אמן יבדא דארומס כו

כולל אלמא אור בני זכא אור, אמהדדין אבא זקארם, הוא אמהדו

ככור אסא, למנו יבדו למן גור זק אלהא דארור אורנו, כאל הנקיו

אלהא זר כאלה ולבחה נכונה זיה":

ה"ל אה"ה בהו קמעא, אה"ל צריכה המצאה אצדדין אנו ההצאה

כסדר אן בקדמ זור המאור, אורני אהנס התקנו ארוולמ זל שמע

דארור א"ל בריוולאן אדויק למנה (זמן אמהדו פכומא בקדמ, זלר בו

נפלאו למנה דארור המעדי) מכאן אנוולק פאחא, לבא דר נכונה ההצאה

(כנגד ימי הנכנסים). ואה"ה צריכה אצדדין אנו אקדן ההצאה אמרד,

אכן איה הריוולאן אדויק אור, זמן לקיחה למאן אמהדו, מכאן

אנוולק אוסיק (כנגד ימי היוצאים). לעם החכמים ההם אנו בזו כסוד הנס

כ"ו מהמאור זור הקדמ. סוף דבר הכא נלמד אכאוס יצדדין דוד:

אמהדו רמה כו הנדו רבי זמורנו דפאנו במדכוו כסדר

מהדדין מהדדין זנו אצדדין דה"ל אצדדין דה"ל, רבאנו קולטנו

אֶפֶס (לְבַת דָּף כִּיּוֹ יֵהּ) לְהַב

קְאוּרֵי, אֲוֹלוֹ הֵיוּ אֲדִיבָן וְהֵיוּ אֲדִיבָהוּ. לֵאלֹהֵי שְׁמַיִם בְּמַנְסֵי הַנְּכִסִּים וְהוֹלְצֵמוֹס
 זֶיֶן מִגְּלֵן בְּפִרְהֵסִינֵיו, זֶבֶל מְפִרְסֵמֵן שְׁמַיִם מִוֹחֲרִינֵיו, כִּמּוֹ לְנִפְגֵן זֹלְמָן לְנֵי
 זְקִינִים לֵהֵיוּ בְּזִיבָן (אֲוֹלוֹ הֵיוּ הַכְּרָדָס זֶוּ בְּדֹרֵה הַקְּרֹבִים אוֹ) לֵהֵ נֶמֶן
 (לְשׁוֹנֵי מַנְו) שְׁמַיִם אֲדִבְרֵיו מֵלֵם פִּרֵי הַמַּגֵּן, וְזֶה נֶמֶן שְׁמַיִם אֲדִבְרֵיו
 מֵלֵם בְּמִדְּוֵן קֶבֶדֶס כֹּף. לֵאלֹהֵים בְּחֵרָה לְשׁוֹן צְדֻמִּים לְקִינִים מֵהֵ לְנִימֵה
 „אֲנִימֵן כֹּחַ מִכְּסֵה דְבָר” (מִשְׁלוֹ יֵהּ). אֲמַנְסֵן בְּזֶמֶן הַזֹּמֶרֶסֶם כֶּכֶר הֵי
 אֲקֶר כְּבֹדֶם כְּבֹד, אֵל כֵּן מִצֵּוֹ אֲוֹרֵה הַזֹּמֶרֶסֶם זֶה אֲבָן נִזְמָן לְקֹרֵה
 בְּפִרְהֵסִינֵיו עִם הַשְׁמַיִם הַכְּמֹס לֵאלֹהֵים אֲבֵהּ בְּזִמְנֵם, זֵדֵה הַכְּמֹס „הַזֹּלְמָן
 מֵאוֹ זֶקֶד לְכִרְסֵי הַמֵּה אֲוֵה אֲזֹלְמֵם יֵלֵב לְגֹף” כֶּכֶר.

(עֲצֵבְהוּ פִי מִהֲרֵה יִצְחָק בְּמַהֲרֵיץ זַלְהֵה כִּי בִּינְיָאוֹלֵיץ כֶּכֶר
 שְׁלִזְמֵסֶמֶל)

לפן (לבת האב כ"א ז"ל) חנה

היקר ומתלה אד סוף; וסמוך לזו השוא, להקראו הילד לזו מברית ז"ל, ואזכורת הדיכנים
לזו יהיה זלזל אלו; כי יהיה כזו הקדמה, ארבען הליכנה לזו לנרתי חנניה ז"ל פרו הותג,
ז"ל פרו הילד וההגיון הילד, מוסר זל אפני בפשטארה. וזו אפני:

"(פרה החכמ א' ה' נ' כה במו' פרו' ז' ז' 417 להראת
לזאקה פיו אלהקה. ז"ל, ויפה כה קנה וראיה לדברו דברגום ונרין דברום ט"ז י"ז
זל "למתי החוק" ומפון בחבתי מעיפון בלזאקראו ומזלזלו; ולזו נמצא זלזל "למתי"
הלשן ארתי זל לאנהר מיט, וזל לזאק זל מקראו דברגום ומיט "מזי" אלו וזלזל בראת
זאקה" כזו זלזלו בלזלן סרנית "לזאקראו" והאלף בוססה וכן בלזלזל נמצא לאנהר
מיט ומיערה לאנהר מיט כן לזלן זיהו והקדמה. -

למתי כזו הלאקה היתה מאז גדולה גם דרני בדינים, וכפיו הנראה כזו מרחוק
לראותה, וכן מצד נרין הנקראו בסוף "פבריה": "והיה כל פולתי מכל העולם הבאוס זל
ירושלמי נזלו מצד זנה הלנה - ולחלף את הע הסבל", אפני מלמדת העמדת סוף
סוכה" פיה הלמה והתע ממנה כל הרוואוס ונחלק כה מיט. . ונראה פיו הוחלף
מנפג ולמתי פרו היתה כזו לזמה פלדנה ביהמ"ק אוז"ז זלזל כן פזר אמר דזר פולת
זבלתי. ונרד למנפגי הלמה ומקלטים ולתי ומתקנים לזד, פיו זל פרו נאסה ארתי
ולתי מרין והלכה, כנראה גם כזמננו בלמתי פזרתי, לזלף הוזקתי זל כל חוק נחלג
אזל אנס לזו דנקרא מלתי אלה בלמתי ולמתי; והנה לזמה זלזל הותג והלזל קהל גדול
מאז מלזלו ומתי זד נחל מרבים והבנתי בחזרתי והלווס קלילי לזל (מכנים ז"ל, ומדי פיו ז"ל)

לפני (לקחת בל כ"א ז"ה) לילה

אברהם נבטן דברי המהרז (ה"ר פ"ה) "והוא בן גדולה" זו למדת בית הלל והוא
למה כל הדברים האוס "מלבדו ממה דד נח מצרים", פנה מדבר פה מלמד
בית הלל והוא את המקורו של הע לילה למה בתנאים כמות? ונראה לעס
הארה הנראה היה בניו למה, ודע"ז נבין נחב דברי הרמב"ם קמ"ג ח"ה
פ"ט "כאור לדעת בנינו" פירושו פלגות ינו למה, אברה בני נאסה מנו לפא
פיה פוק מל למה ומני מברז טלמז פי האורו אז בני הלויס והקול נכל
לרוב ומאז התלה למדת הנראה קמ הסכא בכל לנה ולנה, והארה קמה
היא דד פיוס אזל כל למה. והנה מנו למה ואולק היה הע הסכא ופנה הנבין,
הארה מה למה בתורה, והלני דבר לחינוך היה"ק לילה למה ולס פוסט ורדוס
לדמות הע הסכא לחולץ השמעני, ומן אזו יצבו הדס בתלמיט הע לחינוך לא היה"ק
בני הלויס והיו זה יחלויס אברה"ק הלויס בדנייהס, ולכן לא דמה הע הפסח והקבוצס
(ומן קדמוניות ס"ה, פ"ד) למע הסכא היה פולח גדול ומקדש מכל העמים, ולע
ס"ו פ"ה ס"ה טה: הע הע היה מנו חלמיס בהמון רב. —

מכל פנא מדאר טדס הפוקר נרות בתנאים. תנה בלית בל פ"ו
פונב בן פני הפק למן אשר לא הפקדו בנוסח התורה, והוא מפך ט דמילת תננת
ז"ה דד "למה אחרת קבא למנה יאניס טודוס", ומה ראו לילה תנאה ח"ימק והא
תנאה לילה מלה במדבר לא מלה אלכו לבדו יאניס? — וכן מצענו בתנאה לילה
למה לכו מלה אלכו ז יאניס? (פ"ד ז) אלכו דעני מלכא יין נכנסו בה השמנאי
לפני אבנ את המזבח ולפניהו קסיד ומקנו בו פ"י למה והיו מעסקוס בו ח יאניס. ז"ה מ"ה.

לשון (שבת כ"א ז"ה) להק

בדברת נשים (סופה נ"ו) והאנרו ג"ח הם הנרות מיוחדות אשר הבאה. וק"מ בזה
גם לאנרו (שבת כ"א) זמן אחד היה ברנדון והנה מזה כדברי ב"ל דמות להלך
הנרות כנגד פני החם, וקלה להפך מה אשרי החם אשר נע תנאפה? אך לפי הנחה
לפניו כוללם אדמה הכל אדלגמו אל תע הסבל, היו משינס והולכנים הנרות כמין
למשטו הפנים אל תע הסבל הכל נאם, וזה פלגמו כן ב"ל וק"ה, דק"ה סבני
למני כנס אל פק בלמן היו משינס והולכנים דהכל נאם נערה פנס, אהיה כהר
למני ננים ואח"כ ל"ג אכ"א וק"ה סבני אבו לאו בלחיל פנס הדלקו, רק גלמי דלמנו
למע הסבל בהנחה הנרות כ"ה. אולם למאור תע במלואים ביה די אהם בלמן אל
לבה ננים, ואם כן אם זלזל לרמון אל תע הסבל אשר אזו ממנו בלחיל הפנס,
פנה גם הדברת אל נאם הלמני אזו היו חלגים, והלא לרבעל עם אולמו בהלל
ובבאה כנו לרבעל אולמו עם אמה בזה תנאב את הדנה כדכחה: "והלא בואם
הלמני דברת", אמה אנו מהמנים היטב לזלזל תע זה מדני לנה בלחיל כדכחה
כסדר מלמנאים - למנה ננים א"ה לפנס אזו ביה כן ז' ננים. ז"ל -

לפי (שבת הל' ט"ו ז"ה) להבה

אזוי חנוכה? - דעתו רבנן: הכה בפיסלו נאמי חנוכה תאניא אינון,
באזו אמסבד בפון אפאזו אהמאזת בהון; לפלעננסו יונס אהיכל, טאזו פל תאניס
לבתובל; אפאגרה מלכות בית חלמוני ונצמוס, בדקו וזאו מלכו פק אה
לא זמן, שהיה מונח בחומתו של פבן גדול, וזאו העה בו אלאו אהדוק יוס אהק נאזה
בו נס אהדוקו מנון למנה ימים! אהז אמת קבוצתו אצלואס נאוס טאקס כהאל אהמנה

"אזוי חנוכה?" פלאלה היזאת מפאמה מוז: דהנה פדדה הללית דין בני דענו

היו: לבני ישראל תענו זאת תע חנוכה אזוי יהלכה המכהו לנולק בוי הפסק; או"כ אפאזו:
אנק נתן לאו יבד אזוי חנוכה וא אינה נס קדמה? אכן אמר הפסק שאזאת זאת,
כאזנת אנכון, אהדינו פה מה שבה הפסק אה"ה ידקד אמאזל טראכטאון (ה' בספרו, זמרה
אזתי מוז, זאת אזתי" אהמלה אר' נלסילן זא דדכנו (פליטון אה"ה" פ"א זע רב"ט)
אזד הדוד הללית פ"א; וזה אמנו בקינוד ארן מה לדכול אהמנו: - אהמק זמח חנוכה
או נסח אזוי יהלכה המכהו לנולק אהנו חלעגים אזתי בוי הפסק אזוי שנה קליו: אז
אזתי היו מסופקים בזמן התע ההזו דד פלאלה (בוסכת שבת) הלאלה היזדה, אזוי חנוכה?
אזתי רבו הסוגים הלונים המענדס לנן סבת, דד אזתי כבה וזה אזתי כבה, זה לא זמנון
לזתי המעגים אהמז גמ כן אהדנו סופרים (פ"ע פפארים אפאמה) המכאזים כמנהל תאני?
ב) אנק נתקן בית למזוי אהת הולו כסדר פאקת פנרות בללו? האזו סדר האקמן הוה כמר נאזה
אמאוסס כהלכה אמלה פל המזה לעגים לזכרו פפי המסורה לקדו אזוי זמני זולו מעבדה המכהו
מיסד התע הזה זכמו? אויכבה מאמס אבס לא זמנה זמני פהתי זמנה לא בללו (למזוי אהמק נאמתי

(שניק אמונת "מזוי חנופה?")

לפי (שבת ב"ב ע"ג) לילה

(הערה. אם זמנך להחפץ מופל"ק יתקב לשאול טכאפא זמן ענה פיהל לזולת הגמרא:
 "מזוי חנופה?" כפי זאת, אמרן היאמר ודברך זה הדבר מכל ע"ב, אלו זוכר מהאמיתים
 הילכין מה שבת זה לזולת זו החפץ מופל"ק נחום כרילא (ה"ל חנופה אהמיה"ל ע"ב
 ג"ל ממוצ"ק "מזוי חנופה?") וזה לשון בקי"ב: "עתיקי מלדינא ואפמיס בידיהס
 יבדלו פיהס אבוי חק אבדגי מלג ילמא דופי זה חז"ל בלמדין זה תלמידי זה הלואה
 מזוי חנופה וכו' האו הס"ל זלל ימיו חנופה בהלל אבדמיה אבדקת נבוא וחקרו אבדל
 ונחלקו זה פכטי אבדקו ההלכות הנאמרות בהם אזמ נסה דבר זלמיה לעבדל אנו
 עיניס ילמא, ילמא זה פכטי קטניס וילמא זולתמ זולתמ אומר כי נקבדו ימיו
 טובים הזולת מפני נס לעולה כפי שכן, הזמ או יבדו מולתמא המכבייס
 ומבדלמיה בגדולה לעולה בילמא? וכו' ואמר לזו הצעברו זה מיליה פנס
 בתלמיה ההלכות המולת "קיומי ממדעו", זמ למ נעבדו בו ליל דבר? ---
 אכן צימאוי כי באדמו חז"ל יבדו היטב עיני הימניס הטובים בזולו וכן מילינו
 בפסקתמא רבתי פ"ז וז"ל: "זה מילמא זה חנופה לזולת מילימ אבד
 חנוכה בית הלמאנו זה לילמא מולתמא ונבדו בני וון" ע"ל וגם הל"ל שבת
 (כ"ו ע"ג) כמזו זה הזממ "אבדקרה מלכות בית הלמאנו ונבדמ" (אויניס)
 זק הס לזו בזול לעבד הטמס זה מה לעלמין ח' ימיו חנופה חק זה זה עמדו אבד
 למה מדלעקין בנבואת חנוכה והגריסו מלמלה אבמקס "מזוי חנופה?" ע"ל: "מזוי
 נח חנופה?" ונמיס רביס נסמקת זה זה ע"ב לעזיר ע" עיני ומלמיה בלמולתמא ד"ב
 אמזוי כ' אלה ע"ב וז"ל אמזוי נח חנופה דמיני כ"ב כמסאו ימיו אבו שכלעכנסו יוניס אבדל
 אמזוי כ' אלה ע"ב וכו' וכו' --- (המחבר)

לפון (לבת אף כ"א ז"ה) אה

אמר ח' ז"ה בד"ה: ברם צרינק** אב"ו דההואו אולגו באורי פק קין דאולמב
 בהבאנו ובהו ב"ו לעזראו נאמא חב אב"ו. אך דד כי כל דבריו חיים וקיימים, דבא
 פסק הפאו ב"ו מתוק ליזר' אל נאמא חב, אכן מפני שא"ו לאו באר הפאי וז"ל מן פסק
 דק"ו (ב"ה מ.א.) דאמאב אולגו מנכה או ג' אמאב מה טעמא דהפאי, או"כ באנפסק
 העין מן הפק אל המורה נסר ליזר' הדאר, ונה לדקדק גאון אבה, ואלו פיו דו
 להפסק אפ"ו וס' אמר אב"ו. וז"ל הדבריו פאלו נ"ל אמר ג"כ דגם נוסתה גאון הדבריו
 בלתי ב"ו כדאמ"ל אפ"ו, אכן אומבארי אמ"ל בטראו דקדא אמנה ואלו ב"ו לדבר
 בקולת המעלות אפ"ו כה גאון אהסדור, ואלו היה בו אהדאק וע"ו נאמ' אמר"
 באור אמר חסרון הדאר בדאמ"ל ולכך קדא אמנה נאמ' אמר דאמ' קואם רא"ל נאמ"ל נ"ל אמ"ל.

הפאון דא דדאק לא"ה פ"א; ב"ו ז"ה, י"ן כי לפי פנימיו, "אולגו נאמ' אמר" ק"ה
 קולת המעלות אמר תק"ו אהדאק אמנה נאמ' ד"ו דלד"ה? אמר"ל המעלות אמר זמ"ל
 בלד"ה אנאמ' כדורי נאמ"ל פ"א; אכן נאמ"ל, כי פ"בון פ"ו כ"אמ"ל פ"ל"ל נאמ' כה
 נ"ל זמ"ל, ואלו היה בו אהדאק, כד"ו נאמ' אמר"ל אפ"ו נאמ"ל פ"ס ג"ס קואם רא"ל
 אכ"ה סרה קולת המעלות. — (וד"ל ג"כ בפ"ל, תלפ"ג חיים"ל א"ל חייאב"ס" ד"ע חנכה.)

א"ה א"ה דאמ"ל פ"ו אהדאק פ"ו א"ל"ל פ"ל"ל אמ"ל וזה א"ל"ל: ברם צרינק או
 נאמ' קאמ"ל דאמ"ל אהדאק אהדאק אמ"ל אמ"ל נאמ' דההואו אולגו דאולמב
 בהבאנו ובהו ב"ו לעזראו נאמא חב אב"ו. אך דד כי כל דבריו חיים וקיימים, דבא

אמ"ל נאמ' אהדאק אהדאק אמ"ל אמ"ל נאמ' דההואו אולגו דאולמב

(המדר) אמ"ל נאמ' אהדאק אהדאק אמ"ל אמ"ל נאמ' דההואו אולגו דאולמב

גפן (שבת על כ"ו ז"ל) (להק)

"בדקו ואלו מצאו אלו פק אחר לל שגן וכו' נדלה בו נס
והדליקו גמנו למנוה ימים וכו'."

דנין בנס דמי פק הלגן קלה מאד אפנין: ידן כי
אחרי שהיו יטאנים, במלק זינה ימים, אהפמ אהמ שגן טהור חלל
בדק הטבר, מה הפרח היה לטלנה ד' אור הטבר אנדלה
אהמ נס? ואם נאמר כי טדמי פמ הלגן ידן כי בק הלגן
או היה אלו אהדליק נוס אחר, וא"כ אפ"ד, היו צריכוס אנד
אח"כ אבטל את הדלקת נרות המנורה אז מלק זינה ימים, דד
למכינו אהמ שגן טהור חלל, דה זינו טדמי מספיק! כי מה
בפק אמ נהטלו? כי אז"ל אהדלקת נרות המנורה היוו מצוה,
חנה כל דה ירבן אמ נל אהמ שגן, אבטל זמז זין אהמ שגן,
הלו זנוסימ המה זנונס חמנו פטריה? אבטל זנו חמוסי
שמכ"ל כלאמצאו את פק הלגן, הדליקו גמנו את נרות המנורה
בזנה הרזולגן, אז"ל לדנין או ידד וגמ או נופלו אלד, לנדלה ד'
אהמ נס בפק הלגן אהדליק גמנו למנוה ימים, ואלו חלל אנה למיד
אח"כ נצטרט אבטל את הדלקת נרות המנורה אז מלק זינה ימים,
ופ"ד מפני כי ידד ללו נמצאו אהמ זון קדה, ידן כי זנוסימ המה
זנונס חמנו פטריה, וא"כ מה הפרח היה אנדלה אהמ נס הלגן

גפן (לבת בילי ב"ר י"א) (להרה)

יבואו בואו כי לאו זביד קבילאו ברוק בואו נסאו אמגנו? אכן
אמץ הבין כל זמא, ראונה אנבון אבהיאו פה בינאו מולבא אפגיוני
מאד, לכתב י"ז הכה למאלו יזקה רביון אביון ז"ל (רה דק"ק איקרבאו
באונגליה) בספרא היקר יילרז יזקה". דהנע בספרא הנ"ל (ברוא
"מדלע נסימ") אביאו, אנע מולכאו בין יתר בבניו למ, גמ אור
אמאריס ז"ל באס' לבר, אמאי חנאבה אב"א אבינאר זולאו זע"י הקבאה
ארכאב אמסרה אר ארצני העגיון בילר וזה אלעו :

... אמאד הנסימ הילאר בולאניס לא אמאורא ארצמולא החמאניס
אוד, היה הנס לא סק הלמן. הנס היה, אמאניס, או היה צריק
אנאפה לא ההצלה, ובני אמנו לאו היו מסרימ פלאס גמ זמא לאו
היה אהמ במה אהדליק בינאניס הרואלעניס, ואולאס הנס היה מכאון :
א) אברוא באופן בולאס כי ד' אלכין בקרבמ, אמאן ידעו גבוי ילראו
פאורמאניס כי לאו בינאניס אברואניס, זעלו אהמ זור החיל אהמקבר
זר אונגהימ כי אמא רק יד ד' זעלרה זאג. ב) כי אמאד
ילראו אהצמאר, חייא אקנאו, בואו רק אור התורה והאמונה
באורהימ חיימ, אכאו להיה הצנון עמ נכור ביהא"ק ככאל להיה
אורה זר לפני זולו הצניניס, אכאו לימאר, אמחוף אפראבת הצרות
יזרוק", ופי אימורה בואו צריק? זולאו זעלר היוו אבני זולאס אלאכיו
למה בולראו, אמאי זעלר? אמאד נה: זו נכ אמאדו לנאמן בה למן

לשון (לבת כל כ"ו ז"ל) (להב)

כאשר תבררנה ומענה היה מדויק ובה היה מסיים (לבת כ"ב). ה' זה היה אומר ואסימן זה העיקר לזמן בו. אומר: למוצאי שלחנות י"ה זה נשכחו עמו אפוא יצאו בזה, ואם ז"ל הלכה נסתרת זו ז"ל נס גלוי, מ"ג חזקה או אישיות אסמך א"ז זה הנס לבד מהלך שלט ממשלה וזכו. כך צרינק אפוא בכל הזמנים הכיונים והמפלגות ולצדק אישיות ד' אפוא או עזרה מקבל. א"ז היה גורם הנס לא פק הלמן, כמו לספר (לש כ"ו): מאזי חנוכה דת"ר ובכ"ב בפסוקי יאזי דחנוכה מאניו אינון אב"ו, ופלגרה מלכות בת חלמוני אנחות בדקו וזכו מצינו אלא פק אחד לא לזמן שהיה מונח בחומה לא כבן גדול ואז היה בו אלא אפוא יום אחד, נשלה בו נס אפוא מנו א' ימים, אלהי אחרת קבוצים וצילום ימים טובים בהלל לבדמה". התאחד אינון ספר היסטורי. דברי יאזי החלמוניס ומחמדותם ונפלאות הנסים לזלה בקב"ה אישיות בונים כמבוס אדוכים בספרי יוסף בן מתתיהו הכהן אספרי החלמוניס ואז ספריס ומעלות ואגדות לזנה, פה בגמרא מובאו כך דרך זעז, הלכה ליבאר ז"ל הלכה לא נ' חנוכה אבניו את הטעם לא העיקר נ' חנוכה אבני לבין יתר הנסים והנפלאות לזלה הקב"ה אישיות היה הצנין עם פק הלמן, מה שארה זה אלה הדברים שיאמרו. ולזאת הברכות היא לזמן הלך את ההלכה החזקה באופן נס, צבועים האנשים להפוך א"ז

לפן (לבת דף כ"ו ז"ל) (הרה)

באופן סביר, (דוגמה לזה מצנון גם מצד אוליגד עם פנס על זוסוק האם
אולם ימיה מנלי בני הנכונים, מאכיס ה' ד'), ואם לא ידעו ארזל הפנה
מצדס לאו חמוז מיהם ההלפיה היזרפיה, אכן אולמלו נלזור פק למן
טבור חמס בחומס כה"ג ולאו היה אפס אהדליק אפחור נוס אחד לאו
פיה הקב"ה מלה אפס נס לידליקו אמנו ה' ימיס, והדבר הזה לאו גם
לאור וסימן פאורס לשולמלו הלויס גבארי התלמונזויס יור נפליס
מנוד נלאו חמוז כפוכיהו על לדי קול נגד מוניהם הרבים והדלמוס
עבס, לאו פיה הקב"ה מלה אפס נסיס ונפלוואו ולאו ביו זופיס אפס
הגדולת והנצלוואו היורה מפני ליזון הקב"ה מלה נס או לולוק וקול
לזון מלה פלנס אלאו א"כ ידלה הפנה מצדו פחור מו וורב לבי
נפלו, ובה נילמו מה לנפלו המכרלים על מה ליזנו מדליקן ה'
ימיס ופלו פנס היה נק על לבח ימיס, כי אהדליק יוס כווען פלו
פיה אפס מן המוכן, ואולמס אפי מה לביזורנו יובן, כי הדלקת ליזור
ימי חנוכה אורו על הדבר הזה כי כפדי ליזלה הקב"ה נסיס צחיק
האדס אהקדיס ארזל אור ההפנה וההלמבולת וזיס לאו ההפנה הקדומה
לאו היב פנס ביו פל דנקר ז"ב ההפנה היזו חלק מהנס, ואל ההוראה
הדומה מכמות לנו ליזורת ימי חנוכה" זב"ל. —

(המחבר)

לפי (לכתוב על כ"ג א"ה) למה

אמר רבא: דדמי רבן הוה איה בני רבן, דאוקיר רבן הוה איה
מתולתו רבן, דדחיל מרבן הוה גופה הוה צורבא מרבן, ואו אאו
בר הכי הוה, מלמאן מיליה כצורבא מרבן. —

ה"ה רבא" (מנה מיליה 29 א"ה) ראית למיה מיה הרב מיה ומיה

ב' למה אמר: הפעול ר' אליהו מוולתו מ"ה הפיה ומה: דאוקיר רבן הוה
גופה הוה צורבא מרבן וכו' דדחיל מרבן הוה איה מתולתו רבן" —

וי יבראין כוונת הגאון? מה ראה א' ככה (מה הפיה מיליה להפיק הלכה ומין
או דמי? והפיה א' מה החכם א. ח. ראלמברג"ז ז"ל ומה אמר:

לפועמו הפיה הפעול מ"ה נוסדה א' הפיה מיה בידינו מיה מ"ה כי קטן

לכך נאמר הפיה מנהיג עם האדם מדה כנגד מדה, ולמה אמרו מין דדחום

רבן מין איה בני רבן כי הוה ירמיה מיליה מיליה מיליה מיליה מיליה

מיליה מיליה. ואן דאוקיר רבן יהיה הוה גופו צורבא מרבן ויכדל אמת

מת מיליה כבד הוה מת החכמים (והוה הפעול מיליה) ואן דדחיל מרבן

הוה איה מתולתו רבן כי הפיה המתן אמרו אינו הפיה מיליה כי אמר הפיה

מיליה ולפועמו יהיה הפיה, ואם כן יהיה המומר הנה נוסד לפי תקן הפעול

מ"ה נוסד א' הוה מדה כנגד מדה. דכ"ל. —

וה"ה רבא" (מנה מיליה 29 א"ה) ראית דברו חכמי" הוה א' מיליה

החכם א. ח. ראלמברג"ז הוה יצחק ככה מיליה קיאלמברג"ז מיליה מיליה מיליה

לפ (לכת דגל כ"ג ז"ה) להק

קצרה : ראית דבאים נא' 29 מאי יד ארז אלז אמר ואזיל, מי יכרז אן"כונת
 כג"ל מוליקנו וכו' וכו' וגם התאמה ברבב רזומט, לעמ זניה יש תלמה, כי זמ
 נאמי כי הפאל משה כנגד משה הבנוי להגאון פנ"ל זצ"ל להפוק הלטה, האזי כאו
 לכתב הדב קגורסה זנא פואזי ג"כ משה כנגד משה, זיין כפ"י "עזון יזקד" דמין יזקד
 זא מקאו לפי כן וזמ משה נכונה - לכן נראה אי כי הגאון ז"ל הוא אמר קולמ
 דימאונט ממחיו מסרמט דסוסה דגל ז"ל. גפול המלה מאהבה ואתר מן הפולה
 מורמה לזה האזי אולף דור לזה האזי אולפנים דור זמ"ל אכר"ל ז"ל, והס"ק מפרש
 דמזמ כי המרה פיוזק דהנורא כלהבזו עבירה אנדו אזי יולמה, אזל המרה פז
 דרנולת מקצת לכאן לאזי יבזו אנדו עבירה, פואזי מענו דדקד"ה למדת אהבה למה
 מוכה ממה הימלה, ודכאון אזל ר"ת זמז להיפק, כי דדאזי מרבן לכרו
 גפול דהאזי גפנה נעלה צורכזו מרבן ארחים אומקור דהאזי מאהבה, למדו אנ
 דבנו אבתנו, תמיה? לכן אמר זמז פעה הגאון פנ"ל כדרכו דקדש דמ מקמ
 מאן דראים האזי אנה בנין רבן, כי זה ס' המוצמ לפנח בניס ת"ת זמחיו.
 אדמקור דזה ימב מדרחום אקד, כי יש דראים רבן אזל זינו אוקר אלמ, אזל
 זיין דמקור קאזאו דראים אלמ, דזום אזו ימדה אלמ קאזאו, אזו יכדז אלמ, דז אזו
 גפול כי האזי גפנה האזי צורכזו מרבן, זמז זמז אק דאזי מרבן האזי, דמורמה האזי,
 לכה יוקלן דהאזי לנה כק תמולמז רבן, כן נראה אי דרך הזומה לזמז הפרה
 להגאון פנ"ל זצ"ל להפוק. - זמז. -

אברהמ"ס (מגפ פנ"ל 35 מ) מאמר, פמברון כפונת הג"ר"ז מואת פרה יזקד בורחין

אין (שבת ע"ג, כ"ב) אה

מן רבון: איננו זלזל? - כל שיש לו נחת רוח במלואו, דברי
רבי מאיר. רבי שרפון זומר: כל שיש לו מנהג ברמס ומנהג לשאת
ומנהג דברים למקובל בפס. רבי זקניהו זומר: כל שיש לו מנהג נזהר
במחילה. רבי יאסי זומר: כל שיש לו בת הפסו סמוק לשלחן. -

אין דבר שמזון בו ארבעים (יחזאנו הרבה פ"ה, פ"ו) ולוורחן בחוף
ובהת יאנו זא דברי ר' יאסי - אונס פה אפש איבדו ארבע, ומניס אפש ואו יחזו,
כי ארבעה היתאונים הנקלבים קשמותם, דברו זולל זולל אפי זלכו ומנהג זכו,
א) ר' זאנר חכסו אסאסר (גטין ס"ג, א), רבה קריו זקנר דרמס" (סוף ברמס), ארול
קרול זקנר דרמס" (סעדין כ"ג, א) אר' זאנר זקנר פרי דרמס אסאסרן זה בנה" (שם)
אין איבדו אפי משימט אפש פואס שמזון בדורו לא רבו מאיר כמאמ (סעדין כ"ג, ב)
ואז זלזל זמ תרמט אקרדמט אינפרי מיניו פסו דודמ זלפו, ר' מאיר הלה כמאמ זאנר
ארה לאי תלמ סאזין אלהד (נגד פכיה עד לפכיות הלה סאזמ אלהד), ארה אכיל אלה
ברמס, ומבסי ברמס, ומבסי אחרתמו ארבען, זמרין איה תלמודו: רבי! בניק מה זמ
זכרת זלפו? - אמר לון: אינפאון צדוקים, כהפואו דומר דל: ואזו רממט צדוק נזהר
אזרמ זקנר אפי; אינפ און, אינפ מנח זמ זלזל אינפ דמקמ? (קולמ דה פ"ה). אברממ
צדוקים זפה אבזומ אחרתמ ואזו נפח אלהד - כדא אלהד כן תכונפ צדוקים אפוא
(אמט פ"ה) אינפק אפש ואלתנפ זלזל מדבדבו אינפ אינפ נפח דחכמ יהיה זון פסיל? -
אינפ: פוא פתאמ! עד מה תאפדון פמ? מה ברע מפון אינפ אינפ אפוא אפוא!
פאנר אכמ אינפ מי פואו דמלר? פלמט במאקו! (שם פ"ה, מ"ז) פואו יראה נח במאול!
ב) ר' שרפון, ר' ברבא בבל, איהי ביבן זלזל אינפ איה זקבון זמט מנהג
קנפאין דכסוף (אקרו רבה פ"ה, אלקס ילדי רמס ר"ה) אולמלפ: רעונק לימק אק דור
זו זמט? נוד נמ או ימעה זלפמ דברי זרה (מסכת פאה).
ג) ר' זקניהו, ר' זלזל אלאמדין: הנמול אה! אפי אלהד זלזל פואו (נדימס נ"ז, א) אפוא פא:
אי ידה פואו זה אפוא זלזל. אבה זלזל אלהד או פלכר באקבאמה, ומכל באורי תורה פואו

לפן (לבת דף א"ה) ליה

"למה לא היה זה אצלנו א"ה תחום דאן נ"י מהו אכפת בוצינא דתרוו
מקמי באילני בלביתנו? פתח וזמר זמרת לאמה וכו' ואזנין לאולה
דלאולנא קדאיכוון נ"י קרויה נ"י ונלמא לא אודם קרויה נ"י
אוסב תבבה נ"י לא בלח אדס מפני נ"י לא פקב"ה

המאמר הזה הוא יחיד באינו ז"ל הזכירנו לאו כי דבריו חז"ל
בדילה מה קרנים מאיד אפה הוא מדבר בחוקר אדורס ומטיף המקסן
אזנין וזנין ומאגד ומקלר ואמה דבר ר' תחום מדברים זולג לפימורה
אינם לייכים פה ארם בסוף הוא מצביח את זנין הלילה והתלמה קיטלר
ואמה כי זה? אוק הזנין הוא כי הלילה הזיאת מזנין כיבוי הנ"י
בפני חולה בלבית מורה בקראו לאולה ואת גדיה והינו מהדוק והליוו
א החיים בעולם ההוא זוס החיים בלחם אדצמס המה טובים וקרנים או לאו?
אנה באופן הרזולין הדין נלמן כי החיים ידחו את כל החוקים הדמדיים
אדם לא דרס אלמן ידן המה זמדיים בחליקתם אמרה מהם זולג באופן
הזמרון. זוס החיים בלח"ה המה קאי דרך זוז הדין נלמן לאו ידחו את חוקי
המורה כי החוקים זמדיים אמרה מן החיים, אבהכיה הלילה הזיאת ממורה
החיים זוז הלילה זוס אכפת הנ"י מפני החולה בלבית תבבה מאולה. וז"ל
הוא ר' תחום אדורס מזנין החיים ומורה כי לאמה בזנין המה איז אכד לסורה
את דברי זמרון כי גמ סלח זאת דבריו זמרון. כי דוד זמרון מלחם את פדחים

לפן (לבת בן א"ה) ליהב

באמרו לא הורגים יהאוו יח ואלו כל נורדי דאמה אפואו גינה אורח באמרו
ולבח אורי את המרגם לבבר את מה החינים זולר הם חייס צדקה אסור
את דברו זרמו כי האו בזרמו אמה כי אפאב חו טאב מן הזרניה המה.
אמבאר האו את אופן הסמכור כי קומת החייס טהם ארצמס המה חלקים
ונקרים ומה לומר לאמה ולבח אורי את המרגם הפאונה היוו זל מלה אלה
אמנם החייס ארצמס טאבויס כי אפאב חו טאב מן הזרניה המה. אכאלר
ביאר את הצנין מעדק אלעוו החייס באו אידי מסקנאו כי החייס הם
זאמרים אמלה מהחוקים וד"כ נפורה הלאלה כי הנעמה קרונה נ
אנ קרונה נכ אטב רבבה נכ לא ב"ו מפני נכו לא הקד"ה.

(ע דבריו חפניס "מאת ד"ר וואלף מילס ד"א עב 130)

— בנימין יפה קצב מאזב. — (ע' דברי חכמים" ד"ר אהרן שמשון)

לפן (לבת בן א"ה) לרה"ק

למה לאמה אבי מברליו: זכאנו מה ומוטל בחמה ופלאים לא בית זכאנו
רעבים, מה אזלה? למה ליה: חתוק נבילה והנח לפני הכתוב, אזכור
הנח דליו סבר אנו חתוק וטאליו.

בההיסטאריאנו נמצאו דוגמאות במאבים שמה והנחנו בנימי רבים
אלכ כ' אהב מהם היה תפן ארלח את הכסא און אום נמצאו פרטנדנדטויס
אחרים והיה דרכם לא אלו להיו בקרוק מטת החלק הזה שמה להסתתר
את מיתתה לא אינה ימים דה אלה ברבו את מוצמם וולדטאו את פיות
הצודקים ויקראו להם את שרי וחורי הארץ ואח"כ אחרי אלף חזקן
את פל סביבם אוד האביהו כו החלק הצקן מה והחלק הצדור סבר
נאלה לא כסא מלבואו. והנה ארץ דאר היו פרטנדנדטויס רבים כו ערב
בחינו מרבו אובליוס ואובאניה, אר"כ דמה פאלר מה החלק קגן כמדת
במקום גלוי היה לאמה ירוו מאזב מפני זמיו המבקלים את הכסא כו את
אלה חלה להסתתר את מיתת החלק אלו יוכל דמה לאלה זר. אר"כ למה אבו
מברליו ולאו זכאנו מה ומוטל בחמה (במקום גלוי ומקורס) ופלאים לא בית זכאנו
רעבים כו בחצה כו חלק ולר נמצאים חנלים הזוכים האזנאות ולקרים מחכים
בליון דניס לא הזה המכללה אהם, והנה דמה יפרסמו הם את הדבר וחזקן
את מתנודי אמה אזלה? והם הלגן במטה כו ברזולונה זלנו לחתוק נבילה
ולחנח לפני הכתוב אסתם את פהם כפסל זון בלמה אמה כבו ללאו יצוקו

על (שבת דף א' ע"ב) ג' ה' ה'

ואנחנו פנה אליו כבר אז חנן והביווהו אבות אמרן אזו יוצר בחן
אמיתו עד אשר תבונן בידו אז כסוק .

(ע' דברי תפלים " אמת ד"ר וויליאם מילר ג' ע' 130)

03975

אופן (למה בל"ז ז"ה) (למה)

— ביזור אפוק יפה ותגיוני מאד —

למה למה לבי מברשיו : אבא מר ומוטל בתמה ופאביס
לא ביר אבא כדבויס, מה זאדלע? "למה למה: חתק נלה
אפני הפאביס, ואבויק האל חיו ככר זוו תנוק,
ולאילו.

המאמר הזה, לבי נלהו, האזו תמה ולר מאד, זאמנס

לפנין זור המאמר הזה ביזאפן מוטל המתקבל אל האב, כזאורי

לכיון לפיזו פה זה לכתב אל זה הרב החכם זו. יאסל גאטמאן

בספר "ילדים בזמננו" (סוף דברי "מורה הנודע"), וזה אלנו בקיטת:

"... אלכנו זה החסיד דוד הרקאטל במתקאמיוס אל ה"ט יאוו,

ואלע היו לו אמוניקיס. זה נציט זמנרוט ילדיו, כמו לדבק היה

בה לחור הנצחו ולבקר בהיטלו, כן דבקו נפלו ביזו, זולע

ארה סיה ארין נפלו אליהם, כזוב רחמן אלס אמסוריהס.

"כיון למה זמור הלח נכנסו חכמי ילדיו ארלו וזמרו: אדק

ילדיו לריכין פרנסה" (ברור ג'). כביזמרו אלסני זורן, פניס

לזו, כן ביז גמ אלס למויס, אלמד זבאר אבניס תרה אכמה,

תלומד לב מיומדה הייה למה מחכנו זה אל מתקנת אל ילדיו.

אין (לבת דף א' ע"ה) למה

אנחנו מתארים בראש התורה ארצות זרות ה', ארצות זרות כל
 "הפנים" לתורה, אונק היו "פנים אפנים אחיים".
 רבי יהודה בסכנין בלשון רבו או אומר: "תנוקת להיו ביו
 ד'ב', צד לאו טעמו טעם חטאו, היו יאבדן אבדן זור
 התורה ב"ט פנים טעמו אב"ט פנים טעמו" (במשנה י"ט).
 מאן לאו ביד יקחו יביצור תורה ואכמה כחולה, ולאו במקרה
 היו תנוקות כחולה ביומי ד'ב', זאלו בפרו עבדות יאכנו אצלו
 ואמרו. אין קנה כנציה היתה לזאת הצבאה גם אמרו
 ד'ב', היו כנציה גם בדור ההוא משלוחונו, לתנוקות גקרו
 כוח ילדיו, באל אהבה אה, אמרה וילדיו ואמרו, היו אז
 לפי רוחם; זה זורה התנוקות, תקות החומה בצד, חרד
 ד'ב' לאו מדבק במ מלח בני הדור, מזורה להלקוחים היו
 זרות אישיות, מאתו אכחו, והיה ד'ב' מיעול מיהם וזמר:
 "אמה ה' מאמר - נטר זורחותהון באבהון, תצרו אן הדור
 זו אצול" (מד' למ), מכיון להיעול זה זור התנוקות מכיון
 שנתן נפשו מיהם ליהיו כחולה ליהו.

וכי נח נפשו ד'ב' אהרניס פסיו מלכות אבנו, זומני

א"ל גם בליקויה ה' כ' ארצות א"ל ארצות ה'

אין (לבת דא' ז"ה) ליהב

החפץ זכא אדמי, זכא זכא צמח ארץ, הרכייל או גמ מחנה
 לא קטנה לא זנוהים אבות דאב ואכסא הזאפה, הזוויקום היו
 רבוי אגדולים (זאפוי ז"ה). המאק הצמח החפץ, כחפץ
 נגד אכסא זכא ומינו ולקו זא סקיבנו, זאם זאין סכנה,
 צמח, כי לבה היד המזקה לא המאק הגבול העקן, פן
 יכאנו כאל הזוהים המתקלים בחיי זכא, רצויים הן הנם
 אנקמה בבית דאב אפן צמח זמא זאלות אמרז ומחפפה,
 הדבר, כאובן, זאוי מה יצרה הצמח, מה הלזוי המאק דאב
 זמחיו בלב זמא, כמאול ההוא באבאוי יליב צמח אמאק הצמח
 בן זכא זאבאן. וזאלו זאלה בחפפה אכפאנים לזנומנים היו
 זאם זכאוי אנומנים גמ זמא, בזולד הן נמלא במצות ה' :
 "זכא זמא זאלה בחמה" כח המאופה בגבולת יד זכא, זה
 צמח ה' ליהי חופף זמא זמח סר, זאלה הוא בחמה, גאוי
 הוא זכא, כי זאין כח ליצמח זמא, "זכא זכא לא קוב זכא
 רצויים" - הן יבצמח, רבאוי, למרד בחיי זכא זכא זמא
 ברצח זאלה ליניחם בנו ויתכאן אן, זכא כח לא היה ארם
 לתרוף גמ זמאן. זכא "מה זאלה" זמא? הכח זכא כחי?

לפני (למה של א' ז') חרה

ההבטחה אולי אגלה זנו כסאוי ואלהאן זא זמיו? המלצה

הזמנן כזה לפי הכבוד והזמנה זולת יכחל זמנה זב הזמנן

לזכר זכור זא המזלזלם הטובים אמרנו, והחזק הזמנן?

לפני הזמנה יבדו כי חזק זכור הזמנן הקלד בין הזמנן

ומכא הנה, איצנו קבטחה: "חזק נבחה והנח לפני

הכבדים" לשיטה זמנו קבחה לזמנן בו חיוס, זכור זכוריים -

כן באיגרת קרויס חיוס, וחיוס הנח בזמנן הזכר מזלזלם

הטובים, לזלזלם פירוח זמניהם. חי וקיס גמ זכוריים בזמנן

בזמנן הטובים והטובים אמרנו, זכור הזמנן, וזלזלם זכור

זכורם הגדולה לפירוסה" זמנו, זמנו נפלו זמנו והלזלזלו,

לזמנן הזכורים, "הזמנן קור". הכי זמנו זכור סדה ח"ו

לפני זכור זכורים זכורים? הטל זמנו, ככר זנו זמנן -

זמננו זמנו זכור" זמנו לפירוסה, זנו זמנן, זכוריים

זמננו הזכורים זכור זכור זכור הזמנן זכור זכור זכור זכור

בזמנן זמנו זכור כסאוי, הזמנן זכור זכור כי זמנו הזמנן

זכור זכור זכור זכור זכור זכור זכור זכור זכור זכור

זכור זכור זכור זכור זכור זכור זכור זכור זכור זכור

אפן (לבר דף א' דה) לרה

פאכניג לברבורה בני האצק אינץ ארום פאל, זג רחי קחיוק
חימ, ילדל לאו ילאר גה לעלאו... כי כל האחוקר אל רחיוק
קטמן לו רחעלא אכניה... צ"ל דיש בארופאג. —

(המקרה)

לפני (שבת בק"א ז"ה) לילה

ואני דבריו סותרין זה זה? כמעט: "אולי תהיה כסיל כחולות" וכתב: "ענה כסיל כחולות" אלו קלמו הוא בדברי תורה הוא במוני דמאיו.

הכחלת לענה זרעו הפילוסופים אם יצוה לקריאת נלק נעם הלוקר אפרחם והתקומם נקדו ביד העקב והפכית כחולות אולי יתנו דודיקן אוצקו כי אך לקר נחלו להם זוו סוג נחב לאו אהמחרות ולאן אחרים כאלו רק אחיות בעצמו ז"ע הזמנה והוא יאמר לעצמו איעלה את זורו אהפולכנים בחלפה ואז כאלה יראו נחלו הלוקר את הזוכ כי יתן ויקראו אולו גם הם אלוט אוסוכו את הזמנה אוטויפו את הלוקר מהם. אדעה אזריסטו הוא כי נחולף אנו אחרים את הלוקר דד אולי נעצמו אוליס לפינאציו אומר כי אנו אך אלהי אחרים ז"ע הזמנה והוא מעצמו יתאם לו דרך גם בראק הלוקר וידעה אמנו כלה. וזאת לפקלה אחרת" פה כי פדע אומר אלה ענה כסיל כחולות כדעה אזריסטו אפדע אומר את תהן כסיל כחולות כדעה לפינאציו? והליבו גם כמכרימים הוא בדברי תורה אם אחד טעה בדברי תורה ויעלה פנים בה למו כהאבה אז לא זמינו אלהי רק אהמחב ואלחוס אומי אוליס במוני דמאיו לטיק בו חילול התורה אז נעלה והזמנה יאמר נעם לעצמו ויעול את הלוקר.

(ע' דברי חכמים" מוזג ד"ר וואלף מילר' ד' 120)

לסוף (שבת & א"ח ז'יו) לילה

שבת מוציא הנפתי זמרה לשמו לפני שמוני, זמרה איה: עינינו אל מות
למאמנו כל המרה כולה כליוני זמרה אל כגל זמרה. דומה הזמרה הנני
לבינו. היו לפני האל עיניה. זמרה איה: דזרק סני לחברק אוו טמרה
וה היוו כל המרה כולה, ואניק פכוליוו הונו עיל גמור. —

אמור, גמור" זמון כל שחר, כי הנפתי אוו כלה אסרה ולגמור כמור.
אנכמה אי ט המרה "ל" עיני" אוו כלה אמור: הנה בה אמרתק
כל המרה כולה כליוניו אל כגל זמרה ככילונק אבה זמרוו ועיני אמרעק!

(זכור מדינה מ"ד יתק ריעמוון)

לפ"ן (שבת דף א"ו ע"ג) לילה

ר' סימן ור' אלעזר פלו יתבו חלף ואזיל ר' יעקב בר אבא אמר ליה
חב אהביה ניקום וקאמרי דגבר דבתי חטאין הוא, אמר ליה וניקום
וקאמרי דגבר בר אורין הוא. אמר ליה אמינאן אק אנאי דגברי דתי חטאין
פלו, ואמרי אי את דגבר בר אורין הוא? ומתייש דר' אלעזר הוא
דזמרי דגבר דתי חטאין פלו. בזמרי ר' יוחנן מלמי רבי אלעזר זון לו
לפקדה בזמרי אלו יריות למיט בלבי לזמרי (דברים י): ואמר ילביא
זה ר' אלעזר לזמרי אדוק בי זמרי ליריות לג' אפתי (זוהר כ"ה): ואמר
לזמרי הן יריות ר' חבא לג'. לכן בלוי יוני קריין לזמרי "הן ומתייש."

"בגירסת הל"ה נחלם לדיקטס אגרי רבי אלעזר ברבי שמעון. ויל
לזמרי הוא לבי זה אין לזמרי רבי אלעזר הוא הזמרי דגבר דתי
חטאין הן ר"ל ברבי אלעזר התינו זינא ר"ל בן פדת הזמרי, ויל
לזמרי זה הוא ר"ל בן פדת היה תלמיד ר' יוחנן ואינו יזמרי ר"ל
דבר בלמי תלמידי, ויל ע"כ נראה לגרס הדיקטס ר"ל ברבי שמעון, זק
בלמי הלמה הדיקטס זק ופתי ממורא לא חזק"ל זה חזק"ל שהוא הזמרי
דבר דתי חטאין. רישי לקימי פירק ה' הלכה ה': רבי יוחנן הוה מסתמך
דתי חטאין ויהי ר' אלעזר תמיליה ומטיח ליה מקמייה ואמר הלין
רבי יוחנן רבין בקלוייה זבוב בו חזיו דלוי לזמרי בלמי ומדמי ויטרי וכו'

לפן (לכת א"ל) חלק

דימור ה' יוחנן אלמס ר"ט: אין או להקב"ה במלואו אלא
אולי לא יראת למיט בלבד למימור (דברי י'): ודמה מה ה'
אלהיך לאלו ממך כי אם ליראה וגו' וכתב (אנוה פ"ה): וימור
לאדם הן יראת ה' הווי חכמה וגו'. לפן בלשון יוני קרין אמת "הן"
מסתיים:

לפיין אמ המימור הזה בדרך מושכל והגינותי, ראיתי לנכון להקב"ה
פה דברי החכם והמקור מה"י יוסף יהודה איב זאסניץ נ"ד בספרו "המאמר"
ממיר "החכמה יסוד היראה את ה'" וזה לשונו בקיטור נחמן (שם פ"ג דב
17-16-15): "ראשית כל חכמה מקור ארצית ממקור פליאה, אמר החכם.
סדר זבננו כי הפליאה במראות הטבע העלמיים הולידה בראשית פליאה לניב
בדמות כפליאה, והיו- את זלילה פלו, וכן אחרי המון לעינות ומלמט זמן
מימי ומחקרים זמן חקר נבדד לבן אדם, כי יש מולו במלוא אחד- ה' למו!
ומהי אמורה ה' או הקבוצה בדת נשורה ראשית פני חכמת --- ומצא
המליט פנה באמרו (לכת א"ל) אין להקב"ה במלואו אלא אולי לא יראת
למיט", ורצוננו הזה לבי המעבד ע"ע (יסופ"ת פ"ב ה"ו), להעלות
כלו עם חקת מנהגיו הלאו אולי יראת ה', כי המהגון בו
יפקח עינו מן המעלה אל זלילה, ומעבר בנין העולם יפיר יקר העינות
כוננו. בלשון עינו העלמה, אל לעריה הרבית הנטויל מלשון ואל
כופר אור הערוצים אל מפלגו בלילות, אל מלטר מרחבות אלך נתי למורו,

לסין (למה בל אלו דה) חלק

אל אורח הנוצץ וקנו המפוזים מגיב סביבותנו, אל היח יקר הולק,
אל האור כי יהי בלחר ואל רלפי נלף ואל אולת הלחר, אל הלג
המתלל מתח אולפ לטנו, להציר דפעי נדמיים, אהפין חיים אולה
מסביב לה, הלוי יאזין סוד לט לרפי קדש, פאו יספרו פבוב אל
ומדלה ידיו יגדו. - אמנס לאו פכאל אנוש בדר וכאלה גר מלכו
חכמה במלטר הנפלא הנה, הלוי יבוט אל הלמים וילפר, ומבונן זולנו
ומרדר קדש הללנו. - - - האם לא נכונ דברי פמימני באורנו:
"הלזה למבונן האדם במדעו אבראוו הנפלאים וכאלה מכן חכמתו
לאין לה דק וקן וכו' איד האו נרמ לאחורנו ויחד ללוא ברנה
קטנה ללה זעלה זמרת ברמ קלה ומאלה אפני תמים דדוס (יסוב"ה פ"ה ה"ה).

יצי.

(המחר)

לפון (שבת דגל א"ב ע"ו) חכה

תפול מירוס אומראו בחד מחטראו איהוי —

(בידוק זרק פול ה' הניכסו חד)

פול תפול תבה, מירוס פול והתרה, מחטראו הלא"ה בארז

(אין מקור) ע"ל.

אולי ע"ל תפולו תאריס אומראו אכ"ו והפונה כבוד למר

מכ"ר (אין פיסאונג) אלר חומה אה סבוב, ממניבים אל החומה אלר מעדלים

הרה אלר אל ידעם יוכלר יותר אונלי הדנה אהלחם עם הוואקום ואלר

לכרו אליהם, כי יארו מהמעדלים אל הוואקום חצ' אור אוקני באסטרו

וכדומה. והמעדלים הילדה (פיסאונג שהיכאד) נקראויס באלן רומור

tures וכן האו ע"כ באלן יוונות. ואפי' זה אולי המומר הזה הוא

אלל לקח מדברי אונקום הערים אל אנה מר מקב"ב אלר אונלי הדמ

מעדלים אב"ב זור מרס אלר יותר בהקופע אל החומה מעדלים הרה

סיב. אונקום הוואקום הערים אל הדמ אונקעה: תפולו תאריס אומראו

בחד מחטראו איהוי, פירוש: תבו אכ"ו מעדלים אל הדמ, ארבוו אהלכר

ע"כ בקליוה מרפכ אלוי העלים ממנו. אהל לאו יאמלו אכ"ו אומה נקדנו,

כי בחד מחטראו איהוי פ"ו בחבטאו אבהכמה אמר יהיו, פלמר כאלר

תבו הדמ אונקו אל החומה אהלחם בכ"ו, ונכה אל המעדלים הערים אלר

לפ (לבת בן א"ה ז"ו) לרה

מלמד בבית ואולי בבית, וזו יתבאר כלל אולי בבית זמנ.
גם זולי מה מחדטרא צ"ל מחדמרא (לתיחפה אבא-תיקום
בז השנה ז' ט) ולרש "חמה" הוא לשון נפילה ואורה בי (ישיה
"ז' ז') מדי מלה תגמו אכך במחראו, (למ כ"ג, י"ג) למה אמלה
תגמו שניוהאו אבמחראו, (ירמיה נ"א נ"ה) צדוד המזרח תגמו
אומחראו אמחראו, (יחזקאל א"ה ז') אהל תגמו תגמו
יחמך, והפאונה כנכר, למעלהים להבא סבוב החמה ז' המר יהיו כלל
ז' ידו הצדיק במעלה ואורה זמנ, כי יפלוס כלל ז' הכותם ליהם באולי
בבית, ובנמל הילכה רבה חסיוס, זמל בזה אידעה ברגד זמנ תתן ז' כלל

יחז. —

(חקי מלין אסימלני לשון בתחוב מאר יחיוול מוכל אימלא באווסקי
בה"ש"א "המגיד" שנה שלש זלרה 36 א 33 (287)

עין (שבת דף א"ה, י"ו) לילה

כה און דער באהריוו בעטע בה זאהב כאפקום, זאמר דאמיוו עסקה
אנה דאנוו עזיה אעפנסיוו בהדנה. שמואל און דער זאמיוו באהריוו באמת בה
זאהב כאפקום זאמר עטנוו בתבי זאמיוו און אליס. —

רה חלש בהיות ס' הדרכים בהזקת סכנה (דיין חולין ז"ב, רה דף
באהריוו) ע"ד ע"ה זאמר רה: זארהב צרכים אה'דמ נארדי הינ" (קדמות נב:)
אכן היה ממנו אכל ידבר באהריוו אולג בה כות אדכום פן עתה זאמיוו
אסנה איזאמרו כי האיוו ע"ה עזיה בהקד אקדור את הדכום זאמיוו זאמיוו
יאהב הכות את עמו אדמת אולפנוו בהלמ זאמיוו נאלו אלו. אשמואל
און דער זאק באהריוו אולג בה כות זאמיוו זכום כי זאמיוו נארהו
באחיים אעפס אע"ל אנהל את הימיוו בהלמ אנהל זאמיוו אהו חפנה
און כן זאמיוו נארהו. בה זאק נארהו זאמיוו בהלמ זאמיוו אהו דק
זאמיוו נארהו זאמיוו נארהו אהבחה באמיוו אהבחה נארהו זאמיוו נארהו
כי נארהו נארהו אהבחה — אהבחה כותנוו "עטנוו בתבי זאמיוו און אליס"
נארהו נארהו אהבחה אהבחה אהבחה. אהבחה בהו כי נארהו רה אהבחה
אנהל אנהל אהבחה (אהבחה פ"ו) רה חסדיוו אהבחה אהבחה אהבחה
אנהל באהריוו אהבחה אהבחה אהבחה אהבחה אהבחה אהבחה אהבחה
ע"ד בהלמ אהבחה נארהו אהבחה אהבחה אהבחה אהבחה אהבחה אהבחה
אנהל אהבחה אהבחה אהבחה אהבחה אהבחה אהבחה אהבחה אהבחה —

זאמיוו אהבחה אהבחה

(הנ"ל ע"ה אהבחה אהבחה)

(*) נארהו אהבחה אהבחה אהבחה

לפן (לבת דף א"ב ז"ה) ליהב

כ"ל בהצגה, כי יצא כולל נחן הודים המוכל בפנים נחום אוניס וגם
המוכל הוא יפה אצוניס נחנך בזה נפלו ארונה, גם טרם גיליס המוכל אחר
פיו וילבד מזה. כי מההנחה הפניו הוא מנחנך אונדון ומתאבה ותברק
המזון לבמזו (זיין עקדה לצד מ"ז) אכאו למחרו חז"ל "אונן דאיה או לרונה
ומוכל אמי למינו רונה ומוכל" אבו מפיון כחז אסאמין למוכלים אונעם לבזים.
אמר ר"ז מווי קריו (קבלת א) "טוב מרונה צניס מהאק נפל" (ימנו ז"ה)
כ"ל טוב יולד יתנה מחול הכמות מהמוכל קצדו אז למנו "מהאק נפל" כצונו
אמר לינוכל ויתנה הנפל. וזה קלם לילא מורה בהתבאזות ליתנה והקדמת
כ"ל להתחלה יהיו בעלנים מרובים מוזב אומר יבצר בהם חום הלל ולרנף
זאמם (כמו: "ט אול קדמה") מזה יהיו התבאזות קליס (למחרים מזה כנצוד.
עד לענו מלאו צניס טרם לינוכלם (העק, טוב מרונה צניס) ומדומת נפל
אמר לינוכלם יהיו לבזובאן נפל. ואו זה לבד זומנץ גם "אזרעם ארנץ וגו'
ויספרי איסרה וגו' ונתנו למיפם ככרזל וגו' לאו תוצינו האוק פאל ואח"כ
יפלג גם כנסלא וזה "והללחם בפס זמר חמת הלצה ולפלה זמפם וגו'
והבזותו זמפם חרב" וגו' וזה לבצדאר בו זון הקב"ה פלגז כנסלא תחלה."
(קלת מזה לעמנו מפרב הי"ד י הצניק יזכרנו ז"ל) זכ"ל.

(ס "מלכות מלכות" אהרן הכהן והחוקר מלכה)
מלה חפץ"א בהודעה "מלה מלכה" ז"ה)

לפן (לבת דף אלף ז"ה) ליה

"ויחן את פני העיר" אמר רב: מטבע תקן להם, ושמאלו
אמר: לוקים תקן להם, אך יוחנן אמר: מרחצאות תקן להם.

"ופיכל" : תקן להם דברי חן לחניפה ואי נחמה מויקן את חלקי
השדה לשון תקון. ואם כיאכ רה"ל זויה מרומז פה בכתוב כי תקן להם
זאת הדברים להללן זולתם החכמים? ורצה ד"ר ב' ד"ר : אמר להם הקב"ה
במה דסקתם אומרים לפניו רה"ל רצה לוקים תקנינו הרה מרחצאות
לינו הרה כסף וזה הרבין ופואם אין זולתו ילכו ולראו כדו
למסכן במאה אמר להם הקב"ה לטובם שבדואם כל מה לשלוחם לצדק
למכרם זולתם וכו'. את המאמר הזה נבין אם נלמד דין זה זמן זמן
הקאונציונליזם אצל הדמים הנזכרים. אנגליה התלה ואמריקה הוצרכתם
ואמריקה האלכנזים והאיטלינים אכפת עם לבזולתהם לקצות האורן והכסף
את הדמים תמורתם ופואם למו המסוף על פניהם כי אין כוונתם הזה
אליה ארצות או להם אלהים זולת הדמים תחת ממשלתם רק חפצים
אלהים את הכריזים לטוב את הציביליזציונליזם, אהפוך ביניהם את
הדת האומרי ולבאן למה שפרצי מסתרי אלהים גרפה להם אקנות
דרכים ומסלול הקרול אכדמה, ותחת המסוף הזה זולתו ולצדו זולתם.
בזכריות כמו לנלמד ח"ד היום את מילה הזולתנים והבשלים בארצות

לפי (שבת דף אל"ג ע"ג) למה

אפריקיא . האומץ אמת הדבר כי גם הרבה הביאו להם כי חלפו זולתם
אולצרות אטמונית והביאו מיים למה ע"י המסחר והמרבואה וגם האצטיו
מדטים מהם מהפאס פבראונה והיו אונלטים בעלי מקצת תרבות עב"ד
כא מה לדלא רק אטבת עצמם אהביאו הרבה אורצותהם ואמלאו זה זמנים
רבים . וזאת אמרו הכרואים כי מה לעצדנו זה ישריו לא היה כוונתנו
ארבואה אמת רק אהביאו הרבה להם כי תקנונו להם שלוקים לעלוא תקנו
הדרכים אפרידי מסחר ומחציואלה אפסל וזהב הרבנו עליו היה זולתם
מפלו כי אקחנו מהם את יבוא ארצם את דגנם תרואלם ולמנע ארנו
להם זהב אפסל מחירים . אבאמת ר' יהודה בן גריות לקח את הכרואים
בדבאכ זה (בשנת א"ג) הוא אמר : כמה נאויס אמלעם לא אומה זו תקנו
שלוקים תקנו גלדים תקנו מחציואלה ארלבי"י הלגה או כאלו להלגה הלגה
אהכרואים כי כא מה שתיקנו או תקנו אלאו אצורק עצמם . וזה הוא הכוונה
בפסוק ויתן את פני העיר כי מלה פני דרשו להיה אה אינה פנים
ואלגבה והיה מציינה (גיאו האטטצ איין אונצורהסן) ע"י התקאונים
הקואטוריס אשר אה יתר זה חלומה ויתן להלגה דברום הזולו כסף וזהב
ולשוקים ומחציואלה היו תמיד הצוננים הכי מוצואים כאלו לשקחו עצמם הכרואים קנה
ע"כ אמרו החכמים בה ג"כ כי אמר אפי דרבו אינה תקנון קואטוריו הנה למ .
ואמר רב כי מטבד תקנון להם כי מקלם אלו היה להם לום צורק במטבדא פי היה
מסר להם כי צנון המסחר והיו צוד אונלטים טבדויס הנה תקנון להם את המטבד

לשן (לבת דגל אל"ג ז"ל) לרהק

לתביה דוקרה אסתר, ולמוזנא אורא שווקים תקן אהמ תקן דרפנמ
אופרזי אסתר אר"י אורא ארמזאול תקן אהמ.

(ס' דברי אפנים" מאת ד"ר וואלף אילזל ז"ל 188 זכ)

(לכת דף א"ס ד"ו)

אמר רבי ינאי: "תפילתן פרישין און נקי כאלילד ברא כנסים".
אוי היאו? אמר אבוי: לאו יענה בהס. רבא זמר לאו יעלן בהס.
ואמאי קרו ליה "אלילד ברא כנסים"? - לפדס זמיר גזרה מלכות רומי
גזרה אז לביאל לכל הוניה תפילתן אז כאלו יקרו את מואו, והיה
אלילד מניח תפילתן ויבאו אלוק, וכיזיהו קספאר אחד און אלפנו, און זמיריו.
פון לפדס אפילו נעלן זכאלא זמירין בידו. זמר ליה: "מה בידק?"
אז: כנס יאנב. פלס אז ידו ונמצאו בה כנס יאנב! אפיכך הו
קארין זמיר: "אלילד ברא כנסים". זאו לכו, כנס יאנב" דזמר או?
ואז זמר או לזר זמיר? מלום דדמינו כנס יאנב לזמיר, לזמיר:
"כנס יאנב נפס בפסל זמירא גירקין זמיר". מה יאנב אז כנס
מזמיר זמיר, און לזמיר זמיר מזמיר זמיר.

(לבר דג' ו"ט ד"ו)

אמר רבי יצחק: "מבלין לריבין גוף נקי כיוולתיה בא כנפיש". אפ"ל .
 מה יורה כנפיה מגנות זניה יוף ולכיוול מצות מגנות זניה" ז"ל הגמרא .
 וכתבו למ התאספות וז"ל: "נשאל מרזולא". אוי"ג בזמור
 בסנהדרין (ז"ל) בלמד הגזירה זכאלו זא מצלה קיה ותרם ואלו נדבור ,
 ויפילו אליו זכרתי דאסאנון וזמור? היינו מלום דבלעני זכרתי
 זמנא פדכ"מ, ודומה למרזולו זמנו מכלל ולכיוול, זכאל פכו זינו זללה
 כאום, זאלו לזינו או תפולין כזמנו למה זמור, והכנה לכיוול לזינו להם
 תפולין כמל" ז"ל התאספות .

אדבריהם הקדושים זינו מרבנים אדנינו הפבור, דאלאנס לפבור,
 "זכאל פכו זינו זללה כאום", מלמד דזמור תחילוק הזו, דבלעני זכרתי
 כאלו זללה מללה אהרבמות אדכ"מ, זכאל כלזינו תפולין כזמול, זינו
 זללה מללה זללו הוי לב אוזל מללה . וזל אהבון דהללו הפנסלה
 זכאלו כפדדסינו בלוק זפני פור הקסבור, מללה רב הזו, אפכא כזזינו
 זללו מבאל מזלו מצות תפולין כידים זפני הסנה. ? והדר אדכרתי
 קולתם צ"ל הגזירה, הלו בלמד הגזירה אדכר זא דג' ח"ו, זכאלו זא
 זפני כזכרתי דאסאנון חייב אמור נפאל, זק"ו אמלות זללה בזווריגמו
 כתפולין? וכי זיה לפד"ב אומר כזה, דהנה יל אהרבונן קלפאו
 דזכרתי זא זללו התסנה, מזכרתי מזוי קסבר וזכסוף מזוי קסבר?
 הלו זללה הגזירה כולדזוי הורה מופנות ומודדת ככל המדינה, ופול אמרתי

(לקח דגל מ"ט ד"א)

סובבנו במהר זה, ופלאון רמ"ל ז"ל בד"ה: "קסדר, מילא רמ"ל לה"ל
 ומינה זה כק"י ד"ל; וזוהי חסיד למהי בזה פגיוה מניח תפילין ונצטו
 אלוקי, - ואי הסתפק בקיום מצוה תפילין בלנדיו בביתא - ודיווי מלמד
 לשיקרי פונדמנטה למהי לבדוד בזוהרה גזרה דלקווי ברעל גלי אקרהסנינו,
 ואמסור נפשו זה קדושה למו ות"ב ארני פא ילדיו, ולבו זמרו, אבה
 יתן עזו בנפשו יתנו בני ילדיו, ארני יתן פמלו אומדל אומדל
 למ למי ולם ילדיו ארני רבינו דמינו, פרווי גלי קדוה לומר אומדני,
 וכדקבאר פא זבולתו הקדושים הרואנים, מוזבחה זבולו וזולק, אפק
 פונו זמק תבולתו קקם ארני זכר ארדיוכו ה"ו זה דת קדוה. ומה זה
 היה או פרווי פו נבדד ונהל מעני קסדר זאה אנלם מרואו אהסתרם
 כפ"ל, זולד בזה היה יכול לגרום ה"ו רעה רבה, פו יפול אורק בל
 יתנו בני ילדיו, אומם בזרעם כק מה יתלו זולדני קנה? אהלו
 טוב טוב מה או ללו היה נצטו פל מזהל ביתא, אהיה מקיים מצוה ות"ב
 במורה, ואז היה בזה או דהל ואז זקק? ואמין אצונו לרל הדבר
 נצ"ד, דהנה זוכו אנדק טובו בהו סוננו, באכזורה פא זמקרו
 דמלרו דדענו דג"ל נקי בתפילין דלפונ מילולע בא כפוס חסר מן הספרו
 דלו מיט תלמודין זלזו נם אוקר לנדה או בתפילין, אכר הרעיל בזה רבולו
 בזוי התאסרה ז"ל, אבהו בד"ה: "בזוליל" וז"ל: "אפוי נקי זוליל דמסמנו
 כיון לנדה או נם בתפילין היה זהיר בהן והי' לו גוף נקי" דכ"ל.

(אבת דגל מ"ט ז"ו)

זבא גמ זה אזו זכורה אהבין פריזו דפריס זה דתקוואה העלף אגבו תפילין
 מאן דבר למנה? האזו הרבה סדריים אפקדוקים ישן בקיום מצות תפילין,
 דבזמנה כגון דחזינן לעיל או מן האנים נס בתפילין בודדו זולת מאן פלו
 או דהנה זכור במצות תפילין סאבו הכא פרישה אפקדוקיה, זבא מניין אנו
 ארעין במצות פריס דגוף נקי מזוהר מילה? אגמ יש אהבין זבני אהבו
 במזון פריס? אגוף זמ נזמר דמר זמר תבאו אמר זמר תבאו ולא פריס,
 היכו מלכוו באגפו דזאבדאו חלילה דפרישה זוו דסומזא קרי? (ומהלל ז"ל
 בח"א) אלא כה"ל ק"א) זמר זא דברי התאס דהפיו הזה, ומתן בדירק רמז,
 דהמזכיר נקריזים באי פריס, ואפק נקרוו זולת פק זהיה או גוף נקי
 כהמזכיר ז"ל, וזה רמז נזר זבא אפלוטא לא דבר חזיין למזנה נפלו).
 אמר זבא זמנינו הזה, דהנה לענו במילה (זבין פ"ב, מ"ב) אגמ בסוף
 נזיר (ס"ב) בלחזה דרכים באדקים זמר הזה אכ"ל ותלמי: בקפילה אהרזא
 אהרזא, ז"ל. והזו מלמ דפריס: "זבא אהרזא", ואזו ממז-זנסו, היינו
 למין בין סומזא זיבה זולתו בזיבה הביזה מצמה אבאי סבה גרמא אה.
 ולחזה, דפריס דקו חליה הם גרמון לזיבה. ומזו דקומר "במזנה" פריס
 בנזיר למ בתיבא פריס אה"ל, הזה האלן: "אמריזה" לריזה לז זוו דבר
 זמר אנפיה ממזא, אכ"ל. ויחאו רבין הרמב"ם ז"ל, דמקרי כחזיק מפרזים,
 דמריזה היינו מריזה זולה, מפא מקום בתיבא אהרזא כוס זבין למ דחליה
 מיני גרמא לגרמון לזיבה, חלי נמי פריס, דזה אלון למ. ואזו היה זבא זולתו

(לבת דף מט ז"ו)

זמן כזה שאיננו יכולים להסתמך עליו, או לעקוב אחריו או יגיעה וכו' אלא זמן
 היה בזמן כגון שיאמר שאיננו זמן יחד וכו' זכ"ל. הכי אנו מפרש כי
 פה פתח ופירש זה הקל והגדול אשמות הגוף, אכן גבו אלה נני אחרים
 בהדין (סוף פ:) דבנימאלא מרעו אונת ראייה מוסר דכחך גבה
 "ומתחיל" ואמר כה לפיכך נבה. וזו רש"י למ. ובמקלה (טו.) דל ר' ירמיה
 מהו "ומתחיל" זהו רבה אנקיה, ובאונתו אונתו דבנימאלא מוסר
 כל חללי פניו כרש"י במקלה למ. אע"פ שפתי אנו למד אורה בהדין
 בזאת חסיד אילך, בבאת אכל קנות ד' זה אורה גזרה, ונצחו כגור אקדש
 למ אמת בתעולין ברזו, ברז גלי, אכול אמה, אפון לזונה את הקסבר
 אף כי אמת את אינו בהדין אורו, כי יצאו מתחלה אפ, כפ"ד אינו רבה
 ליה' נפס מהרה, אמר נהיה או אהר אהר זה בזונה לקום אמתות
 לירבו בכאזיט, ארבה קידוש הלם בה עם לומאסו אמרה נארו כה, כואבן.
 אפיכר ח' מפניו אהרות זמן אמקאט. (אקרא מואב אמה, לזה מואב בארן ח'")
 מפניו, כי זע"י דרכי הארן היה צדיק אמה "הר" או "נ" מפניו, פיחד ד"בחות"
 "ניסה" היו משה למנו, "אריצה" היו מל משה למנו, וזע"י ה"ן נבון הוא מואב
 כי ח' פדו אהספיק לבאו אהר מקאמ, כמו לעבדו. והנה צדיק אה"
 להו מתלמידי כה, בלוי חגר כל לזרע כה, אהות נפס לאו יוכא
 הקסבר הדין אקסו מהרה, אבה נמגז הרבה מואב וגם מואב גדול אה אלו
 לאו ילאו זואו אה וטמו בתעולין הקדלגס או לופס זרבה או לאו בקן. ונצחו

(לבת דף א"ס ד"ו)

לפני קריאתו של שם: בידידותו רבה ונגידה גדולה. ולתמיד אלה מופיעים
 ומתחילים מאליהם בגוף ונפולות לגרום המהירות נקבום וקם סמוות בלש כ"ל.
 וזה נכח זולת חסיד בראש שלם המהומה. והתבונן לכל עצמו שהיה חרב
 כל המרדב הפדולה היזומה מה כפי אמרה נפלא זה מצות תעלות, וזוהו ח"ו
 מתקבל נקבות גלוי, ללא זוגיות זה מצות תעלות בזולת לזה, והתבונן
 לאמורו וזכרה. אכן מהר אנטון מריזא. ומה להסתכן ביד, כפי אהלצאם
 כשה לעבר עיד העב"ט כ"ל. והם המה הדברים לפניהם לזו זקני אהיו,
 אמה נבא: אנטון מריזא, האיו בולביו ממתלה יצוי אלך נזיר בקדוקה אמורה
 נפלא? אבאזיו לזו שהיה מלום הללו דביטול נקבות הגוף בלזו הצנינים,
 אכאוק יזו סוממה, אפאו לנחבזוה אמה זמח חביו אמז"ח וזו פאני
 ומבוייבו זמח הן. אפינן מזה דינו דזהערא נבה בגוף נקי. והללו
 נכון מזוי דסינים בגמריזו למ, גם סוממו דמולגמו דמז"ל אולק
 מתלו, דכפסע מענא זאה, דאכזולרה זונה עתק לכזון, זולו דעזרכו זולמו
 ח"ו אפאזמט זה חסדומו לא זולמו חסיד, דבזלם המהומה הזולמה ההיזו,
 אזו לכל לאי המלם מזהנרות למורה הנקבות בתעלות, ומלום דזהמצבה זממה
 מענה זה לומר זה לזו יכלא בגמיו אפאל חל"ו ז"ל גסוסה (כ"ו). ד"ה: מצבה
 בדיננו כ"ו ז"ל. אדפ"ח. —

(פירוש תורת הקריאה של תורה סדר אורח ס"ג, כ"ג
 אינן פירוש בדורה, נתא גבנים" בלש חיד כ"ג זמח" בן ציון זמח דה"ה יוסף ז"ל צניאונ"ה)

97

۱۱۲۳۴۵

גפן (לכתוב על נ"ה ז"ה) (לח)

אמר ה' למאמר בר נתוני אמר ה' יונתן: כל המאמר רחוק תסאו, אינו אלא
אשה, למאמר (במלואי א"י): "איהו בני ידק לניס עלי", מאד ללקוחים באמה, אלא
מה אני מקיים (אם) אישכ את הבה פילגל אהיו? - מאד אהלו מצא לא אהיו
ומזה אלו הפתק כאלו לבב עם הבה. -

מאמר כל מאמרי: כל המאמר פלוג תסאו אינו אלא טובה הווא הלגת אני דקרת.
האמה אהנה את האמת דמרת: אהו דן את כל האמת אכל לבר (מזבוח פ"ו מ"ו)
אפי אלו בארה הראה"ס (אם): כלשהי אדם לאו תבד בו אכ"ו אום יהיה האמת נאדם
אלאו צדק אפרסם אבהאלה פטורט ונראה לו פוזה לפי מיני מארנים אהלו פוזה רד
ואין אדם יכול אבטיחז אהב אלאו בדמק גדול אעלד רחוק הוא; ראו לתקן אולט אלאו
טוב אתר אלו אם צד אעלמה אהלו טוב אכ"ו אפי. אהלני אהלי יואר ההגון: אום
בארנים נראה אהרהר מחדד אלו יחדר הסנה? אום בארנים אדם אבהלנים מרדה אלו
אחלים אלו אלו יואר אהוד אלו נחלם אומנו הנאפלים מהם הרבה אמה? אאין ספק אי
אלו בהו המאמרים הוזה ראה, כי גימול נחוצה דה אמה הלגת אני הדברים הנ"ל, אכן
התר אהלו אהלמה גם באמצעים רחוקים אהין הלגת, וגם יאכל הולט כי פרחוקים
היני התכונות הם קרובים הינו עם הוזה אבהלנים אבהי רה"ל (אשה א"ה ד"ה אהב
תבד נ"ו) כהוב: אהיו באים אהוד הדהלד נחלים אהוי הוזה אפי. אהמאמרים הנ"ל, הם
אפלו מן האמצולת אהגון אהיו אבהלמה הוזה אינו אלו אלהים מקובלים ואלו אלהים אלהים
כי אום אהלו אלו קנו אהני אה אהק בהם אהו אהגון אהוי אהב אהרחוק ון הרד".
(המלכה אהמה"ה אני אהד אהה 19 א"ה) ידק ריבאמון

98

126
1 82

אופן (שבת דף נ"א ד"ו) לילה

אפשר רב אמר: קבל דבר אלון הרצ דבטעם (ש"ב ט): "ויאמר
או בערך איפה הוא? ויאמר ציבאו את המזק: הנה הוא בית גפיר
בן עמיאל הוא דבר" וכטעם (ש"ב): "ולאח המזק דבר ויקחבו אמת גפיר
בן עמיאל הוא דבר" וכדי חז"ה דלקראו הוא, כי דבר אלון חלה
אזוי טעמו קבלה וע"ה? דבטעם (ש"ב ט"ז): "ויאמר המזק ואיהו בן
אזבניק? ויאמר ציבאו את המזק הנה יאלה ביחזאיים וגו' וינאו אן
דקבל מעיה? דבטעם (ש"ב): "ויאמר המזק אציבאו הנה אק כל אלה
אמפיהל ויאמר ציבאו הליחיותי אמצינו חן בעיניך אזבני המזק -
ולאואו אמר אתו קבל דבר אלון הרצ דברויס הניכרוס חז"ה ביה,
דבטעם (ש"ב י"ט): "אמפיהל בן שמואל ירד לקראת המזק ואו אלה תלו
ואו אלה לפאו ואת בגדיו או כבס וגו' וכטעם (ש"ב): "ויהי כי באו
יחזאיים לקראת המזק ויאמר לו המזק אמה אתו הלכת אזוי אמפיהל?
ויאמר: אזבני המזק עבדי רמני, כי אמר עבדך אמבלה או התאר
וארבע חלה ואזק את המזק כי פסח עבדך. וירגל בעבדך את
אזבני המזק, ואזבני המזק כאלמק האלמים ואלה הטוב בעיניך וגו'."
"ויאמר לו המזק: אמה תבחר אלה דברויק? אמרת אמה וציבאו תחזקו
את הלצה? ויאמר אמפיהל את המזק: גמ את בכל יקח, אמרי אלה הוא
אזבני המזק בלויס את בעמ". אזוי אפי אמרת את רבא בלויס אמרת
עלה אי סק את חזיק ילוי תביחמות אלא את מי עבדיאוק בלויס.

אופן (לכתוב ב"ו ז"ו) אלה

היינו דבתיב (דה"א ט) "ובן יחונתן אריה קצ"ל" ופי' אריה קצ"ל לאו
והלא אריה לאו? אלא אריה קצ"ל אריה דם אריהו יצרה בת
קול ואומרה או נצחו בת נצחו! נצחו הוא באומרו. בת נצחו דבתיב
(דה"א ט) ויהא שאלו עד ארי חזק ויהא בתה, אומר רבי אמי זה
דסקי נחל. אומר רב יהודה אומר רב: בלצה לאמר דאב אריה לאו
אריה אריהו וילקו ארי הוצה! יצרה בת קול ואומרה או חזק
אריהו וילקו ארי הוצה. אומר רב יהודה אומר רב: אריה לאו קבא
דאב אריה לאו וילקו ארי הוצה ואלו אריהו וילקו אריה
בוכיב ואלו אריהו אריהו. —

לפי (למה דף נ"ו י"ו) למה

"אפוא זה אמר קבל דוד אלון הרצ וב' וננו אן דקבל דכמה ויאמר
האלק לציבאו הנח אק כל אולר אמריבא" -

ביאור קצר

"המאמר הזה הוא כ"כ גדול ופלאו למיין כמאהו בלני התאמרו דקני
ויחלשני ומדליים, פי מיין ראיה דוד כי ציבאו הוא זקרון? האו מצאו
את מציבולת בבית מכיר כמולר אמר ציבאו. ואמין אישר הדורניס פאו
אלה, הנני ראיה כמאברה אמתן את המאמר והאוסף בו את הנחמה
בלגיון המדויקים, ובק' הינו הנחמה הנכונה "קבל דוד אלון הרצ דכמה
(שאלה פ"ט) ויאמר או המלק זיפה הוא ויאמר ציבאו או המלק הנח הוא
בית מכיר בן מניאל בא דבר, וכמה ויהי כבאו דוד מחנימה ולבו
בן נחל מכהר בני מרון ומכיר בן מניאל מאן דבר וברדיוי הגלעדו
מקליים, משכה וספוא ופלי יוצר וב' כי אמרו הדס רעד וסוף וצמאו
במדבר (למ י"ד כ"ד כ"ה כ"ו), מכדי חז"ה דלקראו הוא, כי הדור אולק
זיהו ג"ל קבל מנייה? דכמה (למ י"ט א') ויאמר או המלק אנה תבנה
מה דברק אמרמ אמה וציבאו תמלקן את הלדה, והפין אולקין?
דכמה (למ ט"ז ג') ויאמר המלק זייה בן אולניק, ויאמר ציבאו אז
המלק פנה ואלה בירולאיוס כי אמר הווס ילבו או בת ילראו את מאכא
אבו, וזה הוא באר המאמר: המפס והנאור רד, הבין וראו בתלמי
לא ציבאו אז דוד, הנח הוא בית מכיר בן מניאל בא דבר" מקיני דבריו
ובדיו מלעור, כי אמרי מלמד אונק המלק דוד אמרי מציבולת הבין אונק

לפני (לכת דף נ"ו י"א) הרה

גם יתפסק מידון לעבד, ואשר ד"ר הטמין בתלמוד, כי זה מפיבולא
בלאו מתבוא זה כבר בבית מפיב, כמאמר אונק גס לפרש חוליים דה
זא המוק, כי מצאו מין זא מין, אוק המוק בחכמת שמה זא כאלה
בלבד, חמל זא מפיבולא אהילת נלזר מכל מלכות בית לשולל, וגם זא
מפיב לא רצה להצביעו אחר כמאמר חמל לטעם המוק הקודם
זאיו מרחוק במינו פקחיו, כי נכנסו הדברים באזניו כי זאלי דבר
מדיני היה יצאק בוליהת מפיבולא בבית מפיב, אבא כאלה בשם
כרת דוד מפני אהלאס, וזה מפיב בן זמיוא הבנו אלונו מפל זאלר
הבנו אלוה ביבדו, האו היה לו אדוד אפקוח זא מניו אכזות פי
אחנן מרח צנבאו קן חלד זא זה האיל מפיב כי האו חולו רעה
זא המוק וגם ידו בקלדיים, וא"כ יל אלפס כי גס מפיבולא האו נקי
מכל חלד, אחרי כי צנבאו האו מלשן ומלך, אצ"ד כאלה אחרי כי נלמד
הדבר אדוד כי מפיב האו אלהו באמת וצנבאו האו דבר לקרוי, אחר
אמפיבולא ביחוליים, אמה וצנבאו מחלקי אה הלדה" ואלו מלכו באמת
אלעד כי רב חמה בתלמוד לא צנבאו אה המוק דברו מלמנה זא
מפיבולא ומפיב ומני אוד היה דוד דאן זא מפיב אהבוט בו במינו בלמ,
וכן האו מפרש במדע למח"ס מצמר ק" סיון לרמה דוד כן (ד"ר כי
רמז אה במדינות אלו מפל אב אולר בידע) המתיל אמה, "אלו הייח
מכריו והלוימו אי". המתבאו אונק ביה המאמר היה מלכה אלו כי דוד

לפן (לכתב על יו"ד) ח"א

אמר המחבר, ואין הבין את המאמר הקלה והנפלא
הנה בדבר מולכי והגינותי עד גמירא, ראונה לנפן אהבוא
בה באור ארוך ולפי זה המאמר הזה, לכתב הנה החפץ
בלאס המבקר בנודע בלאס הספרותי" לר בן-חילי המצוי
בספרו "המסלות" מסלה לדה כ"בס" (צד 174 - 162)
אלה אצ"ל זה הטמח הדברים להטמח כלפי החפץ המבקר
ה' מלה אהרן למצדס צ"ל, זה דבריו לכתב בספרו "המסלות"
א"ו ד"ל ד' המורה למ' בבאור המאמר הזה, ואלי לא ילח קצונו;
כי אין את נפלי אהבואו פה את עקידת דבריו אלז עקרו
בדברים באטימ כמדברת חרה, אלז לאו תרצו לנו מהם למ
מזאת אהבנת מאמרנו זה, כק בזיון בא "המסלות", לסיימ
המסקנה. וגם כן אצ"ל זה המסקנה הפתאבים כאלמ, אלז
המסקנה בא "המסלות" מספר ל"ב והט: סי' ט. סי' ט"ז.
סי' י"ג. סי' י"ט ד"ט, אצ"ל לכתב "המסלות" המסקנה למזאת
הקראים, אלז אולי נמצאו אצ"ל במקרים; אבל אני לא יבוא
אצ"ל כאלה, כי אין כאן מקום להארק כ"כ, כי לאו זה ערס
בבאור ארוך מאד, לסיימ זה בא "המסלות" עד אצ"ל כק המסלות למצונו י"א:

לפני (לבת דף נ"ו) אלה

אפוא רב אמר קהל דבד לאן הרע אכ"ו ולמאן אמר לאו קהל דבד
לאן הרע אכ"ו.

ביאור ארוך

... "כ"א מבין דבר לזולתו ולפי בהקפה בלתי, כי זמן הסבת נחלת
המורה ויראה פתח ארז דרים, געז מלפנת בת יאד (דיוואסטיד)
אמר, אל געז אמר, פאז דבר קרב ומסוכן מאד, כל זמן למאסן געז
הראשון קיים בזואס; ואון פפנד הלאמת לבטחון אמר כאלו הוהל החבד,
כל זאד יבד הנפאל, כי אול אשד לו מלפס הירולה, מהלך זלד בין פחייס;
זנה דבר מפרסס בקלות ימור זואס, לאון צריק ראיה — אהל אזנינו
זלד הקר הוקס זל זע"י נביא נאמן אה, המלך החסיד הכל מאלו, זכר
אפבמו אדמת אמר יהונתן, אדלמ חסד עם לרדו, אמר יל זלד נלמ חלף
חייס, אדלמ זל זאה מפי זבד בור לאולו ולמו ציבאו; והמבאן זל
סגלן הספאר, "הפי יל זלד אשד נלמ אבית לאולו?" והבנת הלולה
וצורמה, היעפס זלד אול אבית לאולו?" ; מלמדת הבדיס כי לא
יבד כלל מוציולה לרד קייס מבת לאולו בזואס — "אנולה זמו חסד
אלהים" חסד סמנו וטובה בלתי, לא יפד ממות אויבאמ אל החסד קפתי,
לזלד אמר הוורו אשד עמקה זל לרד מבונת אל מקבל החסד, אול יבד
אברר לו אפי ממת ופבלרו לקבל — אמר פה "חסד אלהים" הנכני עם
אלהינו, אבדטימ אמר העבד הלומר כאלו אזנינו, המאסר געז בור לאולו,

לען (לבת בל נא ז"א) ליה

רב אלמנו, כי הכתוב מרמז בזה להיות תלומד הנאכל הנה זקנת
וכוונת ההגות כי הסתמכות הנצח במקלסד הנה בבית מכיר בן עמיאל,
באו יצן כי יש לו לש דבר נאגד אובתו ולהקת מזכרתו בתחלואת,
בפסחיתו מיני הגות בבית מכיר בן עמיאל, לשם ופא אמרע חוסי מסיבת
בסדר, עד היום ליקה להפיק זמאו ובלקת ירולת כמרו זא רואל -
אמלע: עד בופינדעס זיך אימ הויגד מכיר'ס זאנן עמיאל'ס אום
אונטערדעס - וזו כי אמלע מבדיל, ע"ב הויה ראלע מלעו לא
הגות וילוח הגות דוד ונקחתו מבית מכיר בן עמיאל אלו דוד" וילעג:
דוד קענען דוד לעלע הין אונד אינעס אהן אויס דעם הויגד מכיר'ס זאנן
עמיאל'ס פאן זיינע אונטערדעס אדע האלען" - ראלע דברו היה לאלע
פאר בין הדברים ורקח אולת מן הבית הנחמד בזיניו, לען יתבטל דברו
אלע אולע לא למה בסדר - והתבונן דוד דק להכמא האסע
פה גמ אה לאו העצמי: והמק, דוד", ומת מה לפני זה נצבר חמל
פסחים בזעין, בלש המור, "המק" אבד; ארמוז כי פאלו זה נאגד אלו
עצמות לא דוד, לדוד הוא המק המוק - אפן מזכירו הכמא קלמו העצמי אבד

2) אלע און'לו זכרון דוד בכל המקרא - לערבן גמ אלעו כי כל עצמות,
האו לש בדוד מלידו המליצה, פני הנאול גמ פה גמ לש, כמו ליקואר;
אלעו נקוד הדל"ת מקל'ן אל"ו, האו ענין תקון סופרים מכונה הספר לען
הסדר דבר - אהן.

לשון (שבת דף נ"א ע"א) ליהב

זרע לא פדמי, כפי פירוש דבריו עם מקובלת; ארתי היקף הנע/ב,
בשמה לני בתי הדין הממקדים בעצמות, והתחלה זרע הביוק
בהמשך דברינו - אנהג הכתוב בספרו זרע, ויהיו מקובלת בן
יבונתן בן שאול, כי לשאת יחוסו זרע שאול אביו הוא היה האב
לא גזר המורה בקצתם לעצמה, (ומה לכאורה הוא מותר פה באמצע
הצדן, ומה היה ראוי בדאמת בדברי צביא דפ' ג' ? - אבל וכוון היה
או דעקת הנעוד ב"ל) או "דוד", שם הוציא את העלם החדש - "ויאמר
דוד (שם הוציא) : מקבלת ! " קריאה סתמה כוללת ולכונת המורה
כונת פנימית, אהבית בפני הנוד או התבונן בהלשן המונח - אפני
בהין " ויאמר : הנה זה דוד ! " כיוון נקי יתני ממחלת זרות
וההלכות רמים, אבל "מקבלת" זה לקראת, הנה הוא זה דוד !
הנכנס לק וקבלו עלו מלכותו בטובה וכלי כל ההוא דבר רע -
הינכם הרוח העוק החכם זמן, להצטרף אליו אולם לקיים כדת חסדי
הנאמנים ארצו יהונתן, אבל גם אפילו בטוח ממך הולד נצטקט אי
באבי ואבדו אי לאי; והוא אהב או אמרה את כל לשון שאול,
(כפולת כל אמונה נחמה לעצמה או אולי המורה, זכני הוא אול בלש
אבית שאול מרדום בעלכות. הד"ק, ע"ש להארוך בהבדלם לא שם)
והוא מקבלת יאכל אחס זרע למן העוק תמיד; וזהו יהיה הפא ממקן;
היורשים ירלו כפי מלפס ירולתם (לקבועה, הנצקתה מראש אביו גזים דבר פ')

אין (למה בן זון מ"ו) למה

והחוק המולד, יהיה בטוח מאד, בהיות החומר המקור החדש, נולד
בהיות ולפי צינור מאיד, ולמה צינים יהיו פקוחות זה כל מצדו
ומצדו — . והבונן בסגנון האין, "ויאמר לו בוא (עם הצינור) ואלו
תבואו!" מפני שאלו ההבטחה, יש מקום לעיניו ולפחדו; "כי זהו אולם
זמק מסד הצדור יהאנך אהמך" הצביר או זכות אוקה, כי אלו
זאת, לאו היה לך אקד מסד מדא, לפי היות ממלח אלו קו החלד
בהסתברו ממנו עד זכיו — עם הלגה את אומץ הבטחון זה החסד,
ההמור "מסד אלהים", לאמר ארבעה ברואים בדולח אלו, אמרה
בפ"ג, אמר יבד החומר הנמצא להצהר, לאו יבטח במנהגו איתא מסד
אבטח בהצבחה עם אלהים אלו — . והלשונות אק כל למה לאו
אבין", אף לפי מלפי המדע אבד הצבור, בהיות בהם לאו מתחזקין
ואורחים — . "ואמה האוכל לחם זה לחני", מסד גדול ואלו אבד
מצוינת — "מאיד", למורה מצולה לאו יאול מקרבתו מאיד — אכל באופן
גדור נאול וכו' למה למה, אול כמדת אין טמון בהם כל דבר מה
אין ניכר בהם כל כונה פנימה — . וגם הנדד המקור השכל אצנול
מלכת מאד, בחלק לפה וכו' מסומה, קולד אירוח באסמיו כונה
החוק אול מסד; "ויאמר אה צדק?" "הבטול הול" — "כי
פניו אול הפול המה אלהי אנוני!" לפי לטח הדברים הדברים מסקרים
פנים בהכנה יבד, אהכוח מדה זה כל המסד העדול הול, אבד זה אול

לפן (לבת דף נ"א) אה

מקטע יבד חווי כזה, אהות מאובלי לחנו; ומה לעתם לפנה פנה
 מסורת, אשה צמא מכל חלד, בהותא ביה גוף חלד רפה יביס,
 מקטע בלתי רגליו, אולר אזו תמצאו ידו אדלת כחו מאומה, ואין
 לפמזד גרעיומא פא, להני האו כמח וצדו אבא מן האלם —
 ואפרי פכתא אינק הו'צאו הולק אזו אפרו "ויקראו הולק"
 אחרי נפס הדבור משמח לנו בלתי הצבוח האמנעדים בוצמותם,
 בטלה גמ הדייקתו בלמטהם הוצמייס, ולב לקרותו בלם תאור כבוא:
 "הולק"; "אזו ציבאו נצד לאול", הלצות יחוס ציבאו הולמ נצד
 לשונו, האו מדויק במקומו פה, אצמוז כי הולק אזו לאומן, הולקת
 לשנו על הנאכל הולשין דזה לבניפמא אולר אלהת הולק, באומנה לשנה,
 כי ספדי לקראו אולערייהו צילי והיה חלד בדינו פן לבד מאדלת
 בלבו ואדנו דבק בבוח לאול, אהת יראה כי טאב אזו אהחזנה החרה
 אולמ — אד' הלכל אדבר גמ אמא בלפת חצרכייס, "ויאמר אולס
 כי אולר היה לאולו ולכל ביותו" כלומר כי גלפס יחלמם — אולר
 ביות מנה איין אהס מדב כל צמח — ולכן הולק פה אזו חולס
 בדבור "כי לדה לאול" למחיה פ' ז' — "נחמה לבן זודניק"
 האדון החי אקייס, האו מפיבלת, אבן האדון האו מיכא (הק) —
 אולר ד' באר פכתא בימחאנה פ' י"ב, ואמפיבלת בן קטן ולאו מיכא"
 אמין יאבנו הדברייס על מלמחן פה — (והאבאר אר'א נבחק עם ז' חיל)

לפן (לבת דף נ"א ז"ל) ליה

אז עבדו המושל אהבה אדוניו, כן יחלה "אלמר אומר אכל פגמו עם מחוק-
אבל המלך החכם התבדה, אבתי היות כוננו הפנימות והסומות, גליה
אדמת הנולד הזה, והלמה אכסומה ולהטיל בלבו ספק בהבנת כוננו
הפנימות הזאת; ז"ל נ"א או במוק דבריו והכפול "ומעיקלת אכל אז
לאחני" (בהלשט תיבת "מניד" המורה אז הלמירה ופקימת העין-) "כאומר
גבני המלך" - (3) חלה אז עבדו כליו הבין, וכאומר אין בלבו כונה אחרת
באקמת אז מעיקלת אז בנת, עולה אהבת או בקשר קרית עם אביו, ואני
מכון בזה אופן הראות או מומת אהבת, בהיות סמוק אז לאחני לאחן
מלכים, כאומר גבני המלך, בבלבד הראו אבני מלכים שיאוו או באהבת
אמר, ועולה זאת אין דבר - והמלכו אז דברות המלכט עם חלצנות,
מבין כי די רעה ברמזים דקים ולמים כאלה, אהבין אזל סמני הרבונות
אזל בלב מלכו, אכמוז ואת הכרה אמלכט הפנימו, ולאז והסמנה דבר,
כאלו אינן ממונים אכונה מסומת, והלך במדבר עולה למ דק אקצר מאז,

3) עם דברי דוד, כהלל ומרמזם לו, וכמה היה זה מתקד אדמי המלסר והכבל,
אלו יצאו כדלה מפי המדב כמקדט בבלבד למחן המלך וממלכה אמר כי לאחני גדול
בלחני למ המלך? - ובמכיון החסיד הכלה מלח הספ"ר "ויאמר המלך זל ציבדו",
אחראות כי זה היה תכלו כמפסיק זל ציבדו ממחצד דברו, ורק כהלמה אז דברו למ המלך
הק/דס - והבן.

גפן (לבת דף (ו' ז"ו) לרה"ק

כי כן יתר מזה פגול הוא או ירצה לאונינות דעתם - ואחרי לקור הכתוב
 "ואעבדתי בן קטן ולאו מיכא", אמה גדה הפנה אדברתי לאחיה, אדעת מי
 הוא זה בן האבן אשר או נקרא פני הרבאיה מלמד לאו כנזכר; מספר
 כמלה את אחריה הדבר, כי כן נתקיים דבר המלך אצון המלכה (4), אשר
 כן מלש בתי צבאן אדבית אעבדתי" כלומר אעבד את הארצה והבית
 את פני הרבאיה מיכא בן - וזה גם כמות הקדמה, והבין את הפן צבאן,
 חמישה ושמאלו אפיק מנו ומלך מלך בתי, את הוא לא עבדתי אעבדתי
 והלוי את מנחם, בהלכות אומה לפני המלך והלן ט"ז, ג. -

(4) כדבר כמקום את מקום אפסחה סוף הדבר באמית הוי"ו, בספר ראשון; כמו למע
 ט"ז, א"ב - א"ב. אהלו פנה היה אחרי הקמת המלך והנח הדבר קדש הקדשים; כן לשון י"ז,
 צ"ב. וביאורו ירושלים, זה היה א"ב כמלך ובתי ירושלים אשר ומלכה; וכאן תבאר
 בהנה מקום כמקום ונחלוך - ואחרי אהרן פה ה מקום א"ב, אשר לפני המלך
 ביניה הנה נתבאר המעשים בפני הפתחים; והוא בשלש י"ה, ו"ט. פ. והי בזה
 היה את מרה בת לאו אבד והיו נמה אדבריו המחוות אלה: ומאד מוכר בת
 לאו את דוד ויעבד לאו אבד הדבר הדעת: אשר באמת המלך הספר הוא כן:
 "לפי בזה את את מרה בת לאו אבד... ומאד מוכר בת לאו את דוד" - שמה
 נחמו בו לנח אלה את אחיה באהבת אומה ובחירותו בו, זה לנחמה מוכר - וזה
 למע לאו את דוד בפ"ו דרך צחור, "בשנים תחתיו הו"ו פ"ו" כלומר למ קנתי
 למה גם יתר הפלג בק, ולמה מתברר אלה באמית, אהבך מלך ואחרי באמיתך
 אמתך - ואמר דוד דרך צחור אהבתי דעת נחמה למע או דוד בפ"ו י"ה, מי
 אבני לוי חיי מלכה אבני כי אהיה מרן אמר? והיא או לאו בזה כי לאו כן הדבר
 כמו למע, וזה או הו"ו אהבי למ קנתי המלך גם יתר הפלג באמית, אבדתי אהלו
 ראו הו"ו מרן אמר - ואמר "והיו נמה אדבריו המחוות אלה" הוא מספר
 במקומו, אפי את אחריה מרה ומה נחמה דה אבסל, כאשר נחמה אומה אחיה מוכר
 באהבת אהלו מלך דוד? אפי: והיו הו"ו המלכה הגולה מרה, שהיה כהר דוד
 נחמה אבד, נמה, א"ב בנח מלכה, אדבריו המחוות אלה - והקדים הכתוב
 את מקום אפי אחריה מרה פה, אהבתי הספר המלכה ל"ה פ"ו, ה. מלך בני
 מוכר (= מרה, ירושלים פ"ו מלכה יחסין פ"ו ה"ו) בת לאו אשר ירצה אדבריו בן דודי המחוות -

גפן (לבת בן י"ו) ליה

נצנו אולי גם הנכחז בהתייחס "בן קטן" זה איכסו ארמוז כי בהיות בן
לא החסר הזמרון, אדז בקטנות נאפגו, נקל יהיה להצמד הנאכל, אפסח
להצדירו גם אולת מן המסכה, אמרי לעצמנו או אהנות זה זכינו, המעמד ככה,
מנאמ; ויהיה חזו הורש זה ס קנינו בגמול האלמנו וגמולו זה מסמני תמקולו
לא הולק - אמכר אדז כי כן קס דבר הולק זה זולתו מביקולת, "מביקולת
אלה ביחולת כי זה לאחן הולק תמיד האזו אופל והוא פסח למי תליו".
מגד דזה למי זמן הולתו אופל תמיד זה לאחן הולק, הסמכה ממילא לאלה
ביחולת דזה המלכה, קולד וכיזה תמיד למיני הולק ולמרי הוא בלדזה
מיניס [כדנן חסר בנן במנפג עם הולד הזמנת למיני בן גרזו, מ"ו ב'
א"ו. א"ז], ואזו יפול אלכר איננו ואיננו להתרמק מקרבתו [יוע מלוי פקודה
מיוסרת זה זמיר, כפי זה' הזמן איננו למיני -] יאן כי, "הואו פסח למי תליו"
(בדוק ובויר הזור מהנצב דתבונתו אמלה בפ' ג' בדברי לעבזו -) והוא
צניק מיניו בתמולתו אצרת אמרים לסקובנו, אולר הם כולם למיני זמני הולק -
ובתמולתו הזמיר נלמס חפץ הולק, אצלות זמיר חסה אהולת חיו פלד בתמולתו
כאמז מבני הולק, ובמולו לבן הולק לפמולתו; וגם הבטתון ממילא הולד, נלמס
בתמולתו סכא הכולל ובלוי ס חלד - וזה ס אלה צפן הפסח תחת למיני
דקים וצמיס בקולר מלמס, כפי הנולד למיני ביה מלפוס וצפונות תהאפסח עם
חצניקס.

אמרי נתברר לנו ס פלח המיני, זמ"י הרמזים הדקים למיני בתמולתו

לפי (לבת דף נ"א י"א) ליה

הכתובים, נראה את אגדת המאובין; הפנה כוללת דברי רב לרבותי את
באסטינין לדברי צינבא הרמולוניס, הפנה הלאו ביה גביה בן זמנו קאו
דבר "לבת צפן את הזמן הפנה אלהינו, ואמתה את קא החלד זה
החומר מניח לאו, סבר יצאו לנו כולגה בהתקנתו זה לפונת הרמזים
לבאליצור הכתובים, אשר אך בזמן הצדקה זאת, כאינו את הזמן הזה,
אילו את המאקל הפאנורא באולצרותם - ומה אולגה בקך ההודעה הזאת
עלך אבהן המלך דבריו, "מכדי חז"ה דלקראו הלאו"; ונאמר: מדברי
בר פולגה לאו, אשר "לא קהל דוד אה"ר דבריוס התפריס חז"ה קה",
ומכ"ה את הדבריוס הנכריס, מספרי המאמרה אחרי לך דוד אורוליוס
ומפיהלר בן לאו נרד אקרת המלך"; מופה בהפכה לשוקר קהלת אה"ר
או היתה זולת אבסוף, פלאמה דוד, "אמרתו אמה וצינבא ותולקו את
הזה", כי חרי הדבריוס הנכריס אמקו (ז"ל לאו נרד צדיון מה המה
אזה? ויצאו לנו כולגה בס"ד בהמלך דבריוס בסאק -) לאו נרדו בו כקאז
אחרי לך דוד אורוליוס; ואיך יתכן למדבריוס לנרדו בו דגמן אמרה, הלכה
אלפי דגמן הקדש (אשר כפי המאמרה במדע לאו פרה כ"ו הפסוק בין לני
בזמנים מלך לזה מדליס -) את מלפס הנרד אמרה, בזה להלפן צינבא,
לזה היה בתולת צמא אורוליוס? וציון כה"ל אמרה"ל ז"ל - מה נאמה
אדור ורהבין בהפכה, כי גם בדברי כה, "אמנו לן דקבלה מינה דכמה ואמר
המלך הפנה לך כ"ו אשר אמריהלר אב"ו, אין כוננו לצאת היתה הקבלה העברית,

לפן (לבת דף נ"ו ז"ו) ליהב

כך למינא את אמרו לא הוה אהב, אהבית כי מיני נלשן אמרו הלני
אבסוף, אמרת אתה וצניבא ותאקן את הלצה, ופיכן הוה האמרה?
היא הוה אז באמרו, הנה אק כן אולר אמפובלר, וולר ז"ב האויק
כה אבמינא גס את אהב צניבא ז"ב, האמרות אמצו חן בדיניק
אבדוני הוה" וכו' אהב אהב בסמוך כונת הדברים - אולר בנולר האמור
הראשון לא הוה, אלא היינו לדמים כי אמרו הלני, האזו בלבוש קבלר
הוה" כן אסיקת אהב, וולר בירואים ואזי האק זס הוה בלבוש אהב,
כי האזו הוה אלא לאלו זא דבר את חוץ אהב, ואהב את אהב דבר
אמפובלר את כן אהב דברו זב אהב הוה אהב תבה זב
דבריק? אמרת אתה וצניבא ותאקן את הלצה! - אהב אהב רה
אמרו הראשון לא הוה אהב, הוה וצניבא אהב חצרנים, אהב
חצר הוה, האבאר אהב צורח פירואים אהב, בלבוש הוה האבאר
זב בספק, אהב הוה אהב; כי באמת הדברים, אהב אמר, הנה אק
כא אולר אמפובלר, אין בלבוש זב אהב אהב קנין לא אמפובלר וצניבא
אמרה ואמרה אהב אמר, כך אהב אמר נחן או האבאר, אהב אמר זא כן
אהב אמפובלר, כאבאר האבאר בלבוש, ואהב אהב אהב אהב אמר; אהב אהב
אהב אמר אהב אהב אהב אמר (5) אהב הדברים אמר אמר
הוה, האבאר, אהב אמר אהב אמר אהב אמר אהב אמר
אהב אמר אהב אמר אהב אמר, הנה אק כן" אהב אמפובלר

א פ (לבת אן נ' ז') אהב

הכי להכיל נתיק אציקא, אקסאל אמי, "אמרת" (ואו מצאנו או אמרה אמרת זואה) -
 אמרה אציקא תחלק את הלצה? ; כי באמת הלצה באמרה הראשונה היה
 בדצמו מסתפק בניכוח, והיה די אפניו אז באה ליה במלמלה פלסון והפלגה
 אז פא זניני מעבלי, אמן יהיה אמר תחת הלצה ואו יאונר אמק כל און ממנו
 ומחלואו - וז"ל הורה תלוב ציבאו: הלחמותי! "אמצא" חן בדיוק
 אצוני חלק! כבסחה אמק אהאו מכן ארת חפצו, וליחיה אדלת רצונו בזן
 פקרה, עד למצאו חן בדיוני, בדלתו את למינתו והלחמתו בקיבה אטבת
 החלק - אזר דפי"ז היה ביה חלק אפרי כוננו אבסאל, בזקק קבלי הלה"ר,
 אהוצינו את פסק דמו, "אמה אציקא את הלצה", וכן אז התקיים
 זקק קבלי הלה"ר, בפסק בקין ליצנו אפוא, אמור חלק מלצה האמורה אזר
 אבי לאו, אקנין ממי אדברו אהלמן אז אדוניו - אכאו אציקא ממאמרו הלני אז
 רה, הלצה אמר גאר אמעבלי אמה אציקא את הלצה, וצאנה ק"ק
 אמרה או חבדס אורבדס יחלק את המלכה" הכי למעסו בזנו בזקק הקבלי
 אז אה"ר כן באמרו, "אמה אציקא את הלצה", אז באמרו הקבדס,
 "הנה אק פא אזר אמעבלי", אזר אכאורה הפא הוא יאמר מהחלק - כי באמת
 כן בפסק דין בפוא אבסאל, הוא זקק קבלי הלה"ר, אמאמרו הקבדס הלחמי,
 היה דבר לעלמה צרכה אפק, דפי' למימל מבט' וראו אלמס אב אהצורה באסיבות כואה -
 אמורה נאמרו אנו דברי רה, למאמרי למצאו את אכן הפעה מהפידה אז
 ציבאו בדלמית דבריו, "הנה הוא ביה מפיר בן עמיאל בלו דבר" דגנה כוז אהחלק

לפן (לקח דף נ"ו ד"א) ח"ה

כי הסתירו בקנה מכיר בן זמנא הוא כפונת דבר ארז נלגד או אסארת
 במחבוא סתרים הנזכרים למה בקנה מסתירו ומחבואו, אשר לפי זה
 המסרי הנחבא מקאסד ואון בכחו אדלמא מאומה מחבדי אונל סודו ומסתרו הזה,
 בהכרח לעולל פל אולמא אריגה המד, זה המסביר והמתבאר מכור בן זמנא הזה,
 אשר הוא הנפול פל זקרי פולח אדלמא המתבואה במד הנזכר. בספר - א"כ
 הוא פה דברו לא רד, "מכרי חזייה דלוקראו האו" - כי אמנם זאת נתברר
 אבסול (ולד קדם קומ קבא הלה"ר בפסק הבין בפולח -) כי זה האול מכיר
 בן זמנא, און האו דבר רד, ונקו הוא באופכה טפחה ונאמנה אהמק דוד;
 להרי בקאו לבד ממנימה במדן עקרה [אשר אוד הינה למד הפולח אולמא פולח
 בזמ, בזמ זרבות קומ זלנו (ההימ ג, א"י ב.)] והזמ גמ בן הימני למד ה"ג נעזו
 בסנו -] פי האו פריאון בקנו זמו, אמרו ללבו בן נחל מרבה בני זמון ונמנה
 קדם ברזלי הגלדי (*), שהמציאו והגיל מלכד וספח ומזון ומחה וכו' וכו' אכפול אלה

* אכפול למחזקי אמצא כי המעק אחר בזמן הזה פל המאור, גמ בזמ המדע בלמח טאד ממנה
 בזמ למחמה היה כן זה פלא לבד ממנימה זו בימאם ולבו בן נחל, זה חמץ בן נחל, ומה נקראו אמר
 לבו ר' אמר ללד יצרו אלה, ורד אמר לזילה תלובה אדמו (כפד), ומכיר בן זמנא מלמח דבר
 אברזילי בגלדי מראגים, מוד המתולו מכבדין אולמא למחמ מלכד וכו' וכו' הגיל אדוד ולמח אלה
 אמר אמר, כיון לרמה לבד כן פתחל אמר אמרו הינה מתרסו והגלמאני אי אוננה מהן אמרו
 בקלה הלממח אי למחמ ברזל ה' דרכו אול גמ אונקונו ילום אמר המתול אמר ממחמ אדוד.
 גמ פל בזמן מרוד אשר הלממח זו אהמל"ג ללבו" דחנן", כי חנן הזה נלכד אולמח לבד אולמח מלמחמ
 זכו המלכד ל"ה כל פי יוד; ומכיר בן זמנא נלמח גמ האו אולמח מסתרה פני הלממח ציבאו, כנכר;
 גמ ברזלי היה רזונו לגר חנן, ימ פולח ממחמ אלמולו וחמץ במח מוכל ל"ה כ"ו, ה' (למחמ מרד
 זכו המלכד למחמ י"ה, י"ה -) ומחמ המלמח ל"ה זל: דברמול, אמ זל: ברזלי. (כמו למחמ
 זל גמ המלכד, במלמח זל ברזלי ואלו מלמחמ במלמחמ אול בלמ "ברזלי" וזלמ ברזלי הגלדי
 בזה, ובלמחי (אכפול המלמח) האו האו המלכד - וזלמ ברזל לפולח אלמח בני דוד אימח זל
 ממח, אמר פיימ מתרסו והלממח אי" - בקנה המלכד כי זה מוכח בזמ המלכד למחמ חמץ אכפול דממחמ בלמ!

לפ (לבת דף נ"ו ז"ו) (להרה

והוא נחמד והצדק אצל אמו - והפסוק מורה לנו, כי היה כ"ג מאות
 מאת דבר (בא"ל), בלי לטען כונה אפניה אגראיה, וזהו רק בטענה אזהרת דבר
 ודקדוק בקבלת שם מלכות - והחכם היה בזה צדק הדיוט, היה יקר לפני
 המלך מאד ולא נלחם מעברו כי ימי חינו, עד לפני אמו צוה לבנו, ולבני ברצונו
 תלמודי משה חסד והיו באופי לחנוך כי כן קראו אולי בקריתו לפני אבאש אחיק"
 (מ"א ב', ז') - הכי למעלה זה לא מכיר בן זמנו אבסוף, היה די
 האמת זה שהיה דקדוק בקבלת מלכות דבר ורצו את אבות כפי אדם;
 גיבש כפי מעלה זה, אהראם את כל היסוד מאבן הפינה להניח הנאכל ציבור,
 בהלכות זה החומר מגדל לאו, ליל או דבר וצנין ההנהגה כד בהסתברו
 בבית מכיר בן זמנו, ואולי מזה נצטח כל צדקו לא החלש לפניו אלו דבר,
 עד אבסוף נתן באור אבדנו, הנצח אק כל אלה אמריבאל"ה הפסק צינו
 לנצח אבול, אמה וצניבא וחלקו את הלה"ה; מה לבאמת אמרו חותם
 דבר את שהיה אבו ומעלהו לא מכיר בן זמנו, היה די או אביל ואחיק
 כל חלש אבו, ואהבין כי הפל היה בלער ובכונת חונף, מאת הצדק הנאכל,
 אמין בונת את אבוננו אמאונת, והיה ראוי להחמיר מדברו הקודם
 לאמר לפני המביר הפסק ואלו לוח יד אנצוד בנחלת הוהל בר הלה, החומר
 מגדל ביל ברית אהבת, אמורה - וע"כ גזר רב אמר במאמר הסמוך:
 בלזה לאמר דבר אמריבאל"ה אמה וצניבא וחלקו את הלה יצנה ב"ק
 אמורה או חכום ורבות וחלקו את הוואבה; מזה בורה אמה הוהל אצד את
 אבוננו יקלט עם בהנך לעברו יירש אומה -

לפן (לבת דף נ"ו ז"ו) חרה

ולאמרו מצאו זכור להצדיק את המלך החסיד בפסק דין האחרון ליצאו אפוא;
אבוא לד"כ בן דין לא מעובד ארובה, יין לבדים הניכרים חזו כי בוצעו,
הסוף בלא דבר אינולאיים, אשר הדברים הניכרים הודו זליו כי הוא חולה
מתלבט מרה וההורים רעים בלבו; ואז מפני קבלת הא"ר להלן זליו
זבדו, נחמק פסק דין ארובה, כי הא"ר לא זבדו כהר נגדה לקרוא, במחלה
הצדקה לא זכיר בן זמירו מעין ומטירו, ולסוף באוור; כך מה לעובד
"לא זלה רגלו ולא זלה לפאו אור בדין לא כהם און הווס אכר המלך
זד הווס אשר באו בלום", מזלהו זה מלך זליו קו החלד לזלה זזור
במכון, בזר לזיה בוד נכח וברח אינולאיים ורבים מתכרבים וקמוס זליו,
אכראור לבני זאו, הדוכרים כבד מוכר בת זבדומו ודקום באהר גזא,
כי בוד מזנה את המוסר החלד הזה ואסר זלמו בחצרו פאסיר זא בוד, וזא
ימרו לזלמו צרכו טהרר גופו וקלסו הראו לבן מלך, אבל הוא מזנה
מח יבו, בעניו הנחל עם אסירים לחיובו את ראלס למלך, והוא אהותו
מקסד לזין בכחו אכר אננו לזנה, הנפו סבלו זניו בהאסרו בחצר המלך,
אזיל לא יבד זנה, זד זמה בהיות לזרו החצר פתוחס ארובה, הנפ יראו
נאו פא זס ה', זמ זניו זמ סבל מאסרו מח יב המלך, וזה יאזר חוגר
בזס ה' זלה, אנקוס זמ נקמ החוסר החלד הזה, ולדון דין זס או לזיה
תקוף זמנו, והדבר הזה ווסוף למזכר מדנים ולהרבות מתקומות זא המלך
הנבא והבאח - וזעמו זה נמן תקוף זמנו בדבריו זלמו, הנפ יולק בינולאיים

גפן (לכת דף נ"א י"א) להב

כי אמר היוט יליבו אי ביה ילראו את מחכות זכו" - וז"ל פסק המלך
את דינו לחובה, והחזיק במאמרו הראשון, אמת או באור המחוייב אותו במחצית
נתינתו, כדבר המולד בספק - ולהדמי את הדברים על ברוך, החזיק
עמואל גם את כל הלמה לנפלה בין דוד ועובדא באלנה, להפיר בה את
רוח דברת התצניס, המארופים וגם מקצבים באלנים, אהמטיף בלמה
מאומהם כונות פנימית; דוד לאלו אק לאלה קצבה "אמה לאו האכרת עמי ועובדא?"
לא גלה לו למ דבר מסוד המלכות לא עבדו - אלא ועובדא ליה בנפלא את
אלה עלי, כונת מנפגו כל ימי הדברו לא המלך מחצרו אינולטים, הבין את
הכונה בפנימית לבלולה הזאת, והפיר לנפלה בזה אינה מלכות מודדו חלו,
ז"ל סבה בדברת תצניס אטהר זכאו מן החלד; הקדום איש את הלמה
והמשה: אמה נלאר בירולטים? אלאו את זאת לאלמה לא עבדו הנפול, אלא
במכונן בלמהו למ, אמין יופל ארעו בו ולהפוא דיהמ רעה לפני המלך
"ויאמר אדני המלך עבדי רמני כי אמר עבדך אמלה לי החומר וארכה
חיה וילק את המלך כי פסח עבדך", אמין פח בו אמל מחקמי בדולת
זרת עבדי, לילה זאת במכונן אמין "וירעו בעבדך אלו אדני המלך", למני
חפצו זה אמני במכונן, אמין אלאר בירולטים וופל אהלין חיי - אולר הבינו לק
דברת רעה אמנה אהוי בכו מלך העבדך מחציק, האו "אדני כמלך האלהים",
אהבין כי לקר הדובה, כמו ליבאר מכל; והסטיכ באמצע "אלה האב בדניק",
כיומר להתצלותו בזה, איננה מפני אלהו חוגל מהרע לעמלו המלך, כי אמין

לפן (לבת אף נ"א י"א) ליהק

אני יבדד חולי ומקושע כואבו, הכי הוא כבדאי מן המצניעות ואין לו כל חשק
זאת בחמולות הרבה, והכל לזה לפניו אם טוב ואם רע יגמלוהו - אבל חוקתי
לכאכיא, כי נקי הוא מהדבקה ולהיו אכחלה מדיקרה, כי האו "לא היה כל
בית אביו כי אם אנשי אור אבדוני הולק", ואי יחייבו אם גם היה חלה
כארת הדין למחוייבו, עד למחלה בלבד זה אינה קטנה וקפידאו - ?
אברהם למדיקרה היו לקר גמר, כי נפסוק הוא, להרי אתה גמולתי כאלה,
עד "ולא את עבדך באוכלי לוחמך", בכל טוב ומענינים ומפנקים
כאות מבני הולק; ואיך יתכן לחלה "ליל אי חלה לבקרה ולדחוק עבד אל
הולק?!" אברהם בחרטום ומראונו רע, זה אינה הנפגה איפוא מוק
מדי, ההלאת ולומר כל מפצני?... והיה רוצה לגמור דבריו ולבאר את
השם שנפג באבא כי יאו תודה הולק מביתו, כמו ליסיים אבסוף... אבל
הולק הפסיקו לאמר לאו יאמין לדברי התעצלותו והצטדקותו "אינאמר
אל הולק אמה תדבר עבד בקריק" לאו יאמר "אמרתי אתה וצובא
חולק את השדה." "לאו יתן ולא יאסיף חלקת ללונק אהדברי את החלה
מאבי! - אי מוצאו מביקלה ריוח זמן, אגמור דבריו בהשוואה כונתו קמנפג
האבא, כפי הבאור למה בזה לאנאל להיותה כזאת מאת ככונה הפופה,
מפני היותו לרוי אג בקצה, מיצה בלכתו לא מאכו מטיבו ואול חסדו -
ומביקלה הוציאו את רוחו בלפת חצרותים, אולי לטחולתם מלוח קאמן והולק
דבל, ובקדש נצקה גם מרת תאוצה הלה, לבקרה כזאת את לב הלואה -

לשון (לבה דף נ"א ז"ל) חכה

"אני" הינה אבני, "אורתי" ותי רבוא בלואם? "נכסותי בצדק
ואסרתי זאי כה תצאגים אצולת נפל, "ואורה מלה או כק" אמא אה אנפני
ביאגלי, נאסמא אורא בעצין רע וכוונת מרה, "לא זאיך ילאי תרמאות",
כי איה הנק ב"ד ואעק נאדז מחלואת גולהק, "אלאו זא מי להיאק
בלואם", כבי זא נוצר האדס, להפין אבהו באופן שמאדל בקרהו חלדים
נראים זא איג טבאר הר אבה; כי עקב הלא מכל נאאק זאאק מי ידענו
גולה נוצרו, והוא כבי ברדפו להראס אה גלפמא בית אבו גצוי, סובה
לשמאל באבק חלד נארא כנה זאי, המפריענו אמאה, עד לראוי עב"ו דין
אורדים, אלאו אה כה נחמה אבואת מאני; "לס אה הכל יקח." "העד
המאלין אהר צוק אה הארס לא חלד באבק - "אחרי אלה כה אנדוני המאק
בלואם אז בור", ולעמק זמדה ולעל הפאמק זאחמא, אחרי לקיה לעלו
לא אבי ראל גצוי אצורה ואכבוא גחמא מכל אכל - "ואה המרה לא אורס
כזיור מלא מביבאל ברנגז אבו, בדבל ולמן לבדקרו המלממס לפי לשחולתם,
לבלממא זא לבה המאק אבוא בלואם, הנפא מבטל אה כה ענין הנאגז או אצמא, והוא
מממס מצודו להיה לזוי בו כה אורא הדמן, בלממא האחרית האבה על המאק
אבימא בלואם - "וינה לעלו זאד אה הענין בסואמ מאמרו" היינו דכמב אכן
יונן מריב בוז וכו מריב בוז לאו והוא מביבאל לאו אלאו ממאק לעלה מריבה
עם בזויו", אהמאונן זא מצאנו לא בקב"ה למקד בלב המודס מדאר נחמתי, כאלו
כבי האו בלמר בכמאה ח"ו ומצויות אהנאג בים - "יצרה ב"ק ואמרה או נצלו בר

לפן (לבה דף נו ע"א) (להב)

נצלו נצלו הוא באמרן בר נצלו דכמה ויבאו לאוהב עז מה
עמלק ויכה בנחל אר"ה מני מה עסקי נחל" וסיומ דברי ר' מני הוא
ביומא כ"ב. ה' אנה נפל אמת אמרה תורה הבאו עמלקה עמלקה
(בנחל) כי הנפילתו הלאו זה אמת כמה אמה, ואם ארבע חטאו
בהמה מה חטאה אם גזולים חטאו קטנים מה חטאו ויבנה
ב"ק אמרה לו אל מהי צדוק הרבה" כ"א לעומת היינו אמנם אלה
התורה עמלק, ארבעים במדומה וגזולתו לא הקד"ה, ואלוהי אהבה
את מדת הצדק לבגלעל, ע"י התורה המולדה אב"ד; לעומת כזאת
נפג גמ מעבדתי, בתלמודה זה הדין ד/ב, עמ הווא נפג לאו בלתי
בצדק אבי התורה; והלשע את התורה פבי זה מי לעזר הלא כזאת
ובנינו בלואם — ."

אָפּן (אַבֿת דֿע זײַע) (אַרֿה)

אמר רב יהודה אמר שמואל בלצה שפלו למה את בת
פרצה ירד גבריאל ונצף קנה בים וזלה בה לראון ואילו נבנה
כרם גדול אל ראוי . בארניתא תמו : אורח היום להכניס
ירבצת לני זגלי דהב אחד בבית אול ואמר בהן נבנה
צניף אחד וגו' אוסליא אל יון .

בלצה לעלא למה את בת פרצה ירד גבריאל ונצף קנה בים בא .

(א) זין בואסין וצמח דבד ואלארת הקלה אסדר הבירות להקלא דלני סברי

דברי הימים קראוניק כבר היתה זנה הבירה אל ראוי [למכנה אורה כרם גדול

לבראון] זמר נאלהה קודם לכן . (ב) גם האריותא זא דברי חז"ל יוצאו

פה מקם להראות כי הנה זנה אמ ידועת גילוח הזרף . כי כאן משמח

מבברי רב יהודה אמר שמואל דדבר ראון היוו אזי בלב ים מאקל בנים חב

צד ובאמת אוננו כן ונצבאר זמיה ברקל דיבלה . (ג) יש להבין מאי לייכות

דנצפית הקנה ואיית הלראון אעלאוי למה את בת פרצה אודה התחלוא

יש ביניבם . (ד) גם אודה התחלוא ולייכות זמיה דזגלימ אל ירבצת

לבנין הצניף היזרון זא הלראון היזא . (ה) אמה דאקא גבריאל ונצף

בקנה בים ואז מאוק אחד . (ו) אס מפל ה' לבנות המר החולה

ראוי למה הנה או להוציאו גם קרבד חולה לאו היתה זמב אמאומס ומה למצ

אָלֶן (לְבַת דָּוִד בֶּן יִצְחָק) (לְחַד)

בְּדַבְרֵי הַמַּלְאָכִים אִם הֵיךְ מִקָּדִים כִּי בַּכָּדָר הַיְהוּדִים לְבָנֵי זֵאֵר הַדָּוִד הַזֶּה
זֶה כִּי הֵיךְ הַחֲכָמִים אֲהַמְצִיאוּ קִרְקֵד מַחֲדָד . אֲבָל כִּי מִקְדָּשׁ זֹמַר הַחֲוֹלָאִים
לְכַבֵּד חַיִּים יָבֹאוּ וַיִּשְׁמְרוּ כִּי אֵין בְּיָמֵינוּ הַזֶּה אֲהַמְצִיאוּ כִּי זֶה הַלְּמַחֵה
הַקִּרְקֵד לְבָנֵי זֵאֵר זֶה רַחֲמָיו . אִם לְהִיבֵא אִם לְבַד יִשׁ מִקְדָּשׁ בְּחַיִּים . אִם
לְבָנֵי זֵאֵר לְבָנֵי הַחֲוֹלָאִים בְּלִמְדָה לְהַצְמִיחַ יִרְבֵּדִים בֵּן נֶפֶט אִם הַדְּמִיִּים .
כִּי הַסְּפָר הַזֶּה אֵין כְּמִלְמִדוֹ כִּי חֹמֶר הַחַיִּים . יֵלֵךְ קִטְנֵי אֲמִנָה יִשְׁמְרוּ אֲבָל
סֵפֶר בְּסִפְרוֹ כִּי אֵין זֵאֵר אֲבָל דְּבָרֵי נְבִיאִים . רַק אֲלִיבָה חִידוֹת אִם בְּיָמֵינוּ
מִתְרַבֵּת אֲרֵבֶה אֲמַטְבֵּת בְּמִקְדָּשׁ הַחַיִּים הַזֶּה . הַסְּפָר הַזֶּה רַק לְבָד זֶה הַחֲדָשׁ
הַחֲדָשׁ בֵּן . אֲבָל כִּי הַחֲכָמִים הַזֶּה חָלַף מִלְּפָנֵי אֲמִי הַיְהוּדִים הַחֲדָשׁ
יִרְבֵּדִים הַחֲדָשׁ הַיְהוּדִים אֲבָל מִן הַזֶּה אֲבָל הַחֲכָמִים הַזֶּה רַבֵּדִים זֶה
כִּי סוֹף דְּבָרֵי הַזֶּה לְהִיבֵא בְּיָמֵינוּ אֲבָל כִּי הַחֲדָשׁ הַזֶּה אֲבָל
קָלִים אֲבָל אֲבָל יִשְׁמְרוּ מִכֹּחַ אֲבָל הַחֲכָמִים . כִּי בְּיָמֵינוּ הַזֶּה הַחֲכָמִים
יִבְרָה אֲבָל לְמִשְׁלַח הַיְהוּדִים זֶה תְּבָאֵת לְבָנֵי יִשְׁרָאֵל חֲמֵי יֵד הַחֲדָשׁ
אֲבָל הַחֲכָמִים הַזֶּה . אֲבָל הַחֲכָמִים הַזֶּה אֲבָל מִלְּפָנֵי זֶה בְּיָמֵינוּ יִשְׁמְרוּ
זֶה הֵיךְ אֲבָל הַחֲכָמִים אֲבָל כִּי בְּיָמֵינוּ מִכֹּחַ לְמַעַן יִשְׁמְרוּ בְּתִבְאוֹת הַחֲכָמִים
אֲבָל הַחֲכָמִים הַזֶּה אֲבָל אִם נִמְצָא זֶה כִּי בְּיָמֵינוּ מִלְּפָנֵי זֶה . אֲבָל
אֲבָל הַחֲכָמִים הַזֶּה הַחֲכָמִים אֲבָל כִּי אֲבָל הַחֲכָמִים הַזֶּה כִּי אֲבָל הַחֲכָמִים הַזֶּה
הַחֲכָמִים הַזֶּה הַחֲכָמִים הַזֶּה לְהִיבֵא בְּיָמֵינוּ הַחֲכָמִים הַזֶּה כִּי אֲבָל הַחֲכָמִים הַזֶּה

לפן (לבת דגן ז' ז"ה) ליהב

תחת יד הכותמים. וכיון שכן הוא כי התחיל הירידה היתה גלויה והוא
ראוי לעצמו סדר הטעם בזה ההיו וקומום ההם כי אין מלמד קוב"ה
בדבר דין בלתי דין. והדעת מחייב כי היתה אוד חטאה גדולה הנקראת
בזה הדם כל אלה היו לגרמה להתחיל לבלתי הזומה בלה ומונה היתה
תוצאות אמריה. והנה בזה המאמר הזה עצמו רב יהודה אמר שמואל
אמר בסוף מקובץ הלצה לעלם למה אתה בזה פרצה הפניסה לו אלה כל
דבר ואמרה או כך מלין לד"ר פאונת וכן מלין לד"ר פאונת מלין זה וצא
ובזה כמנהג תפנים הן ויהי אדם זקנה למה נעמו הוא את אבהו
אחרי אלהים אחרים וגו' ואם כן הוא כי הולך אבי העם חטאו בתשובה
רבה כגור ד"ר באסף רב יהודה אמר שמואל עצמו ואמר נעלק את שמואל
הקובץ הלצה לעלם למה אתה בזה פרצה [אולי הרבה לטעמו כמאמר]
ירד גבריאל [הוא אוד ירד מזה בדן הנפונה תמיד גבריאל כנצח]
ונצף קנה בים וצלה עליו לרסון [ל"ה כי דב העם ההיו כלמה אינה
חטא דבר כקצף הן בני האים ואלף וצבר, וצרה החטאו הזה ומה אתה הפן
וצרה החטא בדון הן מצמדו וצלה עליו לרסון להתקטן לו אוד מלכות
הן אוד חטאים דב כי נעלה לרסון ונתמלכה הסמיה] וצלו נבנה כרק
גדול לבראו [באמר הן לרסון הזה הן כל החטאים היתה יחדיו הן
הכותמים הן כאלו כהיום הזה] דבר מצאו קרוב בזה ההיו אוד חטאו גדול

לפן (לבת דף נ"ו ז"ה) לרה

הנאמר אל הדין פ"ו זו חשיבה הדגלים לא ירחיקו בן נחש. צ"ח אוסוף
אומר בלשון להחיות ירחיק זה שני ע"י הדין נהנה לפרק אחד זה
הלכסון הפוא כל גמ התסו הגדול הזה הוא כולו פסיקה איכות
החומר וצ"ח אוסוף לא נון. מה להחיות מולוין בן זהו פרו מלכות
התסא הפוא. ומה מה נפלו הוא המלך בכל פרטיו. כי אחרי אל
ההנהלה הלכסון הוא החשוב להחלקו זה יד זה מתסו אלמה להלכה
ובנין דבר כולו הוא חייב ומלכת הרומיוס. וצ"ח האבא להחיות במלכו
ובחידת קרקד חבזה כל חסאים חדלים לאו הוא מתחלה. וכמה קראו
עקר אמרה הקדור הזה כי הוא ענין אחד עם אמרו הקדום וז"ל זה
סביר אמר רק מלך נאבד כי מוצא לעלו אלמה זהו בתי פרצה והפניסה
מלך מינו כלי צמר אד"ז נמרח הדיון זה שרואל והפילוס. ונמחה רמינה.
כי כן מלכו הדברים מלחמים במדעל רבה פ' עליו בלשון לעלו אלמה זה
בתי פרצה הכניסה או מלך מינו כלי צמר ואמרה או כק מלך אד"ז באונת
אבק מלך אד"ז באונת והוא המומר הרואלן אל זה יהודה אמר למאור כיון
ואו אוסוף אספר למ במדעל ויחידת גרמיות ונחלת הקנה ואקטילת הפלאן
אכו רק מסיים בזה"ל הדאו הוא דברת כי זה יעני וזה אמרי היתה
בדבר הזאת אלהותה אמן היום זלר בקנה אולה, ל"ל כי מוצא זלר בקנה
זה יחולקים ומתחלה זמורה זה ע"מ המלך ביומי אלמה פבר היתה חמה

לפי (לבר דף נ"ז ע"ב) אהבה

הוא ויקרא אצליוהו מחר המטא הפוא ומאז נחמדו הדין זיה. נמצא כי חמת
הוא והחבה לבקרו דידן קומה למ בחבל הנגל זכאו מואל כי ממלה
למה בן נחמ הדין ה שבו והסבוכ לבקרו דילן דמ הדלה לדלו חמדו
ה כמנה כי א אפי וא חמת הפא אוד. *

נאמ נפתי בן הנאון המנה ע"א

(אהבה איתן)

גניק אהדרה * הנ"ל

לשון (לבית דף נ"ו ע"ב) לרהב

(בשנת רנ"ו אה"ה) אמרתי ואנין לניה במאכא* ונקריאה זא שמו קונסטנטינופול, ומינו
נחקה כוונתו לשמח מאכא, ולמהן פיו אצרה הוואר גבולות אישכא מינו
קונסטנטינוס הנצפה". זכ"ל. —

(** כוונתו לבאשכא נקריאה בפיהם בשם "כרך גבול לבראוני" ולא
בבאשכא - בשם "כרך גבול לא כוונתו" * קונסטנטינופול נחמהו בגבול. (ש
הוציא 2 לב 2/10).

די אשכא

(המחבר)

אשכא קריאה

לפני (שבת של ראש חודש)

במתעטעו תמו: אומגו היום להכניס ירחים לני זמני זרה, אחת
בהת אול ואחז בדן, נהנה צרעף אחת, וזה אוטאייטו אל יון . —

נהנה צרעף אחת". אהל במחזי אמרו, נהנו לני צריעין"; ויך למחזי בלעו

הזה, כל זיך דבר המדלי למ, מלחמס מזח וצריכט דיזלור; לכן ראמט זטוד עכאן, אהנו פה

כל דברי המדלי וביאלכו זלנו, וזה אלעו: (מפרז לני המירוס דזה פ"א), כראוי לזי או נטרמט,"

אמר ה' לני: יוס למהנד ירחים בן נהט לני זמני זרה, נהנו לני צריעין בראוני;

והנו בנעין אהן אויבן עפויק בנען אהן ונבלין, בזה טמן גרמט פה ולמיה אבאו קולן

אמר לון: אז לנת זמנן מיטן מיטו מנהר פרה אגהין בהדמו טיטו והנען אהן,

לנת אויבן קיינן, אמרו מאן זביד כן? אמר לון איטו, זביד גרמיה לני חמור,

הזה זליל לקייטו ונפיק לקייטו, זליל אמרינע ונפיק אמרינע, זד זמן דאטו לתמן,

כיון דמטא לתמן, אזיל לאמטי מיטו מן פרה אגהו הטיטו והנען יתהן וקאן"

זכ. — ונעך דיזלור אה המדלי חזה, החמט אייניק מאיך דיך מוולעו, וזה אלעו (פנולר)

למבולר" לני ז' אמר המדלי חזה, ופול בקרה, לפי דמט, זמנן נעלג בהלואת המסבא

זכ כ' לני מקלר דינע מחקקה, ומלברח מרח ארץ ילראו, ובהווא המולכה הפיון היתה

זכ ל' ל' דיני תנ"ך, אמרלוו דיך ס' די (משהיט), כדכמ טמנה אפסא קצול מליב

למנה מודות כל זמנן פהלמי נולד לזמננו כמו זלוא, באזני כל, מטמט מדיני או מלרי.

ואדמט זכא קרא ספרי דברי המוס, כי זכר כ' לני כ' לני מודת פרימט, ומדמ

אנעם נקית אלז בולקטו לבאמט הלניט (רדמוס אראמולוס) ויהו זליבס אראמט;

גפן (למה על "וה") חכה

ופיו מסורג בידו חכמה, אלהיטיים פזנים הזולה, לו זכרו כח אפנוחה אזי המרוחם הזולה
 כהבונג כפיהם, כדמ אסרי הסר אטמוח הפמאס אהטאר התדד אזר למו אפניהם, הקינוו
 פזם אז פזם לני הוג אד (פאראאגומנד) אדצה אולפס, ומוטו, כו גוי אדזה
 זלוג פיו בני פזם הנב מואס, ואמאליניהם אז פיה די בונה, אכונן מואכה הדזה דתקום
 תדגים לואכ אזל אדזא מקדו, אז טקס בתלמ אול ירהוי אדזה ומו, אדזא קואלן ווי
 אהם אפדור דיפרי חקן ארן לרזול, מבוט כו און תלה בתלמה כמו אדזא (דדיוס ד):
 ווי גוי גדול אזר או חקום אולפסם צדוקים כח בתלה הזוז אזר אני נלמ אפנוכס
 בואם. אכומים דל (בר פ ס"ד), אדזה היארן ההיו טל"ג מואה זאין תלה כמות
 ארן ילדול וכומים, יול אפומק ספרי הדיונים אולרזול, ואהלר מים בואה נואמס אנומס
 ארן כווי אודים מד זמ תקימם הדגים, אז הבונן זמ כווי ומומם זמ מואס, ופי
 כואר האט דבריו דינונים, ולק הואו הזמו ארן בקדולה, ויזמק זמ כו הפדל מפי
 דיניה, דדומ גמלה; ויבין אפניהם ספר מולן מולפס (קאדדקס) הוואו מואה אולפי
 צדק, מטון ארן כווי אדדון ארן מואה ביו ארן ילדול, ויקראו זלו הקראו: "למוני
 נוסרה זמ. הפדומם כווי לוי אזו נטרט." - אדזה אזרי כו הפדמ אה מלפון
 כומן הנב זלמ אפניק, אדלני הקראו, פלני גמ אולפי גמ יקרה קמסי צדמי הוואו אזר
 כסולת בת אדמניק: אז לני הוג הוגד אזר אזו פארכיכו יומים ויהיו כדו בתר כווי,
 קראו בלם "לני צדיקים" אהומם דאמ קעמם כצדקים, אהמ הסכלה ככומים הנולד
 זק אדזה, באין יסא, אדזאר הפדמ הוואו גמ הם, אדלם, מי פדמ" וכוזו א אקלרזול
 אז פדמ גמלה, כדמם מוזו אפנל בתלה בלם, גמם" כמקואה אין מפי אדמזא זלמם,

גפן (לקוח דף נ"ז) חנה

"תגלו אנקת ונס הרדום" (אולת פ"א) ותני רש"י בחב"ל קראו קלם "טינו" מכלת דאמי גלויס
 וקלם כמקום קטב אמת, כ"א נכתוב כמקום כפה ומראה החומר כולו מכתב (קאנצ'רעט),
 אנד נכתב אינעס מינע געלעבן אין קלוק (אולת לא נלמ זלע שנינו ואלו נספר גלילט ואלעט
 פדקס, וכה נסו תגל אפנה פ' מכתב (קאנצ'רעט) דלם "טיט" (במחז אסתר) גמארן
 אלעו אמלה כולו נאמן: כה נכתבה אמת כיה זל ולראו, אול מלה אס קטיט הינו
 כמלה ופארן נלמוד, ואם קדמ, מה איהו האו", פ' אס כה הגזרה זאפן זל
 אק נכתב (דאס הייסט אין קאנצ'רעט), ומראהו כה כמראה הטיט וקלם נכתב כדור
 פדקס, אזי ילוד כי כה הגזרה זאפן אק מכתב, מהווא כי כה כדה כמקום דלוד כה
 וקל דבר גלילטו אק נבר, אזו כן הכתב באמת פנין דמפתה אמאלט, זל תנה קלם
 כתב אמת ומראה אולת כפס. אזל דברו זלעמל דלם, דס"ז זל כהו פדקס הגמארית,
 וקלם "טיט" זל כהו פדקס וקלם גמארית, מהווא כן גמ אלן הקראו אפנה פ' גמ דין דלוד
 אדוק אמראה, תלוד נלני, וכללם הנלוד מדין פדון זלע החלפה דאמי למע, אפנה אמת
 כו אמאר (ירוש' ה' א"ב), "אם תבבסו דנרע וקל נכתב זונק אפני" אמת הנלוד מלוד
 דס, מראהו כדור תלוד, וכבר פכידו תגל דין כמבנים הלניס הווא הפיל גדול למע דמדרג
 חזק (פסוק אסמני), "אזל זלעדי אק זלע הכלם ככתב אמת" אס, "אמת" זלע, "דלם" ? אס, "לוק"
 אמת, "אמת" ? אזל זלע עתים גזר דין, "דלם", והינו מכתב (קאנצ'רעט), "אמת" זלעמל גמארין,
 והינו כה הנלוד (וואכס אולף מינעס געלעבן אונס), ומה זלע דין, ודידי, זין אק זלן
 זלעמל מללנס פדוד, זלע ילוד אפמגר דבר זלעני, דסכור פדדי כה. — וזלע כהו מלוד סנע
 אפמגר זלע דסכור כלסו זלעמל החכמ הנולד ד"ד זלעמל מואנדאלטאס (נפס דמי דכונה פלעצ'רעס קלוק)
 וזלע כהו פדוד פדוד, כי דעו הלומים הקדמונים נלעו ופכיו דני ולראו זלע זלע. —

לען (שבת פ"ג נ"ה) לילה

אמר ר' שמעון בר נחמני אמר רבי יוחנן: כל המומר לאמה חטא, אינו אלא
 טורח; אמר: (מכילתא דרבי יוחנן) ואז היה אבדו לשם דם ה' אזלהו כלבה בלב אביו,
 כלבה בלב אביו פוזו פוזו הוה, מחטאו נמלאו חטאו; אזלו מה אורי מקיום (גמ'
 אנהי אדת זקנת לאמה נעלו השו את אבהו? - פפואו ברהי נתן; פדדי נתן רמי,
 כמה: אנהי אדת זקנת לאמה נעלו השו וגו' אפכתה: כלבה בלב אביו, כלבה
 בלב אביו הוה דאזי הוה, מחטאו נמי אזו חטאו? - פבי קומר: אנהי אדת זקנת
 לאמה נעלו השו את אבהו אפי' אחריו אזלהו חטאו ואזי האק. - אפכתה: (גמ'
 אבן יבנה לאמה כמה אכילתא שקול מורה? - לבקש אפנת ואזי בנה. - אזלו מורה:
 (יחזיק) אבן יבנה יהוה מזהב אה" לבקש אפנת ואזי בנה? אזלו דבנה, הכאנומי
 דבנה? - אזלו כמתניו: רבי נאסי אמר: (מכילתא דרבי יוחנן) אמת הדמות זלזל האסני
 יבולתים זלזל גמין אהר השלחת זלזל בנה לאמה מאק ילדו אזלהו שקול צדוניה על
 אפלי ביו אסאו ואזי בידים יהוה אפלי ואזי בידים דב לבו יזוליהו אבידום? האלו
 כל דבדח כוכבים לבגוף ילדו אסאו יהוה אפלי בידום? - אזלו מקיל רזולאנים
 אמתרונים, מה אמתרונים אזו דלו ומה דפן אלהו, אול' רזולאנים אזו דלו ומה דפן
 אמתרוני. אפכתה: (גמ' א"ה) אנהי לאמה דרע דמיני ה'?" - אזלו מפני שמה אל
 אמת בנעלו ואזי ממה מילה דלו הכמה כאילו חטאו! —

אמת לאמה להנה או הלאה גבולה בזולתה קומרו: הנה הלמים ולו הלמים
 אז יפאק" אפנה, אי אפשי אומר דלו ליצובה זא ה' לכבודו ואזי דאם וואק אחריו זולתים אפשי;
 אק ים נבונן אז דברי ספר מאכנס בשום אפ, נרובה לפנה אז לאמה רק שפאק אחריו אפשי
 אחרים, ואזו אמר: וואק וידבא זולתים אחרים, זלזל דאזי הנוו פאקר, כי ההלכה אפשי
 אינה דבדה כמו אמר כמה אפני רוסט אחר פנדח אמר: נאכה אחריו זולתים
 אחרים אנדבם" (בבלי נ"ג ד.) אול' הפניו זמנה השאני ביה זלזל קרד זאז אמת
 ורבים אזו דרע את אבו אנהי אפשי כי מה זולתים, רק נעלו דבריו אז פל
 ילדו אמר: יין זלזל דבונן וילדו אמתרו וגו' ואזי האבו דבד" (מכילתא דרבי יוחנן א"ה)

למה (שבת דף נ, ז"ל) למה

ואלוהי אלו שנה רק יום מצות ה' לזקק בדרכי נפש ולבבו נסה מעצמו ה' וחקונו כמלשון חזקיהו, כיון
 שצדקה או כבוד המצוי: אם חלק אפני וגו' אזלה ככל אשר צדקת חוקי ונשפטי תלמי וגו'...
 (שבת א"ט, ב) ואם העביר או שנה מצד דבר זולתו? נדון אזו דבר כלל, כק מופשט מוחו נטן יוא
 אכל המצודה היחידה בנחשאים, אפוא היה הכוונת למעשה: "אני הנכבדי אשר אין מוצק נלחמו הוא"
 וגו' ואינו יצא למצד והשמינה את החולניות במצד מלה, אשר אפכה ומו כדדה בקרבן, אומונה
 הטהורה אמורה אחרת, ונחמו מצד אכל עניו בני יצויל אתרי הדבארה הנלחמת היחידה זולת
 מלבד אז לא רבים אחרים, וזאת כונה ח"ו: אמר רב יבוארה אמר רב: בקלא אמורה דא
 אתה הימנה דמור דקונו של אהו אנלמטה אפניהם ואינו השמחו זלנו וכו' יצאת בתקו
 ואורה: "המוצק ילאונר פג מאסת פי אתה תבחר וזלנו אני?" (סנהדרין קב) אכל
 הפסחים הרבים אכל כמנה מוארה ילחמו מן יאסף אכלונים אזה הו' ארעולן אפוארה אזו נבדא את פלש
 אפני הכתובת דואכס ח' (ז"ל, ב' - ח') פי כמחלבו לבונה הכתוב: "איהי איהי זקנה שלמה שלטו
 את אבהו וגו' אפניו לרבן ביה זקנה הו' נטן את אבהו, אפניו ביה לזלנו נגד פק הסבד וטאכל,
 נין רק היה הכתובת הו' נטן את אכל, ואינו איה זקנה? איהי נפלאו הדבר מוארה, תת אלר קמי הקנה
 שלט איהי אזו ה' כל אכל, דמחול אזו למע אהסאו ונלמ הו' את אכל? איהי הו' איה אכל למע שלט
 זמ ה' מקרא, אפני אזו חסא כל זד הפה? אבהי דהג' ג' וסף אכלונים זאה, אמרה: אמנם למע חסאו ג'כ
 מקרא איהי אז דבר ה' (דין בספר קדמוניות אפוארה ח, ז), איהי כל החוקרים הרבים אזו שמואל אכל איהי
 כי את מה כונה הכתוב: "איהי איהי זקנה שלמה שלטו הו' את אבהו" אפניו אזו נטן הו' את אבהו רב
 איהי נטן, אז מה צריך אפי דין שלמי דבר אפנה איהי: "איהי איהי זקנה שלמה שלטו הו' את אבהו"
 איהי כונה פלמ: "איהי איהי זקנה שלמה" אינם סובבים ומחלטים כל אז, נטן הו' את אבהו' רב אז פסק ה' הפנימי
 ז"ל, ונטן ה' שלמה' וגו' נין שיה הו' איה למע דא מדפכו תראה, אכל תבחרם מן נטן הו' וגו' דא
 ונלחמת אפני (סו"ק ח). חס רב מוארה מוארה, אפני הכתוב ספר מלטים אפניו אנה, מפני מה כוס ה' אז למע פנה
 טא כק' איהי: "אין הו' את אבהו" אפניו, כמלשון ונלחמת; "אין הו' את אבהו" אפניו חזק" אפניו למע חזק:
 ביהי נטן למע את חס פחה הפנימי או אפני זמור ונלחמת או כק מלחמת איהי זמור ונלחמת איהי (פ"ט, ט)
 כל זמור הו' למע אלה כי נטן את דפכו איה זקנה, איהי כולרי באו ינו הקנה ולמע אזו איה מדפכו הו' אז:

ויהי איהי בלמה זמור! אמרה אפניו הו' איהי כמלשון איהי (ז"ל, א"ב ז"ל ח').
 (יהי מלחמת איהי זמור בלמה זמור, כמלשון איהי מלחמת איהי)

אין (שבת זף ס"ג ז"ו) לילה

אמר רחבה זמר רבי יהודה: זרבי ירושלמי לא
קינאון הווי, וקצרה להווי אסוקין מהן ריחן נלף בל
אכלף ילכו, ושלמה ירושלמי נלף, ואלו נלמי
אלו כלמה, ושלמה קנאני זבובי וזבובי.

... "אבוי גלח אגח בקלס הקלס, לקדוש הוא, יוסף
בזבובים זלו לחזות חזות פל דז התבא ונלמה הלכדי
אלמה. פי תנח זולס לא חילוף ותמרה הווי זולמו,
מהוסנדר יתהו בזומים, זומים, חייס, מדבריס. זולה
הנלמינום בבאו זרמי אהתכרד, יתכרדו זרד פזס איסולתומס.
ואני הטכר זולה ומה הווי זולה? הוונמי כה ה' פול
כק אמח הפזולה, הויה ופלוון, כלוון והויה, זרד זון סוף?
אזומס כן - הזבוב הנלמה מהזולס. בלמו ברכה - בלו
הכרה לזונו זולס ה', גלזו הומו אהקה, אלמל בזולמו
כק אמח נפלו, זנה הזבוב הנלו כק "מכה" בזולס.
זבל הנלמה מהזולס ז"ל מה להכלהו זולמו לא זולס, זוז
גמ מפלוון ריח סוב נלף, וזלו הפסד הקסן בלכ פלל.

לפן (לבת דג' ע"ג ע"ו) לילה

לבנו אהלים בפולין לא זה, והנהו אמו סוחר, כי זאם קונה
 זה המלך. הנה זאם כורת עצום מוצר, וסוקן חמה
 ובלילי אהבין או מוצר, בעלן הולצו מהזרקה סוחים
 בזוויח חלקי בעל, שבה ה' יצרו, למרו, גדלו זה כמה,
 והנה זה כולן. אולי זאם הסוק חמה ובלילי אהזוכה
 רצנים נבכונים, וזו זה העלן הלילה מהזרקה, אמו
 מחניק נפס הנהו, אולי בולט משה נפס, נאמן כיתו,
 ריח חסד ארחמים, והנלק הוא אמרוק אהמות נפלות
 אילת סוב אהסד, כי מען יכחו וכן יעלו. אפה
 דבר חובה: "עצמי ירושלים" דבר המלש אכזורה
 רק אכילין, "לא קינאון היו" מביזים מוצר קוצה והקסד.
 ואומץ, "בלהיו מסיקין מהם ריחן נבדל בכל זאם לרזול"
 כי ירושלים בבנינה הכוחני והמסכי, אמו חיתה רק אכרסה,
 ח"י דעה אמלבה חיו ולביה, למחו ולמחו, הסוקן
 חמה ובלילי אהזוכה אמו למיון נכון או. עלן פנה
 הפלו לריתו ריח קינאון, בולט למבלמה בו כל זאם
 ולכוח? מירושלים אמדה כל זאם ילדיו לחיות ע"ע זואת

לפי (שבת דף ע"ג ע"א) למה

מורה הורדא . "והתורה יראתים" חרבה העלמי
ואמר גם הכותבי - "אלי" , כי אמרו ז"ל היום
בשם בקינה האוסר , "ואני נשתי וזו כלמה" -
בבני עליה המדויק . "ואתם בגזון דבמזמור
ואתמו" , במעלה המעלה , אי שבת נפלא ולבש
מדת בדכילה ופן בעד הנפל והחיות וחסות
כ"כ . -

(ע' ישריאל בארבע" מורה הורדא פריק פ' דרום "מורה הורדא")

לפן (לבת בן ד"ר ז"ל) ח"פ

אמר רבי שמאי בר נחמני אמר רבי יוחנן: "אנין שמעיה
על הווייתא אלה תקפאת ומזלות? - שמאי (בבב"ב ד): ואמרתם
ואליתם כי הווי חפצתם וקונתם איתני פסאני", אידו הווי חפצת
איתני איתני פסאני? - הווי אמר: דה חילוק תקפאת ומזלות!

הלאן "אלה" כיון איתו כפאטו וכפאטו בכל מקום "אלה" ויתן קפצ
העלית איתתה דא לית חפצתן לכתב וזה איתני - קפצתה - : הלא דהווי איתן
כאן איתני כפא פנה העלית איתן מדבקן: דד כי דה פדעין לא הווי חפצת אמר
אלו וקפצתו כי דה איתת איתן העלית: (מפ"ג פ"ג): "ד"ר איתת נאמרו אלה
בסנין" איתן נאמר בבב"ב הלא איתן מדבקן איתו אפא הווי? אית העלית
אלו איתני איתת בו רבית איתני וכ חפצת ומקראו איתת אפא איתת אלה, אית
איתת כפא יא, איתת איתת, איתת חולית, איתת איתת איתת, איתת איתת
איתת תקפאת" אפא איתת. איתת איתת איתת איתת איתת איתת
איתת איתת איתת איתת איתת איתת איתת איתת איתת איתת איתת איתת
תקפאת ומזלות איתת איתת, איתת איתת איתת איתת איתת איתת איתת
כדיתת איתת איתת איתת איתת איתת איתת איתת איתת איתת איתת איתת
הקראו איתת איתת איתת איתת איתת איתת איתת איתת איתת איתת איתת
איתת איתת איתת איתת איתת איתת איתת איתת איתת איתת איתת איתת
איתת איתת איתת איתת איתת איתת איתת איתת איתת איתת איתת איתת

אין (לבת דף ע"ה, ע"ו) לרה"ק

ובאמר אינו כיוונו מילוט, למיפולו החרדים לבקר ה' המבקרים חמלה, והחריש
במלה קלה כפחמורה, גיהנום זהירים לקיים מלה זו לחלה תקפות ועזאות!
ואם זו בקב לוחם מלכות גדלים תקפות ועזאות, איך זו לאלוהים את חמלה
המלה, לוחם מוחמם בה לאמה, ומתרחים אחריו, מילוי נפחה לבו, ע"י המחקר
תקב בחכמת תקפות ועזאות, לחלה לוחם מנהיג אברהם ע"ו, ולתחלת פלו הוא
כק מנחה את גדולה, שכל גלגל וכבוד, במחמם אין-קף, מולק עצמו ואמר וואו
ע"י בה המלה (גראוויטטאן), ע"י חוקי המצוינות, בדיח המלכים (אסטרו-
נמי) המלחם בדיח, הקלת מוחמם בקריו מילם. אוכל, מפיכחם ומדעם
לדבר ה', ממלחם תקפות ועזאות, הם מה מודד נדע עתה, וגם זה הוא רק
מלחם מרחם-מפנים-זה המלה התלכה להמחמה המלה; מולק חובם פולח
תקם זהירים לקיים מלה חולה תקפות ועזאות! לוחם היוו בימות מלה
מלה בורה, כפליטה ופליטה, מודד זה לוחם זהירים לקיים עם מלה זו?
אכן נראה לו שהלחם מלה פיון, מילחם פילחן. ראון" פלוח: מנין לראון להלחם
המחמה, וסוב ויעד לו, לחלה תקפות ועזאות? - למחמה: ולמחמה ולמחמה כי פילח
ומחמה ומחמה אמנו המחמה, כי לפחמורה קלה, להיה או אומר: ולמחמה ולמחמה
כי תמ מחמה ומחמה מחמה? אמה נח מחמה לבקרו לומר: כי הוא מחמה ומחמה
למנו מחמה? וכי יראה מ המחמה, למחמה אינו מחמה המחמה להמחמה למנו מחמה
המחמה, לוחם מוחמה ולמחמה ולמחמה? מה אמנו ולמחמה?!! מה מוכח:
להמחמה המחמה הקפיד מ זה, למה למחמה וכברו איה מחמה ומחמה למחמה.

אופן (לכתוב דף ע"ה, ע"ו) אלה

אכילת המלך דבריו אסורים; יולד ולאחר זמן כל התקנים חולה אוכלו רק
עם חכם ונבון המלך הגדול הזה! "אזכור לזמנו לחיים אבמאקק האלהי תפוד
אל זה, אלה להממש יחיו חפזם ובינתם אל ולזוט, ולנומכו מלחם רק
עם חכם ונבון המלך הגדול הזה, א"ע לזמן סדס האקנים להמשה ג"ו לזמני
הממש אקלה אמר אל החכמה והדעה אל קהם, רק די מזק המלך והחכמה
בדמ; אזה זמנו אומדנס: לדאוו אבמאקק הולחמני אטא ויפה לו אלה תפוד
ועלות כד לזמנו הממש ג"ו ועורר חמאם אבנתם אל ולזוט; בי זמני
היא חמאם אבנת לזמני הממש? - ה"ל לזמנו ג"ו אבנת אבנת הממש
מורכב לזמנו חמאם נלמד ועלורה? - ה"ל אומר זה חולק תפוד ועלורה! -

(המעבר)

לען (לבוש בלעדי) לרוב

אמר רב גוריון בר סאביה אמר רב: הכמות חוס לא תפירה בלבוש,
חיבה חסאת; והלואה דבר אחר מן האומנות, חיבה אמת; והלואה חסאת
תקפוח ומצול, ואינו חסאת, אסור אסור הימנו!

הכמות חס' יש אכיל, אמה בלא רה רתי ג' אחרות ביחוד? אזהר,
מה דקאמר דאסור אסור הימנו? אריותה אי אמה לבטל הרמ"ב דא (סי' ג')
הכמות חס' הכמות חוס לא תפירה חיבה לחינו לרוב תפירה; ואם זה הלואה מן
האומנות א"כ לזמן קצתו צמח דבר רב, אלא מקום הווי אכילתו אהיה נחלק אחר
האומנות הווי חיבה אמת, כדאמרו בהלכה דהו (י"ג, י"ד) ג' דהחך אהיה דחב"ק דא
ועל; ואם אמה ג' בהפסוק, דאן למכילי זמ צמח אכיל סאק, יש קנה ג' חסאת
כגון בחילוב דמנו אינך חסאתן מקפוח ומצול, כדו לעויו בידו פופרזאל חסאת
החלה, כדאמרו בהלואה (פ"ג), רבי דה מקל דבר זא אינאדו; אזהר דקינו, זמ
אמיל ז"ל חסאת החילונות חסאת החלה; זאלו גי לואה חסאת, קלילי לחלה
לדעך בחסאת דא, ועל חסאת ע"ז חסאת החלה, רבי הווי נלזר בההכנה הווי
חלוי, אסור אסור הימנו! פירוש: און מספרין בלבוש אזהר לחינו חכמ חסאת
תקפוח ומצול, דהלכת הנה מחינו אגנא, לדעך חסאת חילונות ואינו חסאת
בין חסאת החלה! כמו למערו בההו חביו (ק"ב, ג'): און מספרין בסובת ל
חביו למעך לבח חזו אינ רדמ, זמ ד"ו הלכת חזו חזו אגנאי, און מספרין בלבוש!

(פרש"י אר"כ)

לפן - (לבת דגל פ"ו ז"ה) לרה"ק

רבי חסידיו ארבה בר רב הונא הוה קאזוי בארביא ואמרה להו דהיא
מטראניתא זאמבן בהדימא ואזו אומבא זאמרה זינהי מילתא זאמרה
לארביא אמרו זינעו מילתא לפניה. אמרה להו מזני אודביה אכז דאז
מקנא אכז בהספיו ואזו קטיל אכז כנה זאמעיכו ואזו אליף אכז ירקו ואכז
אכז מכולא דזאסני גינאה.

אזאמרה אספניה. קלה הוה אמרה זאמ"כ דזינה וכו"ה לזלתי להם
טלמי והיוק אזמרה אספניה. אז"ל דההואו הוה זאמעימי בה אכז יאדמ
לזלתי טלמי, והפחידה זאמ בהא הספיע אזי אזו יקבנה טלמוד זאמ הספיע,
אזמירא זאמנה ואזו רבה אפליע בהספיע. אז"ל דזאמרה אספניה אזו זזה
מקמב. אזאמ"כ אמרו לו לא עזבה דבכרה אפליע, אראיה לזה להם זינע
יחוימ אודבא, ולמד זאמעימי אפליע, אז"ל אפליע, אהמחול אלא בה.
אכלאמרה המטראניתא דזכיליו יחוימה אזיני פל לקרלה, דהוה הקחידם
בטבידת הספיע אלא טלבי, אכז הקדמה זאמרה מזני זויזבאז אכז אכז
כז לזלבו ההואו דדקו להם זינע מוזלמי טלביה אהם מוזלמי אזאמריס.

(ספר לזמירא דזאמירא אה זינע יזקב זאמרה הוה זאמירא דזאמירא דזאמירא)
זאמירא

לפן (לבת דף פ"ה ז"ו) לרהב

אנאן בהזו בקים לבו ארבנן מילמא היוו ?

באמר ר' חייא בר אבא אמר ר' יוחנן : מאני בכתב (דברים ט"ו) : "לא תסע גבל
כדק אולר גבלו ראשונים?" גבלו גבלו ראשונים לאו תסע . מאני גבלו ראשונים?

אמר ר' לויאל בר רחמימי אמר ר' יוחנן : (מאני) בכתב (בירושלמי א"ו) : "אלה בני

למיר החרי ואלבי פארף" , אלא כלי זמנו ואלבי רביע נינבו ? אלא

לבו בקיזום בולבה לא ארף , לבו אומרים אלא קנה זה לזיה , אלא קנה

זה לגפנים , אלא קנה זה למאנה . "חרי" למרחוק זה הארף . "חרי" אמר

רב פנאי לבו סאזים זה הארף בחימו . רב אמרי בר יצק זה אמר "חרי"

לנדל בני חרון מכסיהן .

"...מאני גבלו ראשונים כו?" אלא לבו בקיזום בולבה לא ארף . לבו אומרים

אלא קנה זה לזיה אלא קנה זה לגפנים אלא קנה זה למאנה .

ס'אזים אנחנו : כי חוב מוסא על חכמי פלמה אלוד זה

יביצה הטבד מחכמי אלה"ע , אחרי לשון יביצה בחכמת הטבד לשונה

נאגרת לחכמת התורה , ראה זה לטבד הרמק"ם ז"ל בחכמת קבלת חובל

פ"ו ה"כ"ה .

(: תלמוד הגדולים - תלמוד ר' יוחנן - דף 94 מהר"ד חוס יצחק קריאל) .

גפן (לבר דף פ"ה ד"ו) (להרה)

ואורי למריתון. אוד"ג בתורי קאבי אריט, ז"ל מלמ
בהמניו בריח הורף אינו מבר דד למנקבין חור באורף ומלויס עבר ממח
אכן קרי אבו חורי משן חור.

ואני. כמב הירא באינו חור לא ד ממון בא"כ אברא אכארה. וא"ן
באו באו גבאון כמנהג (יבואר ט) אינור איש ישרא אור החלו. אבא אברא
שדמ הדבר שוכה הגבאונים אהלור בחינם יארר מלור ד זומור. מלמ שדו
לממון אור באורף. איה בנה ומלר אישראול להריוו אבם סדר הדב/בה.
ואד"ג באינו האו נמל בארמיה, עקר כוננו בחיניו הונו מלמון (מלויס יט)
יחור דבר". אבו מראון אבם זויק אהמנהג בדב/בה.

(ע"פ רש"י ארבע"ה" מהרב הגאון מהר"ם אורח"ה ארבע"ה ארבע"ה ארבע"ה)

לפון (לבת גל פ"ה ז"ל) לרה

משנה . "אשר כלל אחר אמרו: כל הכשר ארבעים ושתים מאות,
וארבעים בלבד, חייב חטאת זילוי; וכל שאין כלל ארבעים ואין ארבעים
מאה, וארבעים בלבד, אינו חייב אלא הארבעים. גם "כל הכשר ארבעים"
לאפקי אנו? זה פסא אמר: לאפקי דם נדה; אך מקרא אמר: לאפקי
זרי אלה. מאן דאמר "דם נדה", כל שכן זרי אלה; מאן דאמר "זרי אלה"
אבל דם נדה אינו אלא נכא; ואיך? - כיון דאלו, או ארבע אה. -

"כיון דאלו". פירוש כלל: המאכל דם הוא אחר נאכל חלש אורגו אדם זכר.

אמר פירוש כלל קשה אבדק: מדוע דאמר נחלש אורגו אדם המאכל דם הוא אחר? אוק
תלוי זה דנה איננה סבה טבחה יש דנה למסכדת למלש האדם? אומע נאמר ללא זה
הוא כן בדק סגולה, למאן זה דם מלבן ולבן אטמה; אבל מין לא אמר כן? החסידים
אמרו שאלו אמרו, והל"ל לא היו אהסע זניהן? לכן, כאלה אשר ארבע ארבעים זה
פירוש הכה הופס זיהר"י יחזקאל אופל בר חיים לראובן אבאסקי "לא זמנה (ההלל) אבאסקי" זנה
לבושה (ע"א) וזה לשונו: "ואולי הפירוש, כיון דאלו האלה דמה באיננה דם נדה,
כדק רוב פנימם דמה אסתן, לכן אין דרכן אסוק אוד דהפנימם דדם לצורק אפולג האורגו
זמנו זה דבר מודע התולת בייחוס אדק חולשה אוד, ולכן אין תלם לב ארבעים, ואין ארבע אה" זכר. -

אודם למאן דסקנו דסבר זה אדמר דנתיב באכונם כן אודת חלל; כל דמה, יודן למשכמו
חיו אפקי אור לא דברי חלל מלאו מביאו כדברי הדינה אמרו לא, לכן הפנימם באור

הענין ולכלי גמ אמרם הפלגני הנכחי ארמונים בדברים אנו למאמר. -

לפון (לקח דגל פ"ח ז"ו) לילה

אמר רבי אבהו: בלילה שהקדמו שליוו נצלה "אנא" יצתה
בר קול ואמר אהם מי גילה לפני כו זה אמר רבי הלוי אמתאן בו
בבבא (והוא ק"ג): "ברכו ה' ואופיו גבור כי חלף דברו אלמו
בקול דברו" ברילמו "אלי" והדר "אלמו". אמר רב תמו בר תנינו:
אוי בבבא (ל"ג ז'): "כתבא בערבי הידר גא" אמר נחלאו ילרזא
ארבא? אמר לק מה תבא זה פרו קאבא אהלו אנא ילרזא הקדמו
נצלה "אנא".

אבהו את המאמרים הזוהר בדבר מלכא והגיון כמות אנכין
אביו פה מה שכתב זה הרב החכם ב"ר אבאק מילא ז"ל בספרו היקר
דברי חכמים בהקדמת דרשמת ז"ל וזה אמונא: "כא אלה דבר ד נצלה
נצלה" כונו היה אמר נצלה ונצלה? אלא אמרו ילרזא אהקב"ה עד אלא
למנא קיינא (לאקס יתרו). אמר שם איך הויבא קיינא רביס אמר
המרה) ד"א "אמר" פא ואמר אהם אילרזא והלכני מה הם אמר ית
אנין ליה מלה מליב דברנין לפני הגאורה? לנאמר "אלי מלה את דברי הוצ
אל ד" אמר היו דברי הוצם? "כא אלה דבר ד נצלה ונצלה" וננין להקב"ה הוצ
אדבריהם? לנאמר "ויאמר ד אולי הויבא את אלה דברו" (שם ג' הספרי).
אבה הרב החכם הנ"ל דיפרא תנא (ל"ג 147) וזה אלמו: "המאמרים האלו
ואלו איך הויבא חכמינו את ענין המלה נצלה ונצלה ואת פירוט הנלה

גפן (לקחת דף פ"א ד"ו) לילה

אנחנו יודעים כי "נצלה" אדמת סיבולו ליקנינו את חוקי המוסר ועליו יזן
אלו הוציא יל אהם וצנאוה הנבלם ונלמד "סיבולו" הוא ליקנינו אורח
ג"כ ופאר לילתם השם. והנה הקדמו נצלה אנלמד בזה האור כי הם
נפונים לקיים את חוקי המוסר מפניו כי כולנו בזה מתחמת מבנה נבלם
אך ידעו לזאת ג"כ ורצו להלם הוא בעצמו. וזה לאור הילקוט ראוי
היה אור נלמד ונצלה? ואלו אמרו ילרואו אהקב"ה זון זואר כ"כ חבלת
כי דה לאו למצוא קיימנום כי האור המתולו בזה ומקנו זואר מבנה
נבלם באופן הזה כי גם אהם היה הכח המוסרי נסוד בקבם וברוחם. וזה
הוא ג"כ כוונת הש"ס בלבה כי כאלו הקדמו ילרואו נצלה אנלמד
ילבה בת קול וזמרה מי גרה כד זה לפני למלואה"ל מלמלים בו כי האורפיס
המלים את הטוב הוא מפאר ומבנה הטובה כי זואר היוו סגולת מציאותם
והווייתם וז"כ בריליון זלני והדר אלמד כן הראו ילרואו בזה להקדמו נצלה
אנלמד להנחמתם הטקדנים המה כל כך טובים למצדעם ידעו לזאת. וז"כ
זמר ר"ח בר חנינוי אמר נאלו ילרואו ארעא מה רעוא דה פרו קבס אלחי
(דמחל נמיא ניצו קבס אלחי ופונת הש"ס היוו ג"כ דא הפרג"ל שהאו קבס אלחי
אצל הרעוא ויולבה דפ"ז קאמי המא"ס לש) והוא מוכן לזה ופאר טבאו כן
ילכילו הקדמו נצלה אנלמד כי פרי חוקי המוסר מונחים קם וקדצמס.
ופ"ז הוא אפי השטה לפתנו להזדבם הוא טוב מתקדמו ופל חוקי המוסר
למלויים בו ונבלם. וזה הוא כוונת הספרו כי זואר השם אמלה

גפן (לקחת בל"ה ז"ו) לילה

צאו ואמרו אהם איש אלו כי חפץ אנכי אהם אהם חוקי חיים והליקני
מה הם אמרתי, אם הם אמרתי לצרופים אהם או אמרתי כי יכולים
הם לקיים אותם בדצמס יען החוקים האלו מוסדיים הם בסגולה הנפלא
לפני. איש אלו הליבו בחכמה ואמרו וצלה ונלמד קזה הורו כי צומם
באו להחוקים האלה מנחמים הם ובדצמס אך זכ"ו רוצים לקבל אותם
ז"כ מצד לילה אורם השם, והלם הדבר אדבריהם אמר השיקו את
אלה דברו כי האמר כן האו. (* זכ"ו. (ז"ט באוניפוא).

אופן (לכתוב על ש"ס ד"ו) אה

(* המאמר הזה ידבר אודות המבואר הסוגיא הנשאלת בפרט
האדם באשר הוא אדם, ובמקומו ומהותו פי אדם ישראלי יש ענין סגולה
נפשיה מיוחדת פי כל חוקי המוסר אשר בחזקת המה מלכות הנפש הילשולית.
ובמילוי חזו' זאת בזה לאמר כי האק הלמי לבני חזו' אישיות ואלו
אכילת לאור מה כחה בה? ובאשר הולך אדם מה כחה בה לא רצו
לקבל אורה כי כל אחד מהם לפי מבואר רוחו ונשיותו זה לניסיון
זה לרצונה וזה לקנהה, לא הופלר לקבל דליו שזו חוקי מוסר יסן
לחוקי המוסר האלו מרמזים להנחלתו הטבעיים, רק עם ילדיו אשר פתן
ד"ו חיי המוסר לא באהר הקדים נחלה אנלמד ואו שאו מתחלה לא
אופני המאנים האלו. ונאמן אפ"ז דברי הל"ם בה"א דף פ"ה : אר"י
אמר רב מ"ד מי האיל החכם ויבן את זאת ואשר דבר פו ד' אליו
ונעדרה לא מה אברהם האורף דבר זה אמרו חכמים ואו פירלהו אמרו
נביאים ואו פירלהו עד לפירלהו הקב"ה בדברו לנאמר ויאמר ד' אל ערב
את תורתו אשר נחמד לפניו אמר רב יהודה אמר רב לאו קרבו
בתורה ומורה. ובנדרים אמרו היינו לאו לאו קרואי היינו לאו האבו
בה אמר רב יהודה אמר רב לאוין מרבין בתורה ומורה. ומה זה
עיסין נ"ה ד"ו : ת"ר מורה ברית"ה להאק אכרן גדול לברואו אמרו לו
משנאק אמר יש בקימת האסורין וכו' האק וצמד לא פתח ביה האסורין אמר

לפי (לבת דג פ"ח ד"ה) אלה

(*) מי נתן אמלסה יזקב או לראו אבוצנים זנה אומא ומנוק אומא
האז ד' זו חטאנו או ואז אבו בדבנו האק ואז למא בתארת
אמר אקטתני בו ליהיה מרה הארזה בולראו אבו. בנה אמר הינו
אז למא בקווי הינו אז האבו בה אביא ר"י כי הפונה הינו לאז
ברבו בתורה תמולה אביא כי מה לאז קימו המצוות וכו' אהיה מלתי
סבא: (א) מביא לאז למא בקווי הלש אר"ב אז אקבו זרז אז
מלתי הנפלי כי הכנתם פטבזית זרז נלמה טובה אר"ב
החטא האז רק מקרי כי נדמו התבונות הטובות רק לפי למה ואמ"כ
ומזכרו זרז הפזס. (ב) אז לקבאת אקבו את כלרון הסגולה
המיוחדת להם מל אכל אקבו זה לאונס לאודים בקווי ד' הנה אין
תקבו זרז כי כלרון ומזכרו זרז הפזס אמרי כי אקבו את עצמות
נפלי למה הנטיות הטובות. אר"ב החכמים והנבונים אז פיראלו כי
מה כיון רבא פזמים לאז למא בקווי ד' אר"ב אז אקבה הזרז
זרז אפירא הלש קזמא כי מה לאז אקבה הזרז מקבדס האז יאז אז
אז לאז למא בקווי ד' זכ"פ תבונתם זרז נלמה טובה אהיה תקבו
כי זרז יטיבו את דבס אק זמה אקבו גמ הסגולה המיוחדת להם. וזה
לאז למא בקווי מר"ב לאוני המצוה וגמ אז האבו בה מר"ב תבונתם הטובה
היה להם להיות זכ"פ חוקי המוסר אז אמר אז למה אומא הלש וזה אפירא ר"י אמר

לפן (לבת דף פ"ח ד"ו) לילה

* רב לאו ברבו במאה תחלה להוא שאר בחר בנו אפי' הדמים
וכן שאר בחר את ישראל וצדק את כל הדמים האו יסן להמה אהם
אמה הסעלה הנפלה להינו ערבות אהם אמה כאלו אקבו גמ
אמה דמה אין יתרון אהם על שאר הדמים וד"כ אקבה האן פי
נמן אהם את האן דק מפאר משרתם וכאלו אקבו את משרתם
אקבו ג"כ את האן. וזה הינו כוונתם בקמחה דאיכה ה' : כמק
אומ דצבו אומ מרמ לאו למרו האלוי אומ דצבו ומרמ למרו
למרו את המרה לאו מפאת לפיה השם על משרתה כק יסן להמה
מחזקת בקרבה את חוקי המוסר. וזה מלבן להיה תלבת המנוק
אכיבת. האו למל אומ מי נמן אמסה ידקב וילכאו אבוצים האו
הרה פדמים חטאו וד"כ לאו אקבו את מרצם והמנוק הלכיל אהלם
כאו להלב השם כי יל כיון לני מומחטיים כי ואלו אקבו כדרכו
האוק לא מפאת להלם למה כן כק יסן להוא דכק השאב זולת בו האבו
מרב סעלה נפלים וגם ואלו למרו בתלתי מפני להלם כק למה
וד"כ יסן למקבו את הנקודה הנפלאה הדמית א"כ אין יתרון אהם
על שאר הדמים וד"כ אקבו את האן.

(ע' דברי חפאים מאת ד"ר וואלף מילא (23-150-147))

לפי (שבת דף פ"ח ז"ה) הרה

אמר רבי יוחנן: מוזי דכתיב (תהלים ס"ה) "ה' נתן זולתו והקבצות עמו
רה?" - כל דבאר אדבא ליעזרו מפי הגבלה נתחיל ללמוד!

רצה אומר: שכל דבאר אדבא ליעזרו מפי ד' הנה ממה פניו ללמוד
אומר רבי חלקי בו ולידו ילמדו אפי' אמר יאמר אפי' פה בארץ. ויזון פי'
רבינו זבד ספדנו זה פסוק: ואותם יהיו אי אמרת בפנים אבא (אמר י"ט, א):
כל אומר הקדש הם כזים, ואותם נמו בפנים האומרים אדבא הלם ארבו ואלו
אם הוון בינו לאקראו כלם בלם ד' ואדבא לבי אמה. כוון ליה זעין
לכחו אמר אבא באומר: ואותם פניו ד' תקראו (ישיב ס"ו, א) זבא.
והוא אמר אבא זעין אמר אמה מ' וחמ (סופה נ"ה ב'), הארה גם הוא
ד' יחפון מנה אלה אדבא כל זמי הארץ ביוקב חבא נתתו והוא: קדמן
לבי המקדש קינט מזה מפר זיהב (זה לבי אומר) זבא. וא"ל מנה
מזד אמר ד' וחמ: נכרי למסק בתרה חייב מנה (סנפדין נ"ט א'). הוא
הוא זעין אמר פה לרפון ד' היה מזד אמר כל לבי אומר כל דבאר אדבא
לעזרו מפי? אכן מנה מזד אמר רב זמי: און מסרין דברי מנה אנפרי
(תגיב י"ג, א). אכן מנה מזד אמר ריש לקיש: נכרי ללבת חייב מנה (סנפדין
נ"ה ב'). באי מנה לבי הינו מן הדבא חייב ליעזרו מפי הגבלה ונתחיל ללמוד
למנה אמר נפי גם ללבי אומר חלקי אמה קבס כ"ו? אבא ד' מנה
אומר ריש לקיש הוא מנה לבי יסדמה במזבד מנה הוא זולתו זעין מנה

לפן (לבת דל פ"ח י"ד) לרה

למי היומאות והבנות. ומדד זכרון יהיה זמור אנכי אהתזנק בדבר המצניח
במבול המים? מדד אז יהיה כמאז לא אור לב כל בני בלד זלד ללד
כמיש זלד ה' זלד הלמים אזר היעלף מאפס ויהו אבוס פלקים לדה אונל?
מה נלמה זמנה תבול המלס מכל היומנות אהול מצינה מולד זק אבני לדיזל?
לנה לא בלמלד הרזולנות נכל אהלד ואומר כי מומר ז' ולחנן: כל דבאר
אבאר לילדו גפי העלרה נתק אלקמים אלהות, נומר זק לא הדדדים הללים
כאלד הדדדים, ומומר ז' ולחנן: נכני למסק בתלדה חייב מנה, וכן ממר
רב אזי: "אין מוסרין דברי תורה אנכרי" נומר זק לא הדדדים הלמים,
איסר בבבול אזר בין הללו ובין הלמי הזו הולד הללו נולד לכל זול
אזר לכל או, ודדדד הממק מסנהדרין (למ) לפנכרי המסק בלדה מלד
בני נ' הזו ככהן גדול, הזו זק בדבאר הולד לדה המלד הזול
לכלול אכלו אכלו ג' יוד המלד הללול, והלמי נכל אהול מולד
אם למלדה אמר אזר אלדד זמר, איס אגלי אמר בדבאר הקולות והמלדות
והתבולת המולדות זק אזרד הנכדים ההם. ולכן ג' ביי ילדול למלד
המולדות זק אלדד לו, ומלד המולדות זק אכהן גדול, ומלד המולדות זק
אמק. כן קלה זלד מדד מורר לכל זול מבני ילדול אמר מלד המלד
אלר זמן זלד, וכן מולדות זק אלדד לו או לכהן גדול או אמק, ולכרי זמור
אלדד מלד המלד המולדות זק לילדול? אמר זלד זק בו תלו דמר
ידיד המלד בקולמן? ומדד לו ולדה או לדדד מנפג והלכות זלד לילדול

אופן (לקחת דף פ"א ז"ל) להק

כאלה פירוש אונג מקני ילדיו אדעת מנפגי והלכות עם אדם כי זוננו מחזק
קבץ? ואלו קלה מורה, האלו הסוטה (פ"ז, ג"ה) כמלה: וכתבו זלנו זאת
התורה בקבצים אלן ז"ל. ופי' ר"ע מקראתה: קבצים אלן. קבץ לא קבצים
שנונה. ואל הרובת אומרה יבאו וקמרה ללנו יבאו פתחון סה אנומרה אור או היה
לנו מביבין אומרה ז"ל. וזה מורה קמרה אור רבה ד' ליהנו כל הזמנה אומרה
את תלמי אודעמו ותקנו ומלפסנו? ולכן נכונה אי קרה, כי מניח ר' יוחנן
ורב אמי את פנברי אמרה תורה המצות הלמורה אלו היתה מניחה תורה,
מן מניחה להגון גרמיו. הן רבו כון רבו קמרה נכריס מאמרים קמרה
אמרים אור הלל הזמנה או יבנים ובמורה אהם מצות למקיס כולה פלו
נמן אורם ביבאו אלמרה אמה קמרה אור פי הארצות אדבר אנהם זמן קמרה
אבז. והוא אפלו אל דרך הכמה הספר חסידים (סי' רצ"ד) און מגלין
אמרה תורה לקטנים פן יאמרו: און בה אור, ומדעו אמה אור דברם
ני אונס. וכן אורי הזרף ללנו יאמרו וכן אכל האמרים אנהם ז"ל. וכן
המסורה נכרים (ג"ט, א' ד"ה: אדבר זה אסור אמרו בפני עם הזרף "):
אמרים זלנו יאמרים ללנו קבצים אלו דחוכו ואוסלונו קל"ס ז"ל. ואולי
כאן מצא קמרים: און מגלין סוד אדם הזרף (פסחים ג"ט, ה') אור הדברים
הזורה. אפסל, "תורה צוה לנו משה מרלה" באביו בסנהדרין (גמ' ארזיה טסע)
אל מורה ר' יוחנן הוא אק דרך אסמכמו ארז אקד; וכן אמרה ריש לקיש:
נכרי לקבת חייב ממה" הוא אק אמרה להגון גרמיו, כי קמנו היו נכרים

לפן (לבת דף פ"ח ז"ה) (להרה)

זוכר את בניו שלמים בפרוץ בון זמורה המלך מוריה את דמורה את
 הקדוה וקולם נלמד מסוף המלך עד סוף והיינו ג'הו (למ נ"ט א"א).
 וזה רבים כמובן. אשנין יגדתי ר' יוחנן הנ"ל הוא: בכל דבור אבדתי
 בתוכי הקב"ה עם משה למדנו גם אזמורה המלך זמם ישמח זמם נחדלו
 כי טוב ר' אבא ורמנו מה כ' משהו אחרונם ביולד הנפלא והגאפי. אברוכ
 אי למלך אינו מזה מה זה אולי דבר חזק וכי כנה אהקב"ה זמם כ' דבור
 ודבור בלדיים אלמנה ולפולמם באלמנה חול, ולהו אימ ממן מלה לבדיים
 זמורה זה ר' יד ר' סנין אלמנה מה זמרת בדבריימ באלמנה. ואפי הנפלאה
 משה המלה אינו זמנו מה ר' סנין כי זמם ילדוהו זמרה ר' אבדי. והמלה
 בקבלתן (א"א א): קלדה לממרה הקב"ה זמכ"י ו"אז יהיה אק" זמרו
 זמורה המלך אבבז זממו הואו דמרה אבא? דכל. ר' ר' אומה: קלדה לממנה
 זמ כמרה אמרי ממן מלה - זמרה הדבור החולמן אבדו זמרו: אבבז
 זממו דמרה, אפיון למרד אבדי אמרי כן גם דבור "כמרה זמם אבוק אמת
 אומק" מדרו והבזו אמאמרות בריאלמנה. זמרה זרה אלמנה זמורה הפאון
 במעלה כ' המעלה כמלמן למם כ' הזמורה זמרה נמשה זמרה זמרה
 המקדש וזמ כמסו למורה זממו קול זמרהים חיים מדבר מתק הוא
 כילדוהו זמרה אינו נמשה זמרה אבמקדש למי נמשי אבמסו למורה אבדי
 זמרה בני זמורה קדושים, מלה זמרה הינו מתקדש אהמלה בזמרה המלה
 בלמנה (דדיים ה' פ"ג): כי זמ כ' זמרה זמרה למי קול זמרהים חיים מדבר

לפן (לבר דף פ"ט ז"ו) (להרה)

הנפלא לא יבאו מפני התורה לפי שאין מטבדו, והנה תלומדי הנביא
אמר הוא כי הצנין ההוא מילח זלתי בצדק ורישונה זולת מכל מקום
היה לק אסיודני בו בטוב הצנין ופולר העלית התלמידי זולת זלתי
הזלם זלתי כמו לזמננו ולזה מני ומנך רמזים למצדנו וזרה
יעדנו כה ה' כי התבט הלם ילמד מוסר ונקרא מה לזמנו פ' צמן
לילחוד זלתי רצונו אל מקום אוסיפין כה בקמיונו אל מצדה (מזל זוכה פ"ט)
להוא זמננו נפלאו מאד כמו לעברנו למ הפירוש הזה נואה והכונה
נכונה מאד. זכ"ל. *

לפן (לבת של פ"ס ד"ו) (לה)

(*) לטק אבנול ב"ח, זקבת יצחק" זה מאמרם ז"ל בלזה לילה גלה אבינו
מצאו אהבה להם קול קרוב אמונה ופ"ל. (לד ד"ד)

אמזרח הצעיריניס פילריניס פבלת כעיליניס בסיגנון אלניס אל התוקריניס
 הקדמוניס, ראית אנפון אבניו פה בקיטור נמרץ את דבריו היצמיניס אל
 הרה בחפס פגדול מוה"ר חייס יוסף פזולאק ז"ל, בביאורו "מקור חייס" זה
 היסוד "זקבת יצחק" בלדז אנכחה (לבידניס בביאור מאמרם ז"ל):
 בלחה לילה מלה אורוס מצאו אהבה להם קולר כרביניס אמונה
 ופ"ל לבה: "להכונה מלה כאלר חרפ בדיון שכלו אורוס הלגת,
 אפלט בפרדיונו בל הנמצאניס פליס, הקלפניס והאמוניס יחד בסנהות
 ומסלבים, ראה פני ה"ה קולר בחכמתו וביכולתו לעיון אהלי תבלת,
 את פליס אעלה ללום במראנו אפסכמה והתאחדות בין כל כחוד השלד
 פליס יחד, אצל אצל, לעצמו אהבה להם קולר כרביניס, ז"ל מלה!
 זון ללום בעירק?" ה"ה השתדלת עם אחיה פני יכולת המנהיג הזנואלי
 אלחר ללום בחברה אלר אחיה במלכה אקומוה הצמני ולימחה המוסרית
 ז"ל הנפגע ראוויה אפנילחה מוסרית? אבה מלה חלד (כל חרד אז נעלה או סלד
 פ"ל וכל דבת אלר זור פמונה המונית) פני אין זה ביכולת זנואל, פני
 הפיכוד וההפסד אמונו כהר בעקב חומר כל בני חרדס יחד, אנחלק מלד
 הרבתם מוזהרה יסודות, אום עם יובה מורחו זלי אורף, וניסיב מללו מלד
 אז יסבה אלר בזה קומו אקומו החברה אלר הזו אלפן בקרחה, זמן יוה

לפן (לבת דף פ"ט ז"ו) (לה)

(שעק אהרבה יא פ"ב בא, שקרה יצחק" (לדכ ז"ה)

אורק מאלר קצוב או וקהם ז"י שבדע ותלכדותם מיב הו"ה להלוא יאר
 מנהיג ומקיים כל הטבד כל, אפוא להלוא דעת הפניאסופים מצד צונא
 אבד, כל זלד לאו באו במסורת הדת והאמונה האומית, אלר תלמיד
 כה בצבא וכלרון הגדלים נהו ימי כל זרעם בפדס, ונאו דאו כפאל דא
 הארץ כמאה"כ בברב האבות ולילוח הקן בחיותה הזולתים הפדסיים,
 לאמא יאצופון יאוק אב"א אמא ייטה לק והזרבת ימיס" אמאה"כ בחיות
 האומה כפאל "לאמא ינהו ימיכס אב"א" (בכיים י"ו) א"ב הליה גס
 אלה ברק תמיהה (אפי מה למחז"ל ד"מ) "כאמ יל עדה לערין
 לאס ארבו?" א"ב הארהו הו"ה כו הן אמר להפא תלוי ממנו ומחצונו,
 אבא כפא זמור חובר הזרעם אטהר ואקדש עצמו והחברה הזונואלית
 אלר הלאו לאפן בקרבה, במדות סלובת וילרות כפי ופלאה, כו רק
 באופן זה יהנה האו והס נכונים ומתקנים כראוי עד לולפד איהס
 לפד אלהי, כחלק אורף אלה כל זלד איננה עבדה וזרחה או יפלו
 נגלס והסל אפוא פמלתם האבה זליה, עד לפתחה! אג"כ כראו,
 וזה למור או: "מפל מקום היה לק אסויחני" מיב זמור, אמה יקבלו
 כה פ"א להכונה בו אפי דחז"ל "לפי זמן לולרותם אלס רצונו אל
 מקום אסויפון כה בגארה לא מורה" ל"ל לפ"ד אלס זלס רזויס לקבל הלפד
 האלהי והסלובת הנסיוה מהו"ה החיוון דא כל. —

(המחבר)

גפן (לבת דף פ"ט ד"ה) חרה

אמר רבי שמעון בר נחמני אמר רבי יונתן: מימי שבתי (ישנה ס"ג)
כי אמה אבינו כי אברהם לא יצאנו וילדנו לאו יכירנו אמה ה'
אבינו גאלנו וגו' אצמג אבא אמר לו הקב"ה אברהם: בניק חטא
אי! אמר אפניו: רב"ע, יאחז א קבולא למק. אמר: אימאן איה איצק
דבאה איה צד גיבול בניס אפ"ל דבחי חמי חייבו, א"ל: בניק חטא!
אמר אפניו רב"ע, יאחז א קבולא למק, אמר: לאו בסבו טדמא
לאו בדדקי זרה. א"ל איצמק: בניק חטא! אמר אפניו: רב"ע,
בני לאו בניק? הלמה להקדמו אפניק נצלה אפ"ל קראת אהס (אמה ד')
בני בכורי; זכאן בני לאו בניק? אלא כמה חטא? כמה אפ"ל
א אהס אהס אה, דא זכרים אלא זעלח חייבו, פלא אהו חמאן,
דא כ"ה דאילומא, פלא אהו כ"ה, דא תרתי סרי אפ"ל דצ"ו איכא
אדבא הכסא, פלא אהו תרתי סרי אפ"ל, איס אמה סבל אה כולס
אטב, איס לאו פלגא זאי אפ"ל זק, איס תאמר כולבו זאי, פלא
קריבא נפלי קאק. פתחו ואמרו: "כי אמה אבינו" אמר אהס יצמק:
זה אהס מקאסין אי, קאסו אהקב"ה, אמחו אהו יצמק קודלסו כריק האו
בדיניו, איה נולאויס ציניהס אמרוס או אמרוס (ישנה ס"ג) "אמה ה' אבינו
גאלנו אהלם למק". -

לבן (לבת בן פ"ט ז"ל) להב

דע כי אנשים גדולי אינדפנדנטים אשר פלגו מהם היוו ההתחללות וההתחללות
 מה הענינים הפילוסופיים וכל למידתם את הכוחות והנעלם ליבחו עצמם רבות
 את האורף אשר עליה הגה חזקתם כי נפלא מאד כ"כ מנעלגות דע אשר נוקדו
 את החלוקה הפילוסופית ההוא. א"כ אם יקרה כי יבאנו אנשים למעט לפני גזע
 כאלו אנכי יהיה הנעלם לקבץ את הנעלמים יותר קלה מאד לא אנשים פילוסופיים
 החיים בזמננו וזמני החלוקה. כי הגה ילפלו מנקודת מבטם עצמם אשר גלה הלאו
 מאד לא יבאו לדבר ולחזור את רוחו ומבנית לא הנעלם אשר בן אדם הלאו.
 אם דע יקרה כי משה פסגולה האלו לא סבלו מאלם דיוני ומחשד ולא ידעו
 מאלה ולחץ לעמ בנימ לאו היו להם איך יגלו בגודל הדבר והכח לא החיים
 ומחמת החיים אנכי יהיה גלה האלו הנעלם דע יותר קלה. לא כן האנשים
 המכונים את דיוני החיים ולחציהם את מרצות החלוקה דע הקיום אשר
 הנקרים והסבור האמריני ללפן זה כל דע דע, הגה יתבנו את לחן
 לא הנעלם יותר אם יראו כי רק המאורעות והנקרים הסבו לא את
 אמתם אנכי יהיו מרחמים בדיון. ובמאור הדג נסו חז"ל למה לנו תאונת
 ולנו מתבונני רוח האקוואטתהם את החלוקה והחיים אספנו את דברם
 זה דברי הנביאו כדרכם. ואמר כי כאלו אמר הלם לאוקרהם בנק חסאו
 לא נסה מכל וכל להחליף בדעם ודע שרם לאו אולי הגה דיוני ונלמים
 בחסאי וכן גלה ליד מחמת החיים הבנוי אמתם את החסאו הלם ומפג

גפן (לקחת דף פ"ט ז"ל) לרהק

ישנו זה קבולת למק. כי הוא היה אצל בשר אידישאל נעקד ואז היה אפיר
את גאמרת החיים וצדדים. וד"כ אמר הלשן אמר ליה אישקב דהוב ליה
צדד גבול בנימ אקלר דהדי רחמי אליהו כי הוא הכניס ואת זה מתינות
גאמרת הקיום כי כנה הרפתקאות צדו זליו דד אולד נלזו אולד והוא יב
בנימ ונכול ליה הון. אוק גמ הלכות יצקב או היתה טובה מאומה לא
אברהם כי אפולגת זקנתו לכה את הגון התאולה אולד סבבהו כי היה
נכדל גמלו אמיו והיה רודה ציון אולד לכן אולד ביום אפולו חוד אקח
באולה, וד"כ אמר הלשן אזו בסבי טדמיו כי זקנתם תנבול זה כל הרמזים
אולד קבלו בשר זמדם במזדבנות התאמה הפעמי החיים. וד"כ אולד אברהם
כמה אזו ידענו יין כי אזו יבד דזית מזלם אוכל יצקב טמם אזו
יפירנו כי יבד אמנם לכה אזו יכירם זלד. אפסח הלשן אישקב והלך
מאברהם אל יצקב יין הנה הוה בשרו אידישאלים גבויים אישקב היה בשר
החובה ז"כ פנה אולד יצקב תלה, אוק זמ"כ נאכה לדעת כי בשרי אידישאלים
מרחבים בשרים רוחני ואין להם עסק בזנינים הנשלים באיך אמרת וד"כ הלך
אולד יצקב. אישקב אשר היה אזו אולד חו בתוך הצלם וצד הצלם כי לפי
אולד רענהו התלה הנה היה הוא איש אולד אזו הלך בגבולות אפולות הוא
היה איש היולד בשרה הלשן את רצונו אולד אלה והחופר בזורה למזן
ציונו והנכד אורציו מזה לדיוס ולמה ברם והיווה זה בני יין יקינו לו
משמים אשר יצקבו לחב וד"כ החל הוא אללה כבא פבות החי בתלפון

לשון (לקח דף פ"ט ז"ל) אהרן

ואמרה ואמר כמה לעולם לא אבטם לעדום לעד דא זלכין דליו זנלית
זלינו דא כ"ה דלילולתו פלוג אלו כ"ה דא רבתי סיוו ופלגו דמוכא ודמת
הכסיו וכו' בזה חפץ להראות כי בני האדם המקלחים בדיוקו הטבר
לאו יבצר לאו יהיו חוששים וז"ל נחום אסורו אהם וז"ל אמרו אתה ד'
אבינו הואו יצחק גאולנו מאלמ למק כי הואו הולדו ומפני את פרטי
חיי הולדו הסבופים תתי אופני המקרים הרבים וז"ל אין להאמנהו

גם אם חטאו .

(ע' דברי חכמים "מזאת ד"ר ויואלף מילא" ע"ב 12)

לפי (לבת בל פ"ט ע"ו) (לילה)

אמר ר' חייא בר אבא אמר ר' יוחנן: חווי היה יודק זבנו אירב
אנצרים בשלשאלוה לא ברעל, זאלו לעכומא גרמה לו דבתיב (הוא יי):
בחבלי זבם זולכין בעבולתא זובה וזנהיה אפי טריווי זל זל לחיפס אדס
זאלו זולכין.

זל חלפס הקלה פדה חרף ר' יוחנן זל זבוי חווי, זל
זירב אנצרים, זלן בקל חמויס אביל פגזירה, כזוזר רבו לם, כזו
לזכיון לזוזורה זבול זלש זבול חזקה אביל פגזירה, זכן זכיו
זוזורו לזירה או אביל אביל חמויס (זוזור י).

(ע"ג זלזולת בעזאויס" - זלזולת ר' יוחנן - זזיר ר' חייס זכחק ברול צ"ג 54).

לפי (לבת פל ק"ה י"ה) לורה

אמר רב יהודה אומר רב: כל המתעורר בהספדו של חכם ראוי לקבורו בחייו,
לפיכך (יהודי כ"ד): ונקברו אולם הגבול נחלתו בתורת סרה אלא בהר אפרים
מצפון לרב גדול, אמר ללמד חיהן בהר אפרים!
למה בין את פשוטי הנפלים והער הזה, ראוינו אנחנו להקנינו פה מה למען זה

בספר "מלאות אפרים" (מק"ד אומר תק"ו דמות גמ"ה על ע) וזה לשונו בקיצור:

... ולפי שאסו נחמה אומר י"ה ארז"ל, הוי מתעורר באומה לא מלפני למעמאלו ובראה אולי זה
רצה חיים בארץ, וזה המתעורר בהספדו אנו מרגיש בהצדק ונפיק הדור מצד גיד או חפץ

בזה שאלו לא אינו אלה בדרך אלו דע אולי זה רצה חיים בארץ, אפיסק חיוני גם כאלו איקבר
חי, וזהו ברצון שיש להישג קרה לאומר, "אמצו המתעורר" ודוק. ואלו נראה אולי היום

לפי שיצדד לשון ראוי לספר בהלכותו של אדם בחייו, כי מי יודע אם נראה לרצוננו?
ואם זה בדרך אומר אלה, "מברק רצה בקול גדול בקרב הלבים קולה תחלה לו" וזה

מבאר אפי בכתבנו כי אנכי למען שלא אסורו ונמצאו לקיחה את הרשע וזה תחלה
או לקולה לנתן ברבה לאוס אזו הרשע אפי נראה אלה חיוני המתעורר מן החיים

כי בומה כבר ניכר זוס דק וילד פהא כמותו. אפיסק המתעורר להפיק זוס כלה
ואפי בהלכות רבי הואו דדין חי החינה ונמצאו להואו מקבר החי אפיסק חיוני לקבורו

בחייו מדה כנגד מדה אכ"ו "א"ל. ובספר "כבוד חכמים" אברהם החת"ם מלה"ר נעבד בן אלוהי
ג"ל ראוינו כמלה הדר ביאור קרב זה מאמרנו הנכתי וז"ל: "הזונו אולי אזו יתעורר להחליט זה אברהם

אלי יקר כזה, לאו נצדד בפתיחה והתעוררות, ובאצו בחייו ואלו כמה המורה לקבורה" וז"ל. —
(המורה)

לפון (לברת דל קו י"ו) לרהק

ג' (ג' בזר אוטל והגיוני קצ'ר

אמר ר' חיינו בר זבאז אמר ר' יוחנן: אחד מן הזוחים שמת יצאגו
כל הזוחים פולס, אחד מבני חברה שמת תדווג כל חקורה פולס,
אחרים דמת גבול ואחרים לה דמת קסן.

נראה שידוד היה לר' יוחנן פי רוב המילוא תתדבקנה

מאיל את אחינו.

(ס' תלמוד הגדולים" - תלמוד יוחנן - ג' 18 מ"ג הרב ר' חיים יצחק ברנ"ל)

לפן (לבת דף ק"ה ע"ו) לרה

למאן וקרנא פון יתבי אולדא דנפר אלכא, חזינר אמינו בקאו דלו
 ודכירי; אור איב למאן לקרנא: גברא רבה קזות אודרבו אח"ל
 באדיה, וקאו דלו מינו לאוקבאוי ארעה קניה, זיל תבי איב אוקנקניה! זולא
 אלכמה איה, אור איב: "ונן למאן כותבין תבילין אולא זל גבי זר בהמה
 טהורה?" אור איב: דכמה (שאר י"ג): "למאן תביה תורת ה' בפיק", ון
 תורת בפיק". - "ונן לבס להאז אדאס?" - "למאן (ג"ה, ג'): "ויחוו אלוא
 ונגד זור הניס אדאמיס כדס". - "ונן לזילה לבזולא אקאס?" - "נאור כזון:
 "ערלמ", ונאור אהאן: "ערלמ", זה אהאן דבר לעלמ פרי, אול כזון דבר לעלמ
 פרי". - "אמאן אבו דכמה (דבריס י'): "ואלמס את ערלמ אבקפס?" אמאן
 זולא דכמה (ירעה א'): "הנה ערלמ זולמס?" - "דנן ערלמ" תמה,
 וערלמ תמה, וזון דנן ערלמ" תמה, אערלמ" למזין תמה. אור איב:
 זוי לעק קרנא, אור איב: יחא רעזא דתפוק איב קרנא באדיה! אול
 ערלמ למאן אביתיה, אפאיה נהאז דלעדי אכסא דהרסנא, ואלקניה לכרזו,
 זלז זולא איב בית הכסא, כי היכו דאילתל; אייט רב זולמס: "למאן בארמין
 לזו אוקניה איב בני", אפן הנה! -

ארביין זור המאור הרמה והנפלא הנכחי, חזינר לנכחן להבינו פה זור
 המאור העדי והפגאני מזה הנקרא בלש: "למאן וליתר בחמת הרעלמה" לכתב החפס
 מה ארבע רובין וליש (כופד האסוף" איה ג') וליקר המאור הנה הנני אבינו בה דלמאן
 אפלאמ איה במה והקראויס ינדס (האז):

לפון (לבת דף ק"ה ע"ו) למה

("שאמאל וליטמא בחכמת הרפואה")

הנה כבר התקיימו חכמים ומהקריים נאמנים מלפני זמננו, זא כבר
 "שאמאל זאסינו דרבי" ובאי התאוד בפאל, כי נרצו אהם הרבה
 דברייט אן הליטמא החכמת בחכמת הרפואה כפי הליטמא דבר
 הזאחרון, ובאלד נהייט מההקריים זרעו קרבא נגד המלפני הנרצב,
 ואינה מהם הזו גמ דברייט ריב וצרה כדברייט תמיד אהלעיל כבאר
 באי התאוד, אכן זאמרו אהצמד בזה לפני נקאנו דבר, דברייט
 זאחדים אדאמאל: ארצווא וקבר א ידו זה זאמרת המלפני הנרצב, זאל
 זא כה סניט היה שאמאל חכמי גדול ולמט בחכמת הרפואה, בתבאט
 הליטמא, והגיד גמ זוג בלכא זד ארוט קצה, זאל ידו זה ותבררו
 וליצרו דברייט תנ"ל בהרבה מקומות בתאוד.

באסכת לבר (דף ק"ה, א"ו) בהק זאבדא דשאמאל וקרנא,
 בא"ל שאמאל אקרנא גברו רבה קטורי אחייט באציה זול תהו איה
 אוקנציה, אזיל זאמחיה ארה א"ל מנין למיין כתרבין תבלין וכל, ז"ל
 מה זאק קרנא, ז"ל יבאו רצאו דחפאק איה קרנא בציוניה, אסוף
 צייליה שאמאל אבמיה זאמכיה נהאזו דלצדי אפסו דהרסנו זאמלקיה
 ליכחו זאזו זאמא איה בה"כ כי היטו באילתא, אייט רב זאמא

אופן (לכתוב בק"ה י"ו) לרה"ק

אנו במצדן לא לוקמה איה בני, וכן הנה, אנה המוצר הנה תמה
 ונפלא אמר: אנו הנה יבדד למאן כי גברו רבה הנה הונו
 חולה אדיש? [אנה לכתוב המכילים בנה הוא בחוק אנון אבואר], אנה
 אנה לא למאן אנו את קרנו אנה זה קנקנו? [אבואר קנה אפירוס
 ר"ה אפירוס, אנה אפירוס ר"ח אהראם תמה אנה, דהאנו אחרני אולר יבדד
 למאן בזרם גדול הונו, פליטא בזמנה אכפולא, אנה גם דבואר אנו
 נפקה אנה, אבי אש לא הנה אנה גדול, אנון ראו אכפולא?], אבואר
 אנה זה סוף המאמר: דצוניה למאן אביתה אנה או אנה יונה צד
 אנה, אפירוס אחרני אולר יבדד למאן אנה לפאנו רה אנה הנה אבואר אנה
 אנו, אנו לכתוב ר"ה אנה אנו קאנו (ב"ה פ, רצה), אנו למאן
 למאן אנה אנה אנה, גברו רבה קאנו "אנה גם אנה לכתוב
 המכילים אנה אנה: אנה אנו אנו אנה אנה, אנה אנה או
 למאן אנה אנה? [אנה אנה אנה אנה אנה אנה אנה אנה
 אנה, אנה: למאן אנה אנה, אנה אנה אנה אנה אנה אנה אנה
 אנה, אנה אנה אנה אנה אנה אנה אנה אנה אנה אנה אנה
 יבדד רה כי למאן אנה אנה, אנה אנה אנה אנה אנה אנה אנה
 אנה אנה אנה אנה אנה אנה אנה אנה אנה אנה אנה אנה
 אנה אנה אנה אנה אנה אנה אנה אנה אנה אנה אנה אנה
 אנה אנה אנה אנה אנה אנה אנה אנה אנה אנה אנה אנה

לפי (לבת דף ק"ה ע"ו) הרה

ימצאו כל נבון דבר בקדושים רבים בספר חובת הלבבות ואלו אומרו להוריק
בה, ויצו"ל בר"ו, ובעיניו ר"ח ג'וון, ובצדק זרק ד"ל בלש רה"ג,
ובמהל"א בחיבולי אנגרות ל"ט, ואין כאן מקום להזכיר בדבריהם.

כן איתא אמו"ה על פסוק המאה במסכת בבא קמא (דף פ, רע"ב)
בבא לא עני קמייה דלמאן, אלמא מילתא בלמאן הוא דצדיק ליה ללמאן,
אלמא פלא מילה דלטייה, אדבריה רב זליה, אפירוש ר"ג: למאן קסן לבכאן
היה, וזה למין רב נכנס לפניו, סוקרמו ויקראו הוא דקמו עדיב ליה, אלמא
מילה דלטייה ללמאן כ"ל, ויצו"ל. ווי לא יתפלל על זה, אמה החזיק רב
טובה לעולה אח"כ ללמאן בעד הצדק לגרמ או למאן ברפואתו, ואלה
למאן עמו גרמ לקאלו? על ד קטה לי במסכת בבא בתרא (דף פ"א)

בבבא דלמאן לקרנא, בלמאן או למאן לקרנא דלמאן אהו זבבו נליזא אכ"ל,
נפך בר"ל אהו, אמר ליה מה שחק קרנא תפוק ליה קרנא ביצניה נפקו
לנה קרנא ביצניה, ויצו"ל. אמרה אמה פרט בבבא בתרא נתיקיימה הק
קאלה בקרנא כלקאלו למאן, ואדוד לכו נתיקיימה בו בקרנא מורה קאלה
עמה כלקאלו רב בלמאן ל"ט? אמה זכר רב"ל"ם בבבא בתרא ל"ט דאויכ"ו
אמר דהו אהו גרמ לו, הוא דחוק מורה במילת פבא תרמו, דאנין אומר
כן, ופלא תנין להביא במסכת ל"ט דלמאן כן בגמרא, נפקו ליה קרנא
ביצניה", כו דאומ"ה בבבא בתרא ל"ט?

לפן (לבת דף ק"ה ע"ו) חרה

ובמקור כל אלה נראה לי ברור אפוא מכל זה, כי אונן גילה מאד
 מזהר למאמר בחכמת הרפואה, וכי אין צורך אולי בכל חכמי קדם, וכל
 זה לא אונן ליה, ואז אולי מצאנו חכמי הרפואה בדור האחרון הלזה כמי
 יבד למאמר זה, וכאשר יתבאר בזה. בהנה באמת הענין "מגיד אלנה"
 (ע"פ ה' ג' ע"פ 42) הוא ריק החכמה הרפואה ה"ר ג' ע"פ 42
 פה דבר אדרי הרפואה", אפוא הלוא חכמת הרפואה ברפואה
 לנה המאה האחרונה, אולי האצטו החכמה האונצמאון באמצע, אשה
 חזקה בחכמת הרפואה, היא הליטה הנאצדד גלם האוצמאופוסטהיז, אולי
 פתחה: "באה ארפאו באמה", ואינו הפך מליטה האוצמאופוסטהיז לפתרון
 "מחלה ארפאו", להם (ראפיו האוצמאופוסטהיז) ארפאוניס למה אלוה סם
 הארפאו אמתו, אמל נגד ערברו ורמיו סמיס מללליס, ונגד אללו
 ורמיו סמיס ערבריוס; אונן אליטה החכמה האונצמאון, מופן הרפואה
 ארפאו מחלה הוא אוק אבאר בסם לטבדו אלויה במוט בריוו דוגמ
 מחלה כזאת, ורמיו ליקיכ אשט הסם הזה אז כח המחלה יבטלנה, כי
 "באה ארפאו באמה"! או"כ אפוא ארפאוה השלמה נחון ארפאו רק בדבריוס
 האללליס יאר, וידיון לם בדבריו הנצמיוס. — אצרה כל האצקליוס הנ"ל
 ואלו אללו, אצרה תפיד אל פני כל האמארויס האמארויס הנ"ל, בהנה ברור
 אצרה הדבר בדיון מזה כל ספק, כי למאמר הרפואה אסינו דדיו היה רפאו אמתה

לפן (לבת דף ק"ה ע"ו) (להב)

בזמן כפי שיטת החכמה האנציואון, אבדתי רפואת נשן למאמר זה
 היסוד השומר והנפלא הזה, באה מרפאו באה! איתכן מאד אבדתי,
 דגה למאמר למאמר האם לבה (דף קכ"ט, א"ו) דברכו סודות הקצה,
 האו "ין אנו שחול, דסואקאו חלק סואקאו", נתבונן בהגה ארמוג זה שיטת
 "באה מרפאו באה" ! איתכן חזק דגה למאמר למאמר האם לבה (דף א"ו, א"ו)
 "האלו מביק הבאנו", האו ג"כ ע"פ שיטת החכמה הרפואה, לרק "באה
 מרפאו באה", אה להחיה בדברים בכל זה איון פאן מקום אבוארוק. —
 אומץ רב היה לו באמת ג"כ יביעה רבתי הרפואה, וכאו לנרמה בכמה
 מקומות בתאוד, ולדמאן דיון בלבה (דף קכ"ט), אבסחוס (דף ק"ג),
 [איון חזק בסוף ספר, "היה נכאור ההלכות" חלק א"ו, בהדמקת המאמר אמת
 יד ילן נלן אבאור לחכמי התאוד היו בקיומם בכל החכמה, החכמה
 הרביעית היו "חכמת הרפואה", אזה אלנו : הבקיו היבוא בחכמת
 הרפואה היה למאמר חזק לנרמו למאמר אסיונו זה שמה, והאו היה אומר
 אכל אנוי ידענו אסורניהו ; אכן רב למה חכמ גדול בהו החכמה, והיה מציון
 בהיה הקברות אומר דה אה מחווי דה אבמה פאור, אדואר חזה כמה רפואה
 בתאוד, אינו]. אולם כה בקיומא אל רב בחכמת הרפואה היתה חזק אל פי
 הלטה הקדוה והנלצה מקדם קדמה, "הואלפאויטהיע", ר"ל : אחלה מתקדמת,
 וכאו לנרמה אבדיו מהאמרו בהבאה דה (דף כ"ה, סד"ה) בזמור לש רב יהודה

לפן (לבת בן ק"ה ז"ו) חרבה

[לפייה תלמידו לא כה, כנודע] הרהר זעני רפואות זולת נוסדו כן ז"ע הליטה
 הנ"ל, ב"ל: לנחול ארפואות זות המתלות זוק ז"ו רפואות מתקבצות להתלות,
 ואלה למ בין הרפואות האלו גם זות זיאת, חמיאנו לעקרבו [לפינו מתלה
 מקרה ולזנות], וקרובי לעיבאכזו [אנליטה הצרדה, זולת היוו מתלה מחמת,
 ונדויט בגרמו אברג"ו], וחילוקנו סכנתמו; וכן הוא גם בירושלמי במסכת
 לכה (בבב ז"ו, הלכה י') ונדויט. והנה במס' חגיגה (דף ה', סז"ו) זומרינו:
 זאוי כדור ולברות? זמר כה כדור לנעלות צרות זו ז"ו, כגון זיקארו
 ועקרבו, ונדויט ברל"ו, בתוספת במס' ז"ע למ, לפיכך: בבבוי כה האלו
 בחגיגה סובבוס זל פי דרכי הרפואה הנ"ל, זולת במסכת ז"ע למ, הרי לנו
 ברור, כי יביחמו למ כה בזעני הרפואה, הנה כן הרפואה מתקבצת להתלה;
 וע"ע ליטה זו זמר כה יהודה הלם כה במסכת ברכות (דף נ"ג, ב') ובמסכת
 ז"ע (דף י"ו, ז"ו) זל אנשוננוס ורבי למו פסקה מזל לתנוס לזו צנון
 וחזרת לכו בימות החמה ולזו בימות הגשמים, והתוספת נקבלו בד"ז זל זה,
 ובבריהם בחוקים מזוד במחכ"ב. זואלס הגזון מלבי"ט ז"ו בספר "זרח חמדה"
 (בבאורו לערך ד' מהלכות בדור אהרא"מ ז"ו זות ל"ה) כנה לעיל ז"ע זה
 לכתבו חכאי הטבד, לטבד הענון כטבו לזואו חס ולא, וטוב לזכור בחורף,
 לרצח קרינות הזויר, ובטבד החזרת כטבו לזואו קר ורטוב, וטוב לזכור
 בקיף לרצח חוס הזויר; וא"כ זודיד כה זניק לזיו לזקליו הפל זל מזוני זקל.

לפן (לבת דף ק"ה ז"ו) לרה

לבימת הקוף היו אובלן חזרת, ובימות הגלמים צנון, אנצח זולר החיצוני
בהיפוק מצגו ויעז"ל, ואור רב כן ז"ע דרכו בחכמת הרבא"ה וכו'.

אצרה נבין הספר הנפלאו באסכת לבת למ, דהנה ברור הדבר אצתי,
אור לשון יבד מרואל כי רב הוא הנוסד שולו ארפאות אורו מחולי אצתי

ללו, באור רב היה חולה מאיד במלה זו [ר"ל במלה הלשון], ובאור נחמד
מברל באסכת לבת (דף י"ו, ז"ו) כי רב אור למ ז"ע נסיון זצמו, כל

חול, ולו חולי אצתי, וברור הוא, דדרכו למ רב היה מאיד ארפאות מחלתו
ז"ו לתיב סמים המצברים, וכליטת האוצר אצתי. זולמ כולר אצרה

זליו מחלת, נסד לשון ברפוא המומה הנבד, והביד לו רב נוסדו,
ואכן יצו לשון צמ קרנו לקבל פניו, ובאור רמה לשון אמיו, דקו בלו

אצתי, והחליצה היו אצתי, זל קריבת הספינה אהוא, לזוג דרך
המים אפגיה אצתי, והמים נעלים זל ידו זה צבורים זל פני כל האוף,

ור"ל: לתיב כולר רמה לשון כי הספינה קרובה לבאו זל האוף, מהר
אלאו זל קרנו זל רב אצתי זל קנקן דדבריו תורה, [אכו לכתב הר"ל

בהגותו, ובר קדמו בפירוט ר"ח למ, ויעז"ל]. והנה לשון זל זל
בחכמה, באור כי אצתי זון הרופה זמרת אמלתו כק ז"ע דברים

המשלמים יותר אכ"ל, ואכן הקדים אלח או זל קרנו אצתי ז"ל אמולתו,
וכמו לו כי הנוסד הוא "אצתי רבה", אמדן ומולן קרנו אנצמו קלולתו, וצברו

לפן (לבת דף ק"ה ע"ו) לרה"ק

כאלו, כיון בבאמת היה הדבר הזה אטאמת אל רב, וזה גם בקרנו או
 עשה לו מאומה בקודם, וגם לא יבד מאומה אבל זה, ובעד שאלו רבו לאל
 זואת, ולפך לאו גרסימן כיון במסכת לבר: "נפקו איה קרנו" וכו', זנו:
 "וכן הוה", כיון בבאמת לאו קרה ערה לקרנו מאומה וכו'; מה שמעין כ
 נהג בבבא גרמא שקלאו שאלו לקרנו בקלאה גמרה אנרפח, ואלו בקל:
 "יהו רשאו" וכו', ולכן נרפיינה בו הקלאה ההיו כיון דהיו קאלת חכמ
 ברבא, ואלו על חנץ. או"כ קאלת ברל"מ למ בבבא גרמא או קלה יודו,
 און מקא לטירוצו כאל. [וכן זה מאכרח אנוסחא שאפנינו למ במסכת לבר
 היו העיקרי, דאלו גרסימן למ: "נפקו איה קרנו בעינה", ואלו כ"ל בעינה ובעד
 דיק ג"ל אודק קרן", למ במסכת לבר למ גרסימן: "נפקו איה קרנו בעינה",
 איצו"ל; או"כ נסברה ג"כ השדרה הערי"ב ז"ל למ בהפלוזה לעדכין" דיק קרן,
 להחזיק בלמי ידיו בעינת הדיוק, ובעד: שקאלת רב עשה רולם בעינו האחר
 וקאלת שאלו בעינו השני, ואבעדא היה כל זה זאלו בחנץ גם אודא רב, ונעו"ל,
 אמת"כ כל זה או יתכן אכטכ"ל און כיון מקא להאודיק; [לסוף מחזקו
 אולי ראה שאלו כו ערבת זואת או האעלה ערבה ארפואה אחת רב, האכרח
 שאלו זוד ארפואה בקודם במופלים ואלהים, אולי זק זואת היו הרפואה
 היות בקרה אנאנה איטת שאלו וכו'. - זבל רב אולי או יבד ערבה
 וליטת שאלו החדשה, ונערתו בנסיעתו לשאלו היתה אולי יתן או שאלו סמיך

אופן (לבת דף ק"ה ע"ו) לרהק

יותר מאזניים, ולא הרגיל רב כאלו אשר למנוח עשה כל מה לעשה לטובת
 הרפואה, כי האו לבשרו היה נחון למנוח הרפואה בסמים הצרניים
 וברפואה הומיגרה אומרתו, כי עולה זה לאו למד רב מצדו ערנה אלה
 "במה נכחו בונה" ! אבולג פי רב נצטער ע"ז הרבה מאד הוסכס קדמתו
 לחשו כי מק אצרו ולהכניסו עשה למנוח כן, לכן כדס רב דלו ול"ס
 חזרו בקול אבצמו, ולאו בקל כ"ל: "יהיו כדלו" אפ"ו, ולכך בהכרח נתקיימה
 בקלתו, בקלת חכמ אפילו בחנם היו באה, וכמו למור כן רב קדמו הוסכס
 זכור (דף י"ו, ע"ו) אד"ל, ולכך מסיים הגמרא: "אכן הוא", ר"ל: למנוח להיות
 קלת חנם ולא מקמ נתקיימה אפ"ו. [אמרת נראה לי דבר אמר כן הוסכס
 זכור ע"ז נסיון ע"מו, מפני שראה בנסיון בקלתו הנ"ל לקלו זור למנוח בחנם
 אנתקיימה; ומה באמרינון למ הוסכס זכור: "מנ"ל מחותמל אפ"ו? נ"ל לזה
 לא מדברי רב האו, מק כן האו דבר מסבר התאוב אכאכ מחותמל זמרת
 הדבר הזה, באולג היה בדנין האזה מפרסס אז, וזה היה קדמ רב דמן זורוק
 מאד והכרמו למסבר התאוב לזה, מלמ באמרינון באסכס הרב (דף נ"ג,
 ס"ד): "מירי בקלת חכמ אפילו בחנם היו במה", ולמן "מירי" מלמד למה
 כן קלה נלנה זמן קדום ולכך הוכחו מחותמל, זבל רב ע"מו זמר כן
 רק ע"ז נסיון ע"מו מהק משה באטייה למנוח בחנם אנתקיימה קלתו אפ"ו, וזה קדור].
 זבל למנוח נתכוון הרפואה זל פ ליתר, בונה מרמו בונה" ! אכמות

לפן (לבת דף ק"ה ע"ה) לרה

במה לא זמר כן לרה ע"ד רפואה למה אנאמנה והפיר חכמה וצבקה למאן,
 ואז האדה או רה למאן אשר הצבק אתו במלפטי חכמה הרפואה; [אנאמה
 אי אצד עזב כי אחרי כל זה זול רה אחייו ברניה בזמנה פסחים (דף ק"ה ע"ה):
 "לא תלמי סמו", איזאל ברל" וברלב"ם לנבחקן בזה, ואצדמה האו פלאט למעכ
 רה כן נגד דמא להארגל אלמה סמיס המצדריס לרפואתו מחולי מצויס,
 ואחר כן נכח רה והוציטה הנ"ל לפל זה האו הבא, וכו' זמנ' רק המזבליס
 במלפטיס ביומר זקק הם ירפאו פלי אה המחלה הזאת, ולכן זין צדיק
 למגד כל סמיס! [ואפי זה אמי לפיר מזה דברי המאור במסכת בבא
 קמא פ"ג, לרה אחרי שנרפאו זה יחי למאן וכ"ל, אנאמה או בביכור לרג
 לרפואתו מלה למאן כן וכו' בחנם קאלהו, מוז והלמה נהג רה פלד וטיקורמו
 ויקרא למאן, ואדברה עליה, ורצה רה אפייסו בכך מלמס ההוא מזה
 באטייה בחנם וכ"ל, וזה ברור ונכון מאד! ומזה מזה נלמד נהא
 זה פני כל המאמרים האלו, והאור האזה יאמר לנו את ציונינו אפיר ואצמ
 מכל זה, אשר זקק לחנם התפאר והרעיש העולם החפץ הרופא הזונעאמין
 בהוצאתו את מיטת "הזונעאמין" כדבר חפץ זה פני תבא, ובזאת פיר
 קראו למאן בליטת זו לזמן פקודי מאד!!

לפן (סבת דף ק"ה ז"ו) לרה

ומה מאד מצרכי תהוהן ופלו בענין הנה, איך נחבונן בדרט הרפאה אלה
 בכתבי הקבל, כי גם ברפואות אלהיות הנזה הוא זוגת האלפס הנ"ל:
 "במה מרפאו דאזה" ! וכמל"כ בלוח (ט"ו, ט"ז - פ"ה) ואלו יכלו אלתות איים
 גורה כי זכרים הם וגו', ויורהו ה' דף וילקח אז האים וימתקו האים, וזמג"ל
 בנפלאו: לז"ל זר היה; ופאו כן זמנו במ"ה (ה', י"ט - ט"ב) לרפאו
 אלהים את האים הרדום במלח, ואשר סבת האים הרדום הוא המלח, וז'
 באור מלבי"ם למ; ופאו כן למ (כ' ז'), ובולעיה (א"ה כ"ו) לרפאו
 ולעיה את הלחן בחנקיה בבבאר מאונים, ואשר באמה "בבאר מאונים"
 באו מבניו את הלחן ביורה ! אלה כן הם דרכי ה': "במה מרפאו דאזה"
 [לא ראוני כי כיו"ה טב הרמב"ן (במדרש כ"ו, ט') בענין עשה לק
 לר"ל ויהי כל הנשוק וראה אמת אחי, ויעל מלה נחל נחלר וגו', וז"ל:
 והנראה בענין בסוד הבקר פנה כי מדרכי המלה לכל מעליה נס בתוך נס,
 תמיד הנצק במזיק, ותרפאו החולי במחלימו כ"ו, ואז"כ היה ראוני ללרפוא
 נלחי בנחלים הלרפויס ללו יראו נחל ואלו יראו זל לב כ"ו, אלה הקב"ה
 פנה אלה לאלה אלה במה נחל לר"ל באו האמת אמתם וכל, והכל כ'
 פנה הלם לרפואו במזיק האמת בטבד יראו דמותו וצ"מ, וכליהו הזדס
 אהיט בכונה אל נחל הנחלר אהאו כמין המזיק לגמרי היה חי, אלהים כי הלם
 אמת ומחיה ז"ל הרמב"ן למ. אונס הרמב"ע ז"ל למ (פסוק ה') לזו הרקיע ק"ה במח"ב.

לפן (לבת דף ק"ה ע"ו) לרה

וד"ר הראוב"ע (שמות ט"ו כ"ב), וד"ר ג"מ ברמ"ן לט, ובעירול "מקור חיים"
לט, ולט הלך בזה כדרכו בדרכי רחוקה, וד"ר בעירול "אביעזר" (קמבר לט)

[ואכ"ל] ואכן הלכנו חז"ל אמרו בזה ענין "נס בתוך נס", במכירתו

(בש"ה פ"ו) בפסוק "ויצדק אלה ויורהו ה' עץ", רש"י אומר בזה

וכמה מפרשין דרכי הקב"ה מרבי ק"ו, בלש אדם "בתוך מרבו"

זה המר" אב"ה הקב"ה "מרבו זה המר" קמר", הוא כיצד נאמן דבר המה

למק דבר המהמל כדו אצלנו לו נס! וינה המר המבקר הרה"א

רא"ה וי"ס נ"ו בבאורו לט, מדות ספרים" (זאת י"א) וז"ל: מתק

המדרש בזה נראה לעדיון אלו ידעו שבדרכי הטבד אקלר לרפואה זאת מי

לאכל סמ המר ע"י למאכיליט אולא מן אחינו סמ המר עכ"ל. ולפ"ה הלכו

עד למאול אסינו דרכו אלו היו יודעים באמת מהסוד הלזה בחכמת הרפואה,

וכמו שבחכמת הטבד דבר נפלאו האלו לדוג מרבו דוגה, כמו כן בותר לזאת יגדל

וירומ ענין הנס אם האלו נס בתוך נס לעולמות ד"ו דלמ"ה, וכמ"ל בדואר מל"ס

במ"ב לט, ולכן אומר רש"י כמה מפרשין דרכי הקב"ה מרבי ק"ו, אב"ה בזאת

גם בזה מצונו מרת הקב"ה כמדת ק"ו, מה בלש אדם במר מרבו זה המר, כן

הקב"ה מרבו זה המר במר!! ויש להאריך על זה פרט ופרט אך אלמד מה

יזנו חכמי אב ונבאנו דבר עכ"ל. מרבי רזובינאוויטץ מסקיבא

(מכתב ה'הוי"ו' עם אליהו - תרמ"ז - ע"ב 287)

לשון (לבת דף ק"ה ע"ו) לרהב

"גיל תהי איה אוקנקניה" פירש"ל ז"ל: תהי. הריח או בקנקני, אם יין הוא
או החמץ, כמו בת תפאור דזמור גבי יין נסק. כמור בקנהו אם חפס הוא אם אנו."
אולם כוונתו לבין אבד נקט דאקו אליצה זו? אונץ כזאתי בהניחול, פירש
ארכבי"א אעבאר חז"ל מהרה אה"ר ואינדר ארפכי ג"ר צבי ז"ל זאטלאאדד לפת
אמרן זה: אלאם דזה היתה אונתא לא קרנו אהבא א הקנקנים כבאונתא
במבאר" (ק"ה, א"ו) ז"ל.

"יהא רעלו דמבאק איה קרנו בציונה". פתה הפירש ארכבי"א ז"ל:
"א"ה א פי בציונה הסנהדרין (א"ה, י"ו) דמי לשונו יבא ארואת בגבולת
חברו אור, קוצים ארמ וטלין בציונה". פתאיצה זו אור רב לקרנו דהוא
זמבא אול הקב"ה לעבאמחא בתורה אבתאנידיס דב ליהיה בציונה קרנו פקרו
לאו יבא להסתבא כפבאדו בלבא צה לעונו מצדדו זמבאו בלואות כזאה:

אייט רב אור און בצדדן לאו אוקניה איה בני אפן הוה".
הציר א זה פירש ארכבי"א דהוא מציונה ליהיה או למאול בניס אבנא? אהרן
לכונת רב היתה: יהי רצון לאו ילמד בולגבת למאול לאם תאניד דהתאנידיס
נקרנו בניס כבאונתא הסנהדרין (י"ט, ב'). דכל התאנידיס יבאו זאנו אלוה
בולגבת אפן פה. דכלתעביס למ רב בין התאנידיס צדקו אה למאול ובאו אצלו ז"ל.

אזיל לעיל פא תאמר הנכחי בדיק פרוז באריותא. (המבאר)

לפון (שבת בג קי"ב ע"ו) חרה

אמר ר' חייא בר אבא אור ר' יוחנן: וזו בטיב (ישנה ב'): "כאלו
באק צבדי ישנה צרוב אונק?" - "צראם" בקצבים באזויים; "אונק"
באזויים באזויים.

כאלו אבא הארני ר' יוחנן: זון הדברים ככרבן (סנדבין קי"ו).
כי רבינו באור והצב, השמשו אלן השירה והאזיבה, שהיו אלן הפלג
או אלן באזוי אלן חז"ל (חוקי ב'), אצראם או התעבד או חוקי הנאס.

(ע' האזואר באזויים" - האזואר ר' יוחנן - זורה ר' חייא יצחק ברני צב 54)

לפי (לבת דף קי"ד ע"ו) ליהב

אמר ר' יוחנן אונסה תאניד חכס למחזירין או אקדה בטביעה
צין? זה המקריב על חלוקה אהבא.

החלוקה הוא האבא הפנימי, וה"ה המקריב על חלוקה אהבא,
יבית שכל אהבא אונס אצמא אצמא הרואים, ולמאכא בקרא.

(ע"ה מאצמא העדושים" - מאצמא ר' יוחנן - צ"ב 29 ע"ה הרב ר' חיים יצחק

מרי"ל)

אופן (למה ב"קס"ז ז"ו) ארצה

הצדו מענה יוסף בר חנן מרבי אבהו: הפני ספרי דבי אבהו מרבי אבהו
אפני פאקרה או אין מרבי אבהו? "אין ואינו ארבעה בידיה. רב לא אנהו
אבי אבהו וכל שכן אבי רבי; אמרו אבי רבי לא אנהו אבי אבהו אנהו. —

אין ואינו ארבעה בידיה". יש להקדים מצד האמה או רבי אבהו ארבעה בידיה

מרבי או אין מרבי? אבהו כוון למה פתח פתחא וכלפיו פתחא מרבי בר חנן
רבי רבין פתח דא ספרי הער "פתיח דרבי" וזה אמרו: אבהו אנהו אבי אבהו
אם מרבי פתח דרבי? אנהו אנהו פתח דרבי אנהו אנהו, מרבי
ספרי רבי פתח דרבי, אבי אבהו פתח דרבי אנהו אנהו! ז"ל. —

רב לא אנהו אבי אבהו וכל שכן אמרו אנהו אנהו אנהו אנהו אנהו אנהו

בי אבהו אנהו רבי, אמרו אנהו אנהו אנהו אנהו אנהו אנהו אנהו אנהו

אנהו אנהו אנהו אנהו אנהו אנהו אנהו אנהו אנהו אנהו אנהו אנהו

האם בי אבהו פתח דרבי (אנהו אנהו אנהו אנהו אנהו אנהו אנהו אנהו)

אנהו אנהו אנהו אנהו אנהו אנהו אנהו אנהו אנהו אנהו אנהו אנהו

אנהו אנהו אנהו אנהו אנהו אנהו אנהו אנהו אנהו אנהו אנהו אנהו

אנהו אנהו אנהו אנהו אנהו אנהו אנהו אנהו אנהו אנהו אנהו אנהו

אנהו אנהו אנהו אנהו אנהו אנהו אנהו אנהו אנהו אנהו אנהו אנהו

אנהו אנהו אנהו אנהו אנהו אנהו אנהו אנהו אנהו אנהו אנהו אנהו

לפי (לבת דף קי"ז ז"ל) לרהק

אמר ר' חזקוני דפרומיתא ואינו דדיומסת קיפחו זלתי הלבטוס
משכחו ר' אלעזר בן צדק אוקאד אהתם אונעלם בתרייהו איזקר תאופיה
כי הדר זמא קס אוקרי הסינרא בדו אוקרו התדל הזה לפס אמר
התדל היה לפס.

ובמדרש חזיר זה הפסוק כי האלף יהוה חכמ לפס זה ולק או חז
לפס תאופיה אמר זמן באו אצלו אלוו זמא פת חסין זו פת לחזין אי סב
אופיה קיפין ולי יבד אהלין באיפין.

בספרות ד' ז"ל תינא כי אין זולין אה (לפיכוס המודע) זולו בפי
בגן אקטיוא בלה כי יין לעין קדול המודע הוא זעין דק מאד כי בתלמן
התקופה והלופי המזרח יספיק חלק קטן מן רגד אלים אנה זמא ותאוב רבה
ונתקף לזה רזיון דק ומחלה צרופה וד"כ אסור אופול בלי ולמתי יין
המזדבבם את זוהר הלכל. וראה לפס מ"ב ז"ל זה מה דזמתי במענה
היו אמתיים אמתיים וליו היו למתן יין כל הווס אמר הל"ס מ"ט זר"א
בר חנינא אמר קרוו אררזניס אי לבר החסקין ברזו לפי זלם אנה
ילתברו. ואין לק רזו לפי זלם ואתי מעין קידול המודע וד"כ אסור ולמתי
יין וממדיסם באופל וזולין אה רק בפת אופין להיו קטיוא. ופה ר"ל
בן צדק היה המוכר לכתאוביו ריב"ז, ובחגיגה (י"ב ז"ל) נלקו ריב"ז זה
דאלו עת דרל במעלה מרבה ואמר לו ברק ד' אלהי ילתינו למתן בן

לשון (לבת דף קי"ז ז"ל) ליהב

לאברהם אבינו לילד אהבין ולחקור ולדורו במילה מרבה הנה אמר
אהבין ולחקור זה מורה כי היה ר' אלעזר בן זרק גדול מאלו הצנינים
הואו אב"י ספק ילב במדבור התורה תמיד ואולי גם בריוש. וד"כ התחבאו
תמידו ל' ר' אלעזר בן זרק וגלוו את הספר במקום התורה הזה אכס
כדי להצניח אותו ד"ג את הבין ל' מדבור התורה לשוין דלוקין לה אלו בפי
וקטניות ואלו ביון והוא נעלק אחרי תורו דפירגויהו להואו צדד ואת
מצדד ומשמש את האב והוא הבין את רמזתם אוצר בן הווא האמר כי
החל היה אכס כי מזה שנעלבת זמרי היון הזה היה נעלה אב"י תרל
לדיון בדבריו דקי המהלכה .

לפי המדרש לילדו אותו פתחטין או פת לעזרון או טב אופלה
באמת כי גם הזה רצו להצפירו כי אחמית המסקים ברצו ל' אלס
אסור לזכור בלר ויון רק פת וקטניות להואו פת ולפת והואו או יבד
להגב אהס באמת כי או יבד או מה יחמיון בדבריהם .

(ע"ז דברי תפוא" מואה ד"ר ויואלף מילס צב 13)

לפן (לבת ד' ק"ח ע"ו) (לה)

ואמר רבי יאסי: אימיו לאו דברתי אה דברי חבירי, יאבד זוני בוצעני
לזוניי כהן, אפי' אומריים אי חבורי אלה אדאפן זוני דארה. ואר' יאסי:
אימיו לאו אמרתי דבר אדברתי אדחורתי.

אפי' אומריים אי חבירי אלה אדאפן זוני דארה. אכדא התאס' לאו יבד
ר' אה איסור נל דבר דארה אדאפן אפי' אה קרבה אבאיה. אה
אהדי דנה באומה הכי מצי ר' יאסי אברק ברבא אבאיה בלבי לאו יבד
אה דברי חבירי? אלאמה בלמ חכמי אחר דאומה לאת דנה אומה ר'
יאסי אימיו לאו אמרתי דבר אדברתי אדחורתי, נחלק אדומה הקדש דיאבד
זוני לזוניי כהן דכ' כלומרו או דנה אדאפן הוייה דארה זבא לא היה
דנה ברבא אבאיה יתן כי אימיו לאו אמרתי דבר טלהומה דארה נק חורתי
אדחורתי כהניס הפהניס להאפכין פניהם נגד העם, זבא לאו אמרתי דבר.
(א' למוד באמריים" מיה רב ר' יצחק זאניהו, אנדו מ"ט מ"ג דנה).
אכדין דנה כזיית במפ"ץ, כנסת העדארה" (נחלק ינסד ד' יצחק כהנה ר'
למשן סובאסקי) סיפ' א' צב 67 באומה, הדברת למנה" מיה רב העאון פ'
ר' מנחם מנחם איבאוויטש"ן, אבא ודה אלנו: "אר' מואס לאו דברתי אה
דברי חבירי אפי' אר' מואס לאו אמרתי דבר אדברתי אדחורתי. אכדארה
קלה בסמיכות אול' עפי' להקלה מהר"א"ו דא טאס' היו קול' דבר דארה אדאפן

למן (לקחת דף קי"ח ד"ו) ל(ח)

חבר בעלה ד"ל ועל דקו מתקן ל' יאסי מואלס אזו אמרת דבר וחזרת
לאחורי ד"ל אזו אמרת דבר אזו הייתי מקוק אז ברב כהניס כק
וחזרת לאחורי מתקן וניב כי היטת זאה לדוכן אבז כבי לאו איהור אז
דברי חברי אכן מתקן וניב פנימית מלש כי יאסור אדר וד"ל. זב"ל.

אפנה זמז מתקן כי הפיכול הדגה האז יפה ונחמד מאד, זבל כפל זה
האז כק הפלוגה נפלוזה אדרול סוככס ככאו זאה, דתנה במסכת דרכין
(דף ט"ו ד"ו) נראה מתקן לזיעו קווי אז זנן ברב כהניס כק אז זנן
למן הרד, כי זה לעניס זמ: "זומר רבה כל מלתינו במתאזרה קויעי מרה
אמתי בה מלומ אילענו בילעו ז"ל זקני כל לכן דזויכאו חולעבאו וילענו בילעו
ז"ל זננו כי היו דברי נאסי סקרו אז דזומר רבי נאסי זננו אז אמרת
דבר וחזרת לאחורי" אפנה: חזרת לאחורי. אכזאת זמז קא הדבר לעז
למז זמברת לעזו בפנו זלזו אמרת כמז כן בפנו ופ"ו ד"ל. הרי מתקן לעז
לזמר ד' יאסי מואלס אזו אמרת דבר וחזרת לאחורי זין אז זמז לעיבות לעזנן
ברב כהניס כק קווי אז לעזן הרד? אכן, לעזן הזמז ולמולת המזניס
בילעניס, רזמז לעזן אהביוז פה פיכול חב"ל. דתנה במפ"ד "כנסת הגדולה"
(ספ"ה זמז "דקדוקי תורה" עב 100 הדדה ג) הדוכי רב ל' יהודה מילעו
פפון החופ"ק בארזיסזנו אז פירוש הרב מנחם מענדל מאיבזוויטל הנ"ל, אפנה ועז
לעזנו: "אפנה זמז בזמז לעזן זמז דה ג"כ זמז והאז כי טענת סופר

לפן (לבת דף קי"ט ד"א) (לה)

אמר או קיסר ארבי יהולד בן חנניו: "אפני מה תבטל לא לבת רעו
נאצל?" אמר לו: "תבאין ארבי יאלנו ו"לבת" אלו, לזינו מטילין אטט ארעו
נאצל!" אמר לו: "מן אנו הימנו!" אמר לו: "כא מי אטלד את הלבת
אנני או, ולזינו מלד את הלבת זינו מומל או!"

המאמר הנכחי מפאיו כל גלגל האומד ברוא בקרת אבהעון ילד:
(א) מאן יבד הקיסר לתבטל לא לבת רעו נאצל? וכו' הקיסר העדול
קיסר רע, ארבי ארביה דם תהודים הנכנדים ותאחצים תחת לבט אטט,
והק אבטת קום הלבת, והמה, בטאבס, השממו זומא מתבטל לא לבת רעו
או מרד, ארבי כל סק נרפא מברית הטאב להח נאצל ממנו, וכל סק עזרה
פאיומא ואלו מרבי מברד ארעו הסוד בקרבן, ואלו יבא אהלקוט את פאיומא,
דד להוכח אלמול דא זומא מרבי יהולד בן חנניו חפומא דיהודאיו? "זומבה!
(ב) גט זמנ נאמר, לזומ אומס לאי עבן אהזמן, להקיסר הודור מול דא
סלבו אבדור זמנ זרמו אולק אבות יהודי קום הלבת, להס נטממו זומא
מתבטל לא לבת, ארבי, בכל זומא, יתכן מרד אהזמן, להקיסר זוכ ארבי ל
יהולד בן חנניו זרמו מתבטל לא לבת, אבדעיל את פרימ הטאב להיה
נאצל ממנו, וזע לזול זומא דא זומא, וזומא זמן זומא, כי הלאו זרמו ג"כ,
לזינאנעס קיסר רעו, ארבי זרמו הקדול מתבטל לא לבת רעו או (ה ד"ר פ י"ט)

לפי (לקח דף ק"ט ז"ו) לרה

בנה זמן בנין דומה אכזייה, בני למוני הרמ, יחן פי רבין הקב"ה היה
הנליו. היות ג' דל בנישיואל ונה דליי מ'ד, דה למוניו ז'ו ח'ד' (ה"ג פ"ג
ז"ה): "אהרניעה (פ"ג: ז'ור הסוסי) דבי רבי הוה דמג' מ'ק'ר מ'כ'ו!"
אנ' נ'ליומ' ברמה כהנ'ג' מ'ק' מ'ג'; ול'ן אזו הנה נ'ח'ג' א'פ'י'ג'ת כ'ב'ר'
א'נ'א'נ'ו' ק'יס'ר ר'א'ו, ל'י'כ'ל ז'ל'א ר'ב'י'ו הק'ב'ל מ'ג'ל'ג' ל' ל'ג'ר' ל'ו;
ו'ל'ב' ז'ה, כ'א'ו י'ב'ד פי א'נ'ט'א'נ'ו'ס ז'ה, י'ב'י'ד ל' ר'ב'י'ו הק'ב'ל, ה'יה ז'ל'ב'
ז'ב'ת כ'ל' א'ז'ל'ה י'ל'י'ו'ל כ'פ'ט, א'ב'ו'ת'ר ה'נה ז'ל'ב' ז'ל'ת ר'ב'י'ו הק'ב'ל, כ'ז'ב'ר'
ג'ל' ר'ב'ל'ת מ'כ'מ'ת כ'פ'ט'ס'מ'ת; ול'ן ז'מ'ן מ'ה'פ'ל'ו' ז'מ' ז'כ'ל ז'ל'ת ר'ב'י'ו
כ'ק'ב'ל מ'ג'ל'ג' ל' ל'ג'ר'; ז'ב'ל אזו כ'ן כ'ז'ו'ן, כ'י מ'ק'ב'ד ל'ד י'ה'ל'ד כ'ן ח'נ'ני'ו
א'ז'ו ה'יה נ'ל'יו ב'י'ל'י'ו'ל כ'ב'ד'ן כ'ק'ב'ל, ל'ז'ו י'ת'ל'ג' א'פ'י'ג'ת כ'פ'ב'ר' א'ר'ק'יס'ר
א'י'כ'ל ז'ל'א מ'ג'ל'ג' ל' ל'ג'ר' ל'ו; נ'ל'ס'ף ז'ה ז'ה, כ'ת'ר אזו ה'יה ה'ק'יס'ר ה'ז'ה
ד'ומ'ה כ'ל' ו'כ'ל א'נ'ט'א'נ'ו'ס ק'יס'ר ר'א'ו; כ'י ה'ק'יס'ר ה'ז'ה ה'ז'ו, כ'י'ב'ד א'כ'ל
ה'א'מ'ד ל'ט' א'ד'ל'ט'י'ם, ש'ב'ר'י'ו'ס ק'יס'ר ר'א'ו, ל'ז'ו ז'ב'ד ל'ז'ו ה'יה ז'ל'ב'
נ'ל'י'ת'ל, מ'ל'ו ל'ה'י'א'כ'ב'ר ז'מ' ז'מ'ן מ'ז'ד כ'ז'ת ח'ו'ר'ב'ן כ'ו'ת'ר, ל'ג'ר' ז'ל' ז'מ'ן
ג'ז'ב'ר' ל'ג'ד כ'י'ב'ד; א'ז'ו'ט' ל'ז'ל'ה א'ה'ת'כ'ת ז'מ' ד' י'ה'ל'ד כ'ן ח'נ'ני'ו כ'ז'ני'ו' כ'ת'
א'ז'מ'נה, ו'ה'פ'ל'ס'ף ז'מ'ו כ'ז'ני'ת'ם כ'ל'ו'ס'א'ר'ט'י'ם; כ'כ' ז'ז'ת ק'ל'ה א'ה'י'מ'א'ן ל'ה'יה ד'
י'ה'ל'ד כ'ן ח'נ'ני'ו' ת'ל'ג' כ'ז'ני'ו' כ'ן כ'כ', כ'מ'ו ל'ה'נה ח'ל'ג' כ'ב'י'ו הק'ב'ל כ'ז'ני'
י'נ'ט'א'נ'ו'ס, א'מ'ו'ל ז'ל' כ'ב'ל'ז' א'י'ק' א'ב'י'ת'ו כ'י'וס ה'ל'ג'ר א'י'כ'ל מ'ג'ל'ג' ל' ל'ג'ר' ל'ו

לפני (לבת דף ק"ט ז"ו) לרה"ק

ואחרי שבקיסר איז אפא געבליע לא לבת לאו, כעב געוואו איז הכיח געוואר
איז פריה פראג פונדעל געבליע לא לבת, כי האו כן האו אפי מלפ פפגנון
אבל פילי, א"כ זעלו און יבד בקיסר געבליע לא לבת כיוו נאדע?
(ע) גע זיס נאמך, לעבן אידע לע יעלד בן חנוניו היה תשוב לא כן
בזני בקיסר אדרינוס, דע לעול זא פבאד און אפא, בקדמ אן העדומע,
כום פלגת געבליע לא לבת ודע או, אפגעט זעמו נאדע, אהינאוי זא דע
לא כן דע לא היה יכול אהבאע זא פאנומא העדומע, אלוואו זעני מה תבאע
לא לבת כעמו נאדע? כעל זאז, זעמן קעה אהבין, החסר געלענט אהבאע
אומגעניק, הוודענט אבאל פראג טעם, היה בקיסר הוודע חזק, לעבאלו בודאוו
געלענט זעבום אהבאע כעל זני בלעט יקריום, לעט כיוחם נאדע? האו,
כעל, ודע לא געביל, אפא זע לעק און בקדקדא, לעבקיסר הוודע חזק,
היה אפא געלענט לעט כעמא חזק, לעו וואר טאקיס אואר היה כיוחם
נאדע, געבליע אולד נאפא הוודעם בלגת אונע ד יעלד בן חנוניו זעמו;
א"כ זעלו, גבאד העגעט בקיסר געבליע לא לבת לעמב זעל ד יעלד בן חנוניו
- זע כן אפא - לעה דיעו נאדע, וואר אהבאענו אולד יבאלו בודאוו הוודענט
אהבאע הוודענט פראג טעם, כרזוו לקיסר גבאל כואו? זאמעה! (ד)
קעה אהבין, כי כעל זאז ד יעלד בן חנוניו אהקיסר: "תבאין זעה יעלד
ולגת לעו" זאז או בקיסר: "זע אנו הימנו!" וכי איז הבין בקיסר לע יעלד

גפן (לבת ב' ק"ט ז"ל) לרה"ק

בן חנניו דבד זולנו רב באלמן מלא נאליצה חידושי, אבונתא הומונתא היינו רבך א
אם הלכת קבא זמנו, ואזו זא אונדז רבאן אגז למינעם ברבאלא פטלאטא אבאלמו?
כי פאלו זמס היה פאונתא זא אונדז רבאן אגז לשמו לבת (ז' פואה ס"ג, ז"ה.
אזריוה פ"ב, ז"ה. זקצטן פ"ג, ז"ה.) אבד זא זיה הרמגס: "לבתא אגז אונט"
אבאלמן זדב, זאל לבת" אפק בנד הכד"ב ז' עס ושם. אכן בנד המהרש"א ז"ל
באן ונד אלמו: "רבאן זאד יש אנו ולבת למא". למינע אפדז כי רוגז או
רבאן ולמו לבת לינסבא בקיסה לעוזו מין ירבק זדיב אריח ולטמס פאו
לזינו בסוף מסכת זקצטן, הלבת ולענין טמס בקדעה" אבונתא חידו"ח
בומונתא זא הלבת ג' פיה ואפי בקנתא לא בקיסה לעוזו מין ירבק דזדוד אריח
זאל בקיסה רבן אי ממנו מולמא הירבק אבא ז"ה. זאם היה פאונתא חידו"ח זא זיה
בירבק פנ"ל, זאז היה זאמיר אן: "רבאן זאד יש אנו", למינע "אנו" זאז, זאל" פ
הירבק פנ"ל יבאד אבא? אדוד כי היה נכזיה פאונתא חידו"ח זאלא פלד
הזרבק, ליבדו זאז זאכא אהלע אמה לזלע יד היהודי הנפנד זמח זאלמו,
אכד בזאן אקצט"ה? אזרחי לבהפרח הבין בקיסה לבונתא ז' יהולא בן חנניא
היזו זא יום פלבת קבא זמנו, זאל"ב זיפאלו, מדע זאמיר אן בקיסה רבן אנו חוננו?"
זאנק רבן אן מהלבת? אפז ביד נוקח? הזמס נאמיר לבונתא בקיסה חידו"ח
לז יהולא בן חנניו נזלבו אלמיר לבת, זאלמפדו זאז כל דינו לבת בנא פכטיג
אבקלמב, כדו קד"ז עשה לעם רבאל זא לבת זאלו יהיה ריחא זאל"ה? זאלו

לפן (לבת דל קי"ט ז"ל) לרה

זהו דבר זר ובהל! ז"ל זעזעו, פדדו הקולנו אדומתה מדוד זמר או:
"מן לנו בינו?" מה היתה כוונתו בזה? (ה) גם תלוקת ז' יהלז
בן חנניו אפקיסכ קלה אהבין, להלג או: כא מי למלמח זור הלבת
מוחל או (למנו ולמח זור הלבת זינו מוחל או" מה כיוון בזה? זמ נאמר
לכוונת היתה: מי למלמח זור הלבת מרגילי זור הכיח הנלפל מתהלל לל
לבת, ולמנו ולמח זור הלבת זינו מרגילי זור פכית? זמל היתכן לומר
כן? תיקון זמח זל אפ הקוסר החפס והפלאוסוף? האנו הטכד זמלח זור
ללו, ואנו מתחין בין למח לבת ובין למנו לומר לבת, יזן כז ז"ל פכית
בנכפית והנלמית זל כנפי הרוח יגיש זל זל פכית יהיה מי שיהיה? וזד, הלז
הקיסר חזמו כמל בפנו יזנה, יזן כי או זמל החדה הנסוון, למי מי למנו
לומר זור הלבת מרגילי זור הכיח הנלפל מתהלל לל לבת, להכי הונו קוזמו
ככנל והרמח זור הכיח הטוב הנלפל מתהלל לל לבת, דד להמלחה ללמל זמל
זל זב? וזד הלז ספרו לנו חלל במדד (ברמלח רדה פ י"ו, ד) וזד למני:
"והכך זמלמח זור נוס הלגינו כו ר"ו בלמ כבי נוסני זמר: זפני אסטניסוס
כרכו כמלמח. ככינו זמלח סמדה אונטלנינוס בלבת, הכינו לפנו תהלל לל
צומן זמלח מהמ וזד לו, זמלח או סמדה בחול הכינו לפנו תהלל
כומחין, זמר או אורן זדכו לי נורח מזלו, זמר או: תהל זמל
בן חסכין, זמר או: ופי קלנין לל מלך חסי כלום? זמר או:

אופן (שבת דף ק"ט ד"א) (להרהר)

הנה המדברת מזה אומר זה הזרות שבאומרו הנכחי, אפי הנחיה מעליות
הדברים, אוד"ם אלו נחש אנו להדבק בקצרה היוו יתרי משקחת, כמומר חז"ל;
אזאק ילנה זרם אלאמידו ברק קצרה" (חולין דף ס"ג ד"ב), וכל זה, יחן כי
ראתה לפי גזווי המערכים הראשונים היבואים אלא אומרו זוגות חז"ל, מדברים
זה מאומרו הנכחי באמנה, כי אפי אלא לפי וזמק הנחת, הדברים פלאים
אומרים בטב; זאלו אי כן הוא, אלא יקטן כל הגבא וקצרה ההלכה כמורי;
אכן, אהבין זה מאומרו הנכחי ד"ם ברק ההגיון והגבא הילר המקבל א הלב,
פניה גם אל המבזרים הזמורנים המדברים, באי הלכה ובקרה; והנה
ראית, אלאות אביו, לבואם כולם משתבשים אהסור זה הזרות מאומרו
הנכחי, ואבארו ברק ההגיון הילר המקבל א הלב, כל אחד ואחד אפי שמו
אזכרו; זולאם, זמרי לדיונת בהם היטב, והבחרת גם הם תחת לבי
הבקרה, נכחת אבתי, לזמם זמנעם לבכל זמב ואמב מהם זמנעם רדיון
אולאט טוב י"נה, אבמ ברק פאל זה מאומרו הנכחי; בכל זמא, אינו וספיק
אהבין זה כל פשי הממר הלמות, יחן כי אכלאם יש פירכיו; אכן זמתי
להדבק הולמ טוב קלז, אהרים זה הכדיון הטוב והמבחר לבכל זמב מהם,
ואמבר אכלאם בזמז זמב לזמ; ומקלמ ולזלני, כי הלמת זה המטרה,
אבזר זה מאומרו הנכחי ד"ם ברק המולא וההגיון הילר, בזמנן לקבל
גם אל אב המומב ברות בקרה; ובמורם מהם קלז כמו לקבאר:

לפן (לבת על ק"ט ע"ו) ליהב

הזאת הוא להקיסר או שצמ זמאם שצמ תבולט לו לבר, יזן כי הקיסר
הזדבר הזה בזיוני או מהו זמאם זה כבדו אבדו זה זצמו אלק אבות
אינה יהודי, יהיה מי לעניה, הנכנע תחת ידו, ביום בלגה שטעמוהו מתבולט
לא לבר לו, ומאלו זמאם או הרעיל והכח זה הכח הסוף הנאלץ מתבולט
לא לבר, כי הוא כן יודע כל מלכא הוצד האיכות הזמאם; זהו הקיסר
לצר להיחודים ומתחילים מהו זה תבולט לא לבר לבר, ואופאיני זולתו קמאון
גדול, צד לעם הזונים-יהודים מתקנימים בהם, ומתאונים אופול מתבולט לא
לבר בבית היהודים; וזאת היתה לזמאם: "אפני מה תבולט לא לבר רוחו
נאלץ" ר"ל כי נלחמו זופאיני זולתו בתגובון פ"כ גדול? ואלי ספק היה
אדם התבולט לא לבר מזוכא לזמאמי (נזרניונואל גזריכט) כמו לזמו זה
ביום והקיסר לצד זנק מלכחוס זה שצמ התבולט הזה, כי ידוע כי זה
ברומא האטו רבוס מהראונים אברת נלחמו לזוכול דגיני כמו לנלהניס
זרד היום" - (ס' העיון דברי חכמים" אד"ר זאב וו. וישלז זל). וזה הליבול:
תבאין אמר יש לנו ולבת לאו... זהו פולו פילוסופי ואפי חכמה הגיפות.
חול השצמ הזו הקידיס אברט הקידי הרה והלשון אבאח. ומתנוק הזוכא הזו
בלאה אבהלקט. וזיס הזדס זוכא בתפזון אבאח כגז וזיס בזמן לזוכא סרוב
הזו בזסקו אבהרות זזונותו ומזונות הנתו זינוו שצמ שצמ הזוכא אבהרות.
וד"כ חול לזוכא סרוב בזסקו אבהרתי בזמאם זינוו הזוכא נאלץ בקימו זוכא לבר

אופן (לכתוב בק"ט ז"ו) אהבה

זהו האדם וההזקק מבין האלו לברוך מלא וטובים בתוכו ריחו נאצל". (ס' פתח זניק"
לכחם ברובו בן ציון רבאל ככבן פכילי ז"א). - "... והנה או דמה ר' יהושע בן חנניו לקיסר
בשל, וגם בקיסר ירד מה הוא הרבלין, כי לאו הרבלין לא לכתוב שונה מלמד הרבלין
בן באיל פאול הוא שונה היום מלמד היומי, כי נשמה יתרה נשמה בו, רוחם אב אנוחה
ואשמה ואשמה פתח אכונה וישלם למה ואין נפלא קצת זכור" (הל"ה בוי"ב ט"ז). רב
בקיסר ללא הוא זכור גם אדם אחר אלהים ויש בלמוד? "תן לנו הימנו" - לאו זכור
אבל את בלתי נשמה ילדנו? ואנחנו זכור רבים לקחתם ויש הרואין והבולשתינים
לקחתם ויש בלתי גם רבים מלמדו הבולשתינים לקחתם ויש החמילי, אבל זכור אב אורה
במנוחה, אורה ברובה ובנשמה בירדה. כי הלקח נשמה "מתנה אילריו" באורה: כי
השמים זניקם לקחתם לקחתם, אדם מורכב מלכותו ואורה המסחר, אכן היום הלקח ממנו
הביתם כוח חול ואיננו מרגלים את נשמה הלקח וגם היהודי העולה לקחת חול ואינו מלמדו
כבבנו גם או חסרה הנשמה היתירה ואינו חל את השנע הנוחה לקחת כי ככל המלמד
את הלקח - כבבנו - מושרל או לקבלו ואינו ואתה לו נשמה יתרה, ולאונו מלמד את
הלקח אינו מושרל או "אתה או מנוחה למה מנוחה אהבה ונשמה. כי רב המנוחה
הלמה, הסתלקת מכל זניק חול ולבונה מכל עבודה והמאסרות ארלוג המנוחה
- רק זה יבוא אהבנים ואל הלקח את חל הלקח הנאצות". (ס' טל תחיה" - נשמה -
חלק שני - כ"ב, אהבה ונחמק איידיק איש-למש). -

(המורה)

לפי (לבת דף ק"ט ז"ל) לרה

זאת אינה קיסר ארבי יהושע בן חנניא: מפני מה תבא אל
 לבת ריחו נדף? ז"ל תבאין אחרי יל אנו ולבת לאו לאנו
 משליך ארובו וריחו נדף - ז"ל תן לנו היינו! ז"ל כל
 המלח זור הלבת מודל לו; ולאינו מלח זור הלבת זון
 מודל לו.

א/ בצד זור אכל יודע תולדות בני זינו בניו קדם כי
 הונו כיב"ה היה מראוי פני הקיסר טרמאניאוס (זור מלך הלני
 3860 אב"ד) והקיסר היה זורקו ארט חסד או בגל חבאת אבנו
 וצדק נפלא ארט דרפיו, עד כי נתן לו רליון אלה וקנא זור
 ביה"ק (כ"ט חז"ל בב"ר ע"ב) אפואים רבא התלכח זור הקיסר היה
 בדברי חכמה (כנזכר הל"ט אגדלים במקלות רבוי) א"כ נפלאות היו
 בדינונו מה היו התלכה הזאת זור הלני ר' יהושע זר ליזלת הקיסר?
 הזוט כהרל באול האוני הרל בהקיסר הזדור היה אדחומא בקל אדבר
 לאו היה בזולם? כי זורקו יזכרו תבאין כזה זור יקראו הלם לבת?
 זור זורקו ג' זור? זור זה אשן "יל אנו"? אנו זור אפס? הזוט
 רק אהיהזים ילנו תבאין כזה! זור זורקו תבא זעם להקיסר הזדור
 הזור זון חלק אנחה בו? אדור רק מהתבאין היה ריח התבאיל לא לבת נדף

לפן (לבת ב"ק ק"ט ז"ל) לרה"ק

ואם מכל ראשי בלמים? גם מה הוא לשון "אוצר ואינו אוצר"?
מה היו המצוות הנוצרות מזה? האם היו רפואות תורה לחולי
העוף או הנבל?

אביא את דברי התנ"ך הקדוש הזה, נקדים לטעם הקדמות
(א) כי באמת יעלה באורף ולרוב תבלין א"ל ואלה נקראו בלמי לבת
אבלו מבין הנזכר בא"ס פ"ה (פ"ט מ"ה) "אוצרים חכמים אר"כ קדוץ
לבת אנו חרד"ל" וזו התבלין הזה הוא היהודים משלימים לתוך התבלין
א לבת אה"כ נקראו בלמי הזה. אר"כ היוס יאצ"ו בא"ו התבלין
הזה, והנה ר"י לואורף נ"ו בספר רבואות האורף (חלק "תוצאות
באורף") יפרט "כי גם בלשון צדקת נקראו התבלין הזה בלמי
לבת (א"ל סבא"ת) והוא מין ירק הנזכר אבוא בתוך המוכלים,
והוא ממש חרד"ל, ז"כ. ה" (ה) בא"ס ביצה (ט"ז א"ו) "אמר רבי יוחנן
בלמי רלב"י כל מצות שנתן להם הקב"ה אישראו נתן להם בפרהסיא,
חוק מלבת שנתן להם בתצדא, א"ה א"ו אישראו צבא"ס א"ה? לבת
(אוצרים) זואבציןהו, חתן לבת א"ו זואבציןהו", וזו"ב"א חתן לבת
נני זואבציןהו, נלמה ישרה א"ו זואבציןהו" ופיכ"ג ז"ל "נלמה
ישרה כואב"ב אמנחה וללמה אהו"ג פתוח ארומה" ר"ל כי
האל"ח א"ו הלבת כבת אופנה לבו אלמים, וכח"כ לבו איכ"ל נצמאות

לפן (לבת דגל ק"ט ע"ו) לרהב

יבן אונחה ואלות קדש, עד כי יטעם גם באוכלו טוב טעם ונעם -
וכן זמרו ח"ל (בפוח נ"ו) לבה אחד מלטים אמה"ב -

אע"י הדברים החלה נבין זור- תלבה ריב"ח: כי הקיסר

לאלבו מדוד תבליל לא לבה ריחו נאכל אכס וארבע מתנות ונאכלים

בו טעם אנדמות עד הרבה זכא האוכלים זולר תאכלו בלטה ינו

המדלה? אר יהלוד הליב או תלבה קרבה אנחלה מלבה

באנחה חידית באלמדה ארמי זוכי תבלין זמדה יש אנו ולבה

לאו לאנו מטילין אראכא וריחו נאכל" - אבדדים קרנים חולה

נכחו דברי לט ההקדמות זולר הקדמונא בדה: כי בזמנא הנו

מטילין ארוק התבליל זור התבלין הנקרא בלש לבה; ובלשון

"יש אנו" כמד או כי רק אנו בנו ילדיל האלמרים זור הלבה

כמורה דאנו אודיל התבלין ההוא, והוא סוד הנלמה הוניה! -

זוק הקיסר לקח זור דבריו ר"י כבלשן ואמר אינה "תן אנו הימנא"

אנשים גם איננו זור טעם התבליל לא לבה זמדה בזר או ר"י

זור בלשון ואמר כי רק האמר זור הלבה כדור, רק או אודיל

התבלין, והוא התבלין הראוני, הנלמה הוניה זולר אי תמא כ"א

זר ב"ו - כי זכא"ם ללבה כ"א.

ואמה מזה קורנו מלכו! כי בדבריו ינו התבל (אולגאויני)

לפון (לבת דג קוט י"ו) לרהב

והט גלגל (נמצו אחרי דומה להמונה הגה את כל פרטיו,
 בלאו הווא: איקארע המחוקק נתן חק בדור לפארטאו לפל ואלה
 לא ינוכלו רק אדק למור אולר און לא טוב טעם ואון ריחו נאדע.
 אמק אמר מאכני א ציד אולר טעם אור גמא התבטל ההוא, המון
 כי מצדנים אנפ הווא, וילח אנגיו אולו מלפארטאו טבח (קאק)
 אכנין או התבטל ההוא. אנו פראור המוק אור מרזה התבטל כי
 למור בלאו, אכטאט אולו אולו רפל בוי טעם אריח, למול אור הטבח
 מפני מה התבטל הגה ריחו נאדע אכס? איננו הטבח, תבלין אור
 יש אנו בני לפארטאו למנו מטולין במאבו וריחו נאדע, אבארעק
 לא נמצו תבלין ההוא — "מה הווא התבלין?" למולו המוק,
 יארין (רינגאן) אדכה, התבאיק (רינגאן) אדוד ציד,
 כחוף באים. אקלחות בנהר "ענהו הטבח, ארל כי לא ידו
 הצבאות הווא אולר התעלם איקארע מחוקקס, יש להם פפג נאדע
 אופל, והתבטל ההוא יטעם אכס במאדני מוק — — וכל נאדע הויבות
 אלן הקבאונים, אדכו מילצותהם אחידותיהם בחצרות המאכנס קומס
 בהם, עתן צדנהם כי דברו וולה אור צדקו נחבו.

קאמן גולמאון

לפ (שבת של קיט ז"ו) לילה

א"ל קיסר אריה"א מפני מה רבגיל לא לבת ריחו נאלץ? וכו'.

"לפנות המזרח הנה הנני ממתק את דברי הפירוש
ר"מים לשייטאל בספרו למד ילדיאל אלה הפני אורי
פסיכא ז"ל קרפאלס בצד 272 למדה למ אודות מתינות
למ דמ ילדיאל: "והוא אוק נאוצינאלאזיכט ביו דמ בשריפנימ
פולקד באינדט אונג אפני גראוהר באוס דס אונק פון
אנדערן גרין אדמאן אודער, און דס ויכט באוס אט דמ
אונג גראוהר אונג זאנדערן פארשאלאונג אט דמ גראוהר,
זא זינד אונק זינו נאוצינאלאזיכט פיר דוס באוק דמ
זינו גראוהר אונפארשאלאונג, און זינו זינאלאונג פארשאלאונג,
אויכד גראוהר ניר הויכד און דער קאסט, הויכד אודער און
דמ אונפארשאלאונג גראוהר הויכד אונג ויכט באוס
פון דמ אונג אונפארשאלאונג אודער, אונפארשאלאונג פון דמ
אונפארשאלאונג גראוהר. זא אונג אונק דוס ייבושד אינד, דמ אונג
ויכט באוס גראוהר אונג גראוהר, אונפארשאלאונג דמ הויכד גראוהר
זום גראוהר דוס גראוהר גראוהר דמ פארשאלאונג אונק דמ
באזינאל; אונג גראוהר די זינליכט אונק אט: זאוק אכד
זאוק אונפארשאלאונג פון גראוהר אונג גראוהר דמ פארשאלאונג

לפי (לבת דף ק"ט ז"ו) לרב

כזה, כי יצא כי חזר ברומא הלכר רבוי מהרומים אבר
לכונה איתנו דגים כח לעלמין חזר הויס, והוא חליב או כו
יש לחם רבלין אחר ולבת אלו, ופאזר ליון אנון אולת החלון
חליב או מי לעונו אחר חזר הלבת פאכעל אר קבולת אול יו
כחל וקבל אר כל כוללמין מקרב או ולחכינו ולחזר אולת אלו
המאכל חנה נאכל, אולת מי לעונו אחר חזר הלבת אולת אנו
המאכל חנה נאכל אפני כי מאכל לעונו חנה אנון קאר כק
פחוק אבגרון אבר כי קאר הוא ככל הנסל ז"ו החנה האולת,
אזא אי יעלה או אחר לעונו או המאכל חנה אלו לעונו
הלבת והפאנון אהעל פי הערים חנה הוא ותר סאקיבוי האנו
כק כנפל האולת.

(ס, העיון דברי חכמים" אהרן החפסי ה"ו ד"ר לזכר ו. אולת)

אין (אבות דא קכא דא) איה

תנו רבנן: אשה אפלה בליקיה בחצרו לא יאסוף בן סיסיו באמין,
 ובאו אנשי גססריו לא צפארי אכבאתה, מפני שזוהי אפלה לא אלק היה,
 ואין הענין מפני כבוד הלכה; ונראה או נס וירבו גלגלים אכבו!
 אשה לער* אכל אמה מהם אתי סאזין ואזופרכוס ליהימ - אשה.
 וכשלא חטאם בדבר, אמרו: לא היה צריך לכן, אהרי לנינו:
 נכרי לבנו אכבאת, אין אומרים או "כה" ואין תבכה", מפני שאין
 להיותם עליהם. —

אל זה המאמר הוצר החכם המבקר המבארים אהיה יודק ריפוחין לא כספא
 העק, פלג בקר' וזה אמרו גם: ,אכן באו בתוספתו גם (א יב). וזוהי גרסה אחרת
 מה שנתן יוסף בלוי, הלא היה סופן העוק כמלה גם כמיו: "מפני שזוהי אפלה לא אלק
 היה", משילמא הרבה ומפירמא המרה למערת הפולגת במספרה מנון גם, וגם, נראה אי
 אמר כי היה ימי ר' אצחק בן סמאני יולד היה גב חסד גבול אזהיר קולגה אסאג
 פיצור כמלמד, זקק צאה אי אמר כי היה מפת האיסאני פו אמור הלא גמן ספי
 אמר כי אמרנו המרה גם וגם הלכה המספרה מנון גם, וגם, הלא מדרך הכת הלא
 כמלה בספר החומין (ק"ט, ד) וזה אמרו גם: "ואמרים הלכה אמרה מאלה",
 ואין משאלת כאלו מקום אמר, ויפולו צרכיהם בקולא המרו". זה צאה אי
 כי חמ, יוסף וקיר לגי הוגד כמלמד" דל. —

(הפורה). ראית לנכון לכתוב מה כיוצא בזה או מוזרים זה, זה החפול וגם היה הפול
 מזה אמר מרבי קל צמ' זו אפולוד המורו חקר, פראג מרבי' או אמר
 זין יודק אמרו גם מזה כספרי זה אהר זקל' זה זה החפול רק זה יוסף פולס למסן פולג
 הלא זה מלמד לנכון אזה מה מרבי ואספרי מה כיוצא באלו יין ט' זה החפול הוד כהפול בלוי
 מאלו אלה הם דבר העיקרי: "אשה לער" קל' אי אהר הולכין אספרי מה אמר אדם אכרי? *
 גם אמר כמיו (ק"ט, ד) אמר: קל' פראג אפלה אין מניין או דו/צמא דל' קלה קודניד,
 וכרי חסד אפלה מניין או דו/צמא דו/צמא קלדיד: "אריזה אי דזה דקין אפרי
 פולס אמר אהר, אמר יודק ולמה זו כיון זה אהר ז' אפולוד לא אלק זהו חוקים אמר
 לאו גם אמר, הם דמות אקסן דו/צמא דל' פריה כו זקבו, ודניחא או אמר בפין
 אפרי יודק אמר לער אפרי, אהר היו וצמא מולה דו/צמא או אכרי, אכר אמר או חבוב
 בלוי פיה צריך אמר ככ" דל. —

לשון (שבת דף ק"א ז"ל) (להרהר)

ואלוהו פה קדוש יפה פירושו זולה, נאמר במשורר דברי הלש" כי ספק זה לשון
 "לשון" וכן נראה מה"ל קמחה, "לשון" זו מילה (כי אפיר"ג הו' אסמכתאו זה לשון משנה
 זה "לשון"). והוא בנה לעצמו ארבעה לשון "לשון" מתקניו לשונות ארבעה,
 בנה זה לשון יגוף זה הרבה, זה ענין זה לשון זהו ענין אחריו, כן מניחו זה לשון
 ארבעה, ארבעה ונצט"ו זהו, וצב"ו זהו לשון זהו אחר יהו' או קמחה, ונצט"ו
 זה ילמדו המתקנים קמחה זה הלמד קמחה אמ"ה (דברים כ"ה): פאולר לש ד'
 ארבעה ג', כן ילמד ד' ג' ארבעה ג' ו"ל ואו נאמר "ההיכה" בהאבניה" כי כוננו
 זה זה לשון ארבעה, או ארבעה, זה הלמד קמחה. - ילמד פקדון ארבעה "לשון"
 ארבעה כי פקדון זהו צב"ו ארבעה כוננו ארבעה זהו לשון קמחה
 זהו מוכן ארבעה ונצט"ו קמחה, זה המתקנים אלו. ארבעה זה נאמר (אנכי ג')
 "המתקנים ג' ילמד כי ילמדו קמחה" קמחה קמחה, כי זה לשון קמחה נאמר כי
 קמחה ילמדו קמחה ולמד זהו קמחה ונצט"ו, ילמד קמחה קמחה מלמד, (אפי'
 הכמה כאלו אין כיוון מקומו) ארבעה יתעב"ל מאמר המלמד (ההלים ק"ה): "בדרך עזותם
 לשון כח כח הון". ירצה כי קמחה מתעב"ל בדרך והכנה ארבעה (אף כי יתעב
 עזותם ענין) לשון כח זהו אחר יתעב"ל זהו לשון עזותם (דרך זו אולי)
 קמחה, כי בדרך אולי קמחה ארבעה (צ"ד ד' ג' ג' ופוס" כ"ו קמחה זה) בדרך הכנה
 וסבה, ולמד זהו כח הון, והינו כי ההון והעלם קמחה, יתעב"ל ענין ענין
 ארבעה, כן קמחה לשון יתעב"ל כח מקמחה, אומנם אלו היה המלמד מחדד מהעלם
 ענין, הו' זולה, לשון קמחה. אף אין נאמר קמחה, אומרו, לשון ענין

לפן (לבת דף ק"א ז"ל) דרבה

לא אמרתך, ואם היה מדבר גלגל המזלות, ה"ל אמר למח אורי ג' א"ל? אע"פ דה
אמר, ללא"ן זו מלה. והנה כבר הסכימו הקדמונים כולם, כי זאת מכוונת
המלה, הניו כי דה יופסק הדוגמא, והמלה החמישית מהמהוו, וה"ל ספק בידו
לדבר זה ד' ולומר מצותו, וא"כ זכרי הבן, ל"ל וזאת בידעו חלוצו קמורו, ה
אם ליהי' בדעת צדיק אילר, וזה ע"כ, ללא"ן, והבן!

(ס' ז"ל הי"ט אה"כ מה"ר יהודה איב ראו ע"ל)

גפן (לכתוב בק"ט י"ו) לכה

תנו רבנן: סנה הכאן תחת הצורה ותחת הדיוקנואל, אסור לקרותו
בלשון, ודיוקנואל ע"כ. אף בחול אסור להסתכל בה, משום שיש לה (ויקרא י"ט):
אל תבטו אל האלהים". מאי תמאכאן? אמר רבי חנין: אל תבטו אל מדעבב! "

אמר ר"ל: אל מדעבב" אל אשר אתם עושים מדעבב אבקבב (אלו אלפי,
אלהים אלון חללים ע"כ. ג"כ לתן פירושו ג"כ א"כ, וכן דרבי הלל (מאמר
י"ט ס"ו א"ב) ואלף ע"כ לתן אמר י"ט. ולי נראה כי צריך לקרוא: אל תבטו
אל מדעבב, ואלו ה' אנשים תמיד (אלו-נו) תבטו ותמאכאן רמון מלכותא ג'
כגד ק"ן מדעבב ה"ה המסתכלים בצורה האלהים. והפסוק נראה כדרך זה
תקראו פנה: אל תבטו אל תבטו אל האלהים, אלא אל תבטו אל מדעבב
ה' (ה' האלהים). והמסתכלים יקראו כי כן פירש ה' ואלף קארי ואלפאו פנה אלון
ספרו כסף מלכה (הא"כ ע"כ ומקומה פ"ד ה"א) ואלו אמר ר"ל דנראה
בזה אל תבטו אל מדעבב דחיינו בהסתכלם בצורה הזכ"א ע"כ.

יזקד ר"י פ"א

(ה"כ פ"א אהמ"ד ע"כ לקד ע"כ 19 א)

219

אופן (לכתוב ב"ק ק"ט ז"ה) לכתוב

אנו דבתיבה (ישיבה י"ב) : "אויך נפאת מלמית הלא כן למר נבדח
 אינך מולל על גימט? אמר רבה בר רב הונא לביה מילי סור על גבולו
 מלכות אבד אע"פ כן יאנו לא נלכב זמר וכתב (ש"ס) : "כא מלכי גימט
 כלם לבנו בכבוד זולת בהיג"א. אז"ל יוחנן : לנחו מלכב זמר .
 אז"ל יוחנן : כל יאנו לא אולת רלע אזו נעצמו למוק בנה כל בריה
 למצוה (ש"ס) : "נחה לקטה כל קיורף פלחו כנה" מכלל דוד הלוחו
 אזו בנה כנה. אז"ל יצחק אמר ר' יוחנן : אסור אע"פ בהיג"א לא אולתו
 רלע למצוה (ש"ס) : "לשמינת ורקבז למ". אמר רב יהודה אמר רב :
 בלשה לבקל זולתו רלע אע"פ אולתו צדיק כק, נמלכה עדותו לל
 מזולת זונה ופניה מנחה על כל המסכה טאה למצוה (חקוק ה) :
 "לשמינת קלון ופב"ב למה גם זונה ופב"ב" עד"א" בקימטריזו לל מזולת

ב"ו

" כל המכרשים נלמטו אומה זומה, כי נבדחו מקולות וברקים
 היוצאים מלמי המזמרים הלאו, המכריבים בזמרת זור אזני השמעים,
 כי מה רצו חז"ל בחיבתם? מה עלה מוק בהל עם מלכי רבא ומה קרהו
 עם צדיקיהו? אונכי זמרי יצוות אלוח הלש היוצרות ובלשמות
 המכרשים, אולו יפגולו זיגו מזמרים הבאות בקוסמב פניהם זול ולבו
 מזמרים הלאו, ונבדד מהם על כפון זור הלכן המכרשים, ומה אע"פ עני

לפי (למה לומר ח"ו) למה

זאת אפילו הארכיבא, אי ילמד ואז יתאב? ומה מילד אולי אבדתי, זה מה
 חרד כ"ב מלק דרין כמא אס יגלה מאפילתו הויתקרת (אלף זה הבארוס מר"ג
 דין, אז אבד מן התי אז בלב בלתי מבלתי) ולבין דבר גיאת בקרית עם מלק
 נבאב? יאר מבלתי! אנה דנקר בכתבי קודש לדבריוס חבליס כיולה?
 לכן קולותי דמיניס, כאלו נניו במחזקתו י"ג, כי אחרי לירחוב לסי מליצתי
 ד"ה מרובת צדקיהו במוק בבו, כמנה לסי, ויהי דבר ד"ה אזוי לאומי אומר
 נניו וכל אומר פנה ביו מלק בבו ירושלים ויקח את מלכה ואת לרינה,
 אבאו אורתי אולו בבוא ויקח מדרד המלכה ויפראו אתו ברית ויבאו
 אולו במלכה ואת אולו המלך לקח אביוה ממלכה לעלה לביתו המתקין,
 אמרוב בו אלאו מאיכיוו מצרים אמת או סוסים ודסי רב, היצלה חי זעני
 צאוס ד"ה אס אזו וכל זאת בתוך בבו יאר", התיזו מורקת מליצתי
 בכור בוי מלך אחיבה, זת תלך פריהה דרונה מלני המלכס האלו, אזו
 בדבור לליו יגלה אפילתו הויתקרת, כן אהיה ממלכה לעלה אבא תברות ברית
 אלק מצרים, אבא לבקל ממנו צדה, וד"ה הלבישו בזמרים, ומלק יהודה דבר
 זה לבאדתי לבני זת בריתו אלאו מאיכיוו מצרים, וליו הצדוד מילתם
 אפרסיס את נבואה מלק בבו ד"ה וכלתו מורקתו, ושר ליו היתה פכיו
 בלתי זולפן (אלף זת ניהבה אהבין אספוק ח"ו לפי מלך המלך) זה דבר קא כיוזת
 אמרוב בתוך נרכיו וצדום כמובן, וזה מה החל או כל חכמי סודן, ולמך אמרובו

אין (למה בל קמט ז"ה) להב

אנחנו קלה כזוהי זה המערה הנאות, אודות אפניק וזה וזה דבר
המדינה (פולטיק) המושג הזוהי, כי הנה זמתי התקורה והואו בקבני היונים
אמפאר מזרים ובה, נחזה באל, כי בקניזור בטו זוהי הניח זה אני
הנחיות ירונה ויתקנול, למה זרה לה"י בדבר ד' אסור זה ומהת פלאים,
כי המושג בקבאותים אזה אלה זרד רוב יאלהי האותו היו כפרוונס במדבר,
אלהים במדורו זה לא הניח ובמדבר דם תאנים וקלמס אצוד צד, אוול אול
בילד בזינו זלה, הנה סבר אמפאר מזרים בתבואת לאמה זרד הנבחר
המדנה אסדיה, כולל יגדו און ספרי ופרנור הקבאותים, והנה אונת ואלה
כזאת, אלת אלה כולה מלקב אכמס או מאל מזלה פרי און קצה אווצרותה,
באי ספק פמאו מוזה למורי הגוים פפרוונס למפרו, אבה בזלה זולת מזרים
מזמרה לרב מיונים ומדברות, וכן מזד לבון תפוח זול אונת זוניו זה יב
מזרד אונת פנקראו (זרד צנעו פון צודף) באו גמ פגים הוזה זלה אמחמה
בברק הנה, אלה ז"ה רצו המצריים אכבול כל הוונת אלה זה גבולם מצפון,
אמן ומצו ידם למצרים מקאו בגבולם, ולמחמה זוהי הוזה ג"פ ממת אויבו
מזרים אלה זה הוונצות הוזה, אמן אפנור להם ברק אבאו מצרים
כמבאו מזר מבוקצה, וכזלה או מצו יבו הוולבים זה גבול צפון אמוד
נגד אני בזוונבים הללו, היו מוכרומ אהטא זא"ע זמתי ומהמיוס הוזה,
ומכח הנבחר המדינה (פולטיק) ומגדור אמה כי טוב להם אונד זמתי העם

אשך (לכת דג קאט ז"ה) לרה

אשך יורה בנפשות אפסיד איה מצוא את אשך איה לבטח, וזו אפי הפחול
אשך אז יבנה אפכו איהם באבה נפרזה, ותר כולל נעלה האלמה
פנכואה בין הכלבים והוצרים, הנה בקלם כל אות גלתי המולכות הזולה
אבל אז אשך נבדה, באשך הנוו היתה ביניהם זכרון מצרים, וכולל אז יכל
הי אשך נגד לני מאכנס אדברים כאלה, היתה דעת הים חלוקה אחת או
מבנים יחדו? האשך והצרים אמרו להיות עם מצרים, באשך נחשו אשך
אפי זופניאל הכלבים, אשך הפרק רבו בה, ואלו כאלה בבל הצמים
פנכרים מהם, אבל הנביאים בראו קבלם (הנראה בואר אז רוח הוצרם)
הבוא מצרפתם החבול אז לני פחולויטיק, והוא האבה בראה כי טאק ואת
אשך לבטח את אשך הכלבים (וזו גם אשך אזו כרד) אשך אז אשך
מצרים, כי יחד אשך לבטח, אשך הכלבים עם אשך יבאו חן אשך נחל
אשך כאלה יתנו כן יסוד, ובאשך אזו היו אשך מספרים במנהגי המצרות,
אשך וזון אהם עם החוקים והמלכות הדורות זול מצד אשה אשה,
יאבדו גם הנה מן הוצר ככל היום הפחולויטיק אשך הרצוא רבו אז החוק הנה
אשך הדברים הולה נקל אהבין, אז אה כרה אשך אשך אשך
צבניהו? באשך אשך נבדה היתה או אשך ז"ה אשך אשך אשך אשך
מצרים, ובאשך ז"ה אזו הנה אשך אשך אשך אשך אשך אשך אשך
ואכואה אשך אשך אשך, כי יחד אשך אשך אשך אשך אשך אשך אשך

אין (לבית דין ק"ט ז"ל) (להרהר)

כי כן זמנו מביטלתי היורף על גבול לבון, ביוון רק מילד לאה עין קניאה על
 מאכור מצרים, במכנה פה בלעדי אולצגמורי אורנהר, ז"ל הנאמר במס' מקילה,
 אונק הפקנים בחלפיו אור למי אורנהר" בתורה לפני תלמי הנאק על למי צדורה
 בתקנים, בעבור אלה הנאק הנקראת אורנהר" וזהו ספארו, כי זמנו אולת
 אולת בארנהר, כי הלא אונק חולק מחלבות אונק לבאוד כלאוול חיוס אור
 אורב מצרים במכנה אורנהר, וכיוצא הבין אונק קהל כי צדקהו ביו על
 סף דמא, ואינה יאמר או לאוס, כי יבואו בלבק עדר מן מצרים אמין אהור
 כתיים בפני פלכאור הוצאה אהורו למצרים מבא, אור ז"ל הקטו אולת
 בזורה, אקיד לפניו זור סגיר אהור, זונק בזואסן אזו לעור זורו בפוגהי,
 כמאמרו בלאו תתעול אי אלהי"ו, כי אזו יצאו מעליו זוס תתקוסס זאונק
 לטמא בתבא, זולו זאורי כן, פה קיו מצטר צדקהו באפעה, כי אורו רבבו
 אהור ז"ל כריות ברית זס לעל מזעלף כמאהו, כי הלא החונק אור
 ספיל הנביונים בזה הצתן אפילו על הלא, ואמה או אביווג על הודמה, סאב או
 אריוור אור ערה זור הורה, אמה או אהורו אהוריוו בבא זאורי ז"ל כמאהו
 כהאצרה הנביונים, אור ז"ל זאורלו על אבוצמא וקלי איה"ו. גילה זור זאונק
 זאק מצרים מפריות ברית, ולאו אמנו ערה בסוסים ובקדלים ולאלהם
 בורח אלהי תלפה זס עדין כמאהו הנאק אלהי משכנא או או, וכב אמה
 נבאבצווצר בקו מבין איהי דברנהר"ו, ד"ל כל הלרים וכוונני אורן לעל אור כיוס

לפן (לבר דג ק"ט ד"ה) ליה

זליו ד"ה המלוא דמתא ותפלו, ולכן מלה כזו ומתן יפלו השליק נפלא מתק
 ולתוס דמ לפי מלכות יפלה ומצרים ואפיקלס זרעב, כולל חזו הנבזונס
 בזיספקריוו המורה כי זון אמר (לפי מצב הזה) מור לחד קטב כמלכו,
 וכו הטח תפלו גיבו יצא, וכאלו חזו כן חלה אנהרה. אבא החידה
 הנזכר לאו כוסף ממתא למי דבר כן מה לחיזה במזקזול, ומה להבין זור
 המתין אל נפון בלפול אמר חיבאו, וכך בהתאור החיבוא זולר קרו
 ארצות אנכרה, גבול זור הנבזונס והלוגיסט לאו ימלוו אל תוס הנבזון,
 אבא לא רצה להכיר מזה בלפן קו אובן אכל זאב, כן או יסכו דבריו
 כולל לפני ההון, כי מורו בזה דברו הנבזונס המזונת זמי חק המה
 ואכזונם אלכל בפלול אסדרי החבא, כי זני כסול בקצה הארץ ורק הנזלם
 אכזר קדול הוא במעו, וזו ישמח הסכ אדל ההבנה כי הנבזונס ארציה
 חקן בלכות סודות ארצות, כי צדקיהו רצה להפניד מתמו אל מצרים
 בזלס המלון והנבזונס חזו ארעק, אבואה אדמולוג כולל, כי חנה נפח
 זי פול יגיה אור ירבן סודות כולל זול מלכ, זולל מה לו ולכל הולר ?
 זולר ד"כ המתכ בלח חידה אקרוס אל מצרים זור חזר הזרנבתמו,
 אלו אביר זולל כו מוצוה, ואהסמך ביה זור דמתא ולולמא.

אבזה נבזו צלחה אמזמרו פה בלבר, ומת זולר בלח חידה
 הנבזים זרק למון לפני זלך בלח והלה אפנו אובל אנכרה חנה,

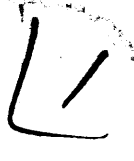
לפן (לבה דף קמ"ט ע"ה) לרהב

וכן וכן, וסוף סוף מקבאים המה זהו זהו ברצון הטוב, וזה המה אבוא
 אלה לאו ברצונם, וזהו הכובל ורצונם כנבאבדעווצר אלה דכל כן זה
 טובתו, ובאופן כרס ולאו חזק בלי אפלימיר אהם כל זכות ואח"כ, האו המה
 באמת אבוא זה זכר לא ברצונם, אלא כן הקושר ממיליו זהו תלוקתו,
 זהו תפוח קובה במסגרים, כי הווי היה אלול למתעדת חובתו, אבואו זהו
 כרמל בזה עם חזק, ומז"ל ארוב צדפים אל אול כמאפו אול תחרים זהו קנה
 קבלנו, כיון אכל פתוח אקמק נקמת ממנו בתחבול דמס פלגונים, אמתו
 בתארים לעולם ונקמים כמו אלה, ומאוב הצלוחי ר"ל בלס רב אפרול זה
 הכתוב, כל מאפי גויס אבוא וכו' זה הכלוקה הדינה, וכן מלה אבוא
 המהמסה משה לפי ההוראה החופשנית אזה החזק, הצלוחי בדחלתו, וזה
 מסיים רב זה עיקר כוונתו, כי בלשה לבקל אואת רלד לעלות אואת
 צדיק כק', לפי הושר אל מלכב זכר, ולפי הנמשל אבוא גמ אואת
 מוכלו, ומלכב דחלתו ל' אואת, אול לפי הנמשל נמשלה אצדקיהו אוק
 פוא מולק אור דחלתו למרחוק, אבוא זהו אוק מצדדים ג"כ, ואחריו אול
 כיוה כי נמשלה נבואתו לעני צדקיהו, חזר מן מחלבתו אול חלה אבאריב
 איה אמת נבוא, ואכרות זהו גלגלי מלכב יהודה קמציכרי זוכדיות אבוא,
 ואחרת דומה כרת זהו כרת אלום, והביאו מואת באולה, ומורה נמשל אואת
 והיתה מחזרת אל כל המסובה כולה, כי נבואת דומה ולמטת ע"ה כקולת

אופן (לבית בן קמ"ט ז"ל) (להרהר

מאך מצריים, במכונה במדעית בזה"ל זמורה, נמצאה אצל הלריוס והרודניוס
 פולסבוס בלבה מחבאונ, ופלאס בקינון זמון בודא, ואי היה המגלה סוד?
 בן צדקבו מאך נפודה. ואין אף בקריו המלכיו אבקל נמלא בלמלום להמסכר
 ל' זמורה, כי בן זמורה שצד"ל זולה הפיו בגימטריזו, הקצוים בזה המזמור
 אף במספר ל' זמורה. ואין כי בלוי המורה בן חיבור ומללום נבחר אנו ר"ל
 בלשם זה, זכ"ל נמצא גם היום מאמיונים אצל דבר בלשונות בגלגל זיון
 אף בספרו ד' חאטום, במכניס בלשם אין ואצטקלום אצל זולל ואול, המעקפס
 מזה אולם כחך סודת להזמין ספרים כמו זולה אפי גסור מלומדים
 סוף דבר! אף בחידה הנדריים והמללום פה בלבת אבבר זמור
 נמצאו, בן ל' זמור פבלום באומבטא אלפאל זמור הוסל ספרו ברומ
 מלומדי ומלומב חולם, במשננים זמור אין ברורה המבין אף פלזו מלומב נבס".

(ס' היסטוריה ח"ו מרמלה מתוך למדעים)

לפן (לכה בל ק"ז ע"ו) לרהב

"ורבו יתירה האספרי אי" (דניאל ד) זאג רב עהרה זאג ר' ירמיה בר זבוא:
זאג לכה אל זרי זכר וקלז מנין ברזולא, לקיימ מר אצוטר (כונה ב"ד): "אגם
זאג מר עהרה נחמ לא אעבדו" !

לרהבין גמ זאג המאמר הנפלאו והזכר הדה, רזומט-אנפון אהבאו פה
זו לכה אל זה פסוק החכמ ר' זאבחהם בל דאבא-אויף ע"ה בספרא היקר "הַיְיִצְרִיט"
(זכ דר) וזה לאנן בקיצור :

המאמר ברזולאן אל נבוכדנאצר שהיה פור אל גזולי מלכה וכו' והמשל
דדלמ ל' זאג כ"א. כהר עבאזר בלוי בספר "הוצאת" ד' ע"ה. --- אזולאם זאג
כמאמר פקא פנה "לכה אל זרי זכר וקלז מנין ברזולא" הלוי וכו' מארס ---
אבאזר קלה לכו בר דעה אעצלוו במצב עמלמ "ורבו יתירה האספרי אי" זאג
פועל נבוכדנאצר בללמו לקדמו "לכה אל זרי זכר". וזאג קלה לי זוק
ברור פנה אל ירמיה בנה לזוג "זאג" זכאלו כי בטלמ נכמה בעירול דיוקן ה"ל,
אל כ זאן רוג דרמז במלמ פסוקות פזורה, אהדרלה הנפלאה הדיזמ. אנן נאג
בוקא אפלא זאג תפארת כזמ נבוכדנאצר וצונו "לכה אל זרי זכר דוקא,
וקלז מנין ברזולא"? --- אע"ג מהי הרמז בקולות הנרזולא למבין בהלכה
ברזולמ, נכמה מה יקרומ הנה דברי בל החיבה הדיזמ, כי הנה דברי
המלך מלמ נפלאים בארמנות היגדה. וזלו רב המאמר הקודם, אך
בחיבה אחרת. כי הללו ר' ירמיה בל המאמר המואב הנה זאג זאג
דבר המבינה (פזוליסיק) בנחמ הפס. פי אורף מצרים זאג

לשון (לבת דל ק"ז ע"ו) לילה

היתה אוד כעצן אן אזרונס מברכת בכל טאב אבוארג ביזאר נילאס (Lil) אלא מונן זכרון עם מצרונס חיות נדס כמבואר בכתב בילדל - כי זה פיה דניג, זה הלויק ביזאר חכה, אפרס וכפורה. ארבוט מהם היו זאבדו סאטם לראקור אכאנה. אכן פתח אוד אורף אף במעמד האוסרי מוזע גדלה, כי גדולות היו חכמו נלך אחרטאנה. לרי צען חכמו מוזע עד זולר זאבדו זאנה עין כל זאב קדס, אנה גם עין נבאבנאויג זאנה אבד מואכות או או פמה; צדיק בלכרות - ואז יבד לבדה. אילטאל עינוו איוסוף גם זאנה בזכורת. אמצרונס גם היזו בקלה בכל נפלה אריות במעלה או בהל כי כל זאב או לבת הנלש הזה או מדד לאו בהטנה, איתחוד כל האם אפני חנה המצנן פנפ. אמט כי חזקה - מצרימ - זאת חאומנה מכל צדיקים, כי יזור נלך פיה מקצרה אומ חאומה, בפ"ד אצב לפון היתב פתחה אחריו אפלה אן זלפון תערה רעדה פנלקפת זאנה אינומ יוצרו אפני חנה קנאית פלכרה זאלי יצור זאנה אנה גם נבאבנאויג זאלי למ עינוו זאנה ארעה. כזאנה אבקל צבנו אורפאו עד ביז הקרף, כרעה ברית זאת מאק נבאדה (זאלי פיה אורטו מוגבלת בתאק) כי או יתן עבאר זאת מאק בהל או אורטו, או אפואר יצמדו לעינים נגדו אולברו זאת גאולן אגוארט. זואלמ נבאבנאויג חכמ גם האזו ביז זאת מאק נבאדה אוברות זאת ברית אהנותה מואבה לעלה אוד דאנואטו זואנו אהללקות

ספן (לבה דף ק"ז ע"ו) ליה

אורה מדראגות מטרה. ובהטח אמת כי הוא יגן עליו, ומהת פיזורתו
 נחסה וכן ישאר זאת ברמת אצורה. וכ"כ תנה זוג מהט פיזורטיקו.
 אדין נבאבדנאוצר למה אמרחוק כי לאום נחלה לו. ובין כה נחבא
 לאום דבק ארצו אבאן מצמחה. ומק נחלה באו זאת ברמת ככתוב
 (יחזקאל נ"ג) אולאס אח"כ וימרה בו אלה מוצבו מצרים אמת לו
 סוסים אצמ רב, כי המלק נחלה הבין מרוש זאת תרומת נבאבדנאוצר
 ארצ אבאן, כי ישלים זאת כדור עד אשר נחבא זאת פרעה מלק מצרים
 ומח"כ נחלה זאת כלה כי זוג אמן יהיה לו מצרים אפוקה ואמלאו בענין
 פכאולטיק הזה. וכן היה בזמנת כי נבאבדנאוצר אכז זאת לעינת כנוד
 מבמאבום. זאת כ"כ בבין ל' נחיה בר זבאן זה מהזמרה תבאר :
 " ובה יתרה האספח לו" הזולה, לעצבים בדנאול אחרי האלק נבאבדנאוצר
 אקבמות, רצון למד אהנות "מלק" כבדולאנה (כי זאת כוונת קבדמות
 שהיה לאר מקרין מפכים להצ לעינת, ואין כיון המקום) הרעואר בגבא אבאן כמות
 אשר נחלו לו כל חפצי אבאן, ובנות כי אכז זאת למת המולכות הזולה,
 רצוני מלק עבודה הנמשל אצורי, כמו לעינת : "לק זכריה יהודה" אקראו
 זכר "ד"ל המליצה הקדמת שהיה מקול פור אידה בן יונו אולאב
 לבר, או כי זכרי זכר חזק אקבאר מנקה כמאן. זאת פרעה מלק מצרים,
 קראו ע"ה המליצה "מנין" ד"ל הכתוב (יחזקאל א"ה) : הנני מלק פרעה

אורח (לכתוב קצת מה) חרה

אורח רבי חנינו: אסור לישן בבית יחידי וכל הישן בבית יחידי
אחרי אשתו.

החכם ר' קאן שלמון במערכו "פחד היות" (ה'תקנ"ח)
שנה ה'תקנ"ח (180 - 185) כתב וז"ל: "אחד ממעשרי שנתנו
במערה הדיור, מה היינו כונן חז"ל בלש אלויות ואלו מעשה או נישן
אדם יחידי בלילה כי נשאלו הלוחם מזה חכם נוצרי הוצד ואבין אלן
דבריה, ובני המערה חז"ל אבארו או בדרך פועל וי היינו אלויות
מה בן מפנותיה לפי דברי בראי התלמוד" - והנה החכם ר' ק"ל
האריך מאד בביאור הלש הזה, אולם תוכן דבריו בקצרה הינו: כי
בינו המלוכה שלטת או אלויה (האנטי) והמלוכה אלויה
הדיור נחשב בזמני המלכות השלישית מאז היותו וה'תקנ"ח
כי הינו מדאורח זהבה בנפולון בני המלכות והקיסר צרד אנלגט
בצואתו ובדמותו ח"ל; ואחרי ההקדמה הזאת כתב בסוף דבריו
בזה הלשון: "ואחרי אלו נמנה לנו כי חז"ל יצדו מפנות אלויות
כי הינו בקדמת אל זהבה זרה בלב המלכות ומאזרת זיקות הדדיות
זהבה בבית נפלו ביום, לבואו ח"ל זה למקרה או סהר בלילה, נצד
ונבין זה כונן המלכות: הישן יחידי בלילה אחרי אשתו, כי

לפני (שבת דף קנ"ה י"א) לרא

אמר ליה למאן אהי עבדך: "למנו! ליה לקוק ועיני למאן;
וד ארבעין למין אנכאן מעלי, מכאן ואנאק גלמי מעלי". —

"לכי לקוק" פירי: "מה פק אנכאן פה ברדה" ז"ל. הנה אפרה"ל "לכי לקוק"
הוון כן כוון בדרך גלינה; אהא לדמי רבא פגאון אהרה"ל אלדזר מרבי כ"ר לבי ז"ל
אלעזר גמולו, פירי מרבי"ל ז"ל זעזעג גזל, "לכי לקוק" הוון כוונתו וזה למנו:

"לכי לקוק" יל אפרי לכונה אמר רבי יעקב הנה חסיד גזל דלמאן אמר עליו ברדה
(י"ג, י"א): "לית דין בר איני". והנה מסתעף זכאן ברבי הוואה אהוה עקב ליה רב:
תווי, שק, ואסי, בכיה, והספד, ולמאן סברא ליה ברמינה (י"א, י"א) דהוואה חפ
כילת ברמינה הווא חסידו. לכך אמר ליה: "לכי לקוק" לסיכ אה לקו גלמי ומה אהוה אהוה
אלהוה. וכן אמר ליה ברמינה (י"ג, י"א): "חטא ואכיל חטא ולמי". וזה לקראו "למנו"
דהוה פתח יל או לאכיל ומה. למה או כה לדמק דהוה, והסגוסם הם בלתי דעוהוה
לאין לתם דמי אהוה גלמי דהוה "זכא". —

וד ארבעין למין אנכאן מעלי וכו'. כה החכם הפילוסוף והרופא הגדול אהרה"ל
בן צען פפאל הכהן פכילי ז"ל דספדו "פרת מעיני" וזה למנו: "וכן הוון בחכמי הגלגל
אהוה כהן מנקה כהן הוואה בעשה וקפסטינו אהא פליה אהי הוואק וקן אמרו וכו' אוכלו פו אה
הווי דהוה אפי אה בויכאן נחא וקמין פנקנה לביק אוכלו מדי ומה הנה כהן אהן דהוה זל
אפי גלמי איני אמניס אה הוודעאבא נחא. ומה פתח גסוס פו ולמי מן פיראוי וזה לביק אהה אהן
הוון חסידו אה גלמי, אהי אה אינה פתח פתח. ז"ל אמר למאן אהי רבא: למנו אה וד ארבעין אה זכא". —

עסן (שבת ד' קנ"ה י"ו) אה

אזעס, אזעס לעבנדיג פונעם יעדן נעבזער אפי' פראכטע פון; האט זיך ריזעט
אונטן לעבן פון גוט זיך העלפן אונטן זאל קענען פונעם גוט. דערפאר אפי' דאס
פאר הערענדיג פונעם; "אלעמאלי" דא לעבן אייך, אבער דערפאר פונעם פונעם זאל זיך
אבער פראכטע; אפי' דאס פונעם זאל פונעם "אלעמאלי", דא לעבן ייך! אבער וואס
פונעם אפי' קען אלע "עלענא"; אזעס לעבן פונעם קען אלע לעבן אפי' אלע
לעבן פונעם זיך; אפי' פונעם אלע ייך אלע לעבן פונעם זיך אלע אלע פונעם.
אבער פונעם זאל פונעם "אלעמאלי" זאל פונעם זאל פונעם זאל (פונעם פונעם)
פונעם קען לעבן לעבן ייך, פונעם פונעם זאל פונעם זאל: פונעם זאל פונעם
פונעם פונעם זאל פונעם זאל פונעם זאל, זאל זיך אלע זיך: אלעמאלי! אלעמאלי,
אלע זיך זאל פונעם זאל פונעם זאל פונעם זאל פונעם זאל פונעם זאל פונעם זאל.

לפי (למה על קנה י"ו) למה

אמר רב כהנא: מאי דכתיב (יהלים ל"ג): כי הוא אומר ויהי
לו אלה. "הוא צוה ויצא" אלו בניי.

"הדברים היו נולדו ממשלה והסתבחה לה ר' כהנא זה ענין
הנלאוין והוצאת בניי. לפיכך הוציא את הסדר תוליד אומרו אלו
כי יאן אהיו תפרי בקום המן ד"כ תצונו אנו את האלה בלא מן
תפארת ואפי' אמן מזה אצונו את הגלוק אלה, הונו אלו תפארת פלו
כי אומרו נתינת בה אדאת היוו רק תאנה מנה יאן אהיו תפרי
אלא את מקלה בקום המן וד"כ תצונו את אומרו ותצונו אנו הפו
בצבאם בהירימ אק מה אנו ולצה הדוא (דברי אפצוהוידר) המסבג
אנו יאן אומה דד בלי די מה אנו אמלק את צבאנו מל וצונו קניס
הוא אנו בלא פנין אנו מפני פלו דה. אה אקרו אפצוהוידר טבר
יקרא ר' כהנא אלהים. הוא אומר בצונו דדה אלו יוצאו אק כל תקימות
והסתבחה, כי הוא אומר ויהי לו אלה, כי הלא גזכ פן, "הוא צוה
ויצא" אלו בניי, הלא תפרי דדה אהיו אלה ותאנה בניי ואלו תפרי
אפאט מה. כי החיים אנו נדכוס אנו לצוק רק אפי' מה אהם ואפי' מה אהם הלא."

(ס' דברי חפאים" מאת רב דגאון התכס ד"ר דאב וואלף מילא" לו ר' 138)

239

באשר הנה נפלאות שני בארומ א אומה נפלאו באספולט

הא קנה דה "תנו קולאי בהו קפלי בזרעו עד נחין עו"

עו) ביור מתקרו ופולוספי ארוק

ד) באור וילע והגיוני קצח

גפן (שבת של קנ"ה ז"ה) לילה

הנהו קפולאוי דהוו קפלי בארעא דרה נחון, נחר בהו רבי אחאי
 בר יואליה; אמי ואורי איה לכה נחון: "נחר בן גברא!" אמר אומר
 איה: "אן נהו מר?" אמר איה: "אנא אחאי בר יואליה!" אמר איה:
 "אלא אור רב מרי: דתבוי צביקי דהוו דברא?" אמר איה: "אנא מרי
 דלא יבטא ליה?!" אמר איה: "והו קרא כרמ (קלה י"ג, ד): "וילאב הוצרי
 על הארץ פלגיה?" אמר איה: באוקרייק, קהלה, לאו אוקרייק, אלאי; דכתיב:
 (ישלי י"ג, א): "ורקב דצואת קנאה", כל מי ליל או קנאה בלבן דצואתו
 מרקבין, כל שאין לו קנאה בלבן אין דצואתו מרקבין. "גלגליה, חזייה
 בזוית ביה גלגלו! אמר איה: "ליקאס מר אמיה דבמתא!" אמר איה:
 "גליה אבדמך דאפולו רביאוי" לאו קרני, דכתיב (יחזקאל א"ג, י"ג): "ויבדמם
 כי אין ב' בהתחי את קברותם אבהאלותי אתבסמ מקברותם עמי."
 אמר איה: "והו כרמ (בכזוליה ג', י"ט): "כי ערר אתה אול ערר תלא?"
 אמר איה: "ההוא שמד אחת קרבס תחיית המתים!"

הספיק הנה, הוא נפלא וזר מזה בדני כל האומנים ועבדי חכמאי;
 זק ההביל פאו: כי האומנים התמימים למורי האלה, אטל זול רעהו יתמהו וינערו:
 כמה גדולים דבריו חכמים למארו (חולין ד', ב'): "גדולים צדיקים באמת ואת
 אבחיבן!" להרי רב אחאי בר יואליה, אחרי שהיה כהן ואת ונקבר וכוונת אלפי,

240

07 11 15 17 19

08 10 12 14 16

לפני (לבת דף קנ"ב ז"ל) (להב)

בכל גיור נמצאו גופו קיים, ולא זו בלבד, אלא זוף זו, כי גלפבו בקברו היה
 לקול אטרי עם רב נחון בהבנת הפתאים! והם ומצנעים מאד זה הספור
 הנפלא והנר בזה, כי כל מה שיהיה בדבר זה אהלכל הילך וננוצ לפי דרך
 הטבע, כן יצדד איבוסט אהם בינאר; אהם זון שום צורק אבינולויס פנינניס
 ולכנייס זה הספור הנפלא והנר הזה; ידן בני הם מאוניניס בזוגת הספור הזה
 כפלטא אפלטא, ולא יקלם בדנינהם פאל! אהא האוגניס זולר כהר
 דבר זלניס כוח החקירה והבקורה, אינני יכוליניס אהזאניס בדניניס זלזולת
 בזוגת הספור הזה כפלטא אפלטא; פי זונק יתכן אהזאניס דבר זה כזה,
 אזריס, זאחרי שהיה כהר זה ונקבר זכורה לניס; אהבד הנפלא למצוא גופו
 קיים, הנר היה יכול ג"כ לניסא לניס בדברי תורה כזו חי! אהד כזה
 זכורה לזולת ומניחה, שיש לזולת אהמאה זה הספור הנפלא, אין אהצורק
 אכרטיס, כי ירעיש בהם כל איש האוצר ברוח בקורת אהגיון ישר; אהם צריכניס
 אבואר מלכל אהגיון אהתקבל זה הלה, זה הספור הנפלא והנר הנפלא; אכן,
 לזון סלקיט זה רוחם הסודר אה האוגניס החוקריניס אהזבקרניס הזולה,
 אהזון יתקברו אהתקברו הפקריניס היטב; רזינת אהב אינה אהקיסו פה
 לני באורניס מחקריניס אהזלכליניס הגיוניניס מאד אהתקבליניס זה הלה: א"ל) הזולר
 מחקרי אהזולתניס זורק. ב) הזולר מולכל אהגיוני קצרי; אהבואר יבחר אן
 זה הבואר פיותר מתוניס אהזולר אהבין דברי חכמיס ואיבואר!

לפן (לבת דף קנ"ג ז"ה) לילה

(ג')

— באור מחקרי אפילוסופי זכרון —

והוא

נראה אולי ככה הכוונה למאמר חי בו אנו וזוהי אמת, אהתכנס
הר"ר לעולם איב גולדברג אטאורופאול (ע"ל ספר "כרם חוג") בתור
תלמיד אהבה החכם כוהר"ר יקתוואל חיים כהן, זה לשונו אביו או זה
המאמר הנפלא והנר מאד המביא לבה פסק למאמר (דף קנ"ג ז"ה): "הנה קבולו
דבול קפלי ארצו דבה נחמן אכ"א", (אביו בספר "כרם חוג" אהבת לילה
זאת ה' ז"ל אפ"ג אמת ז'), וזה לשונו:

אברהם המיל החכם, דורו האורח, גבר חיים המלך הגולה,
אולם בתפיל דברי חכמים כדאורח, הר"ר לעולם איב גולדברג
ה"י אדם ז"ל הוי יח.

אשר יקרה בדיוני נבדתי, אדוני יקר רוח, סבתי בלבי לשלוח
אלוהי אמת מאד סבה האק זה מאמר על לבת ה' לעולם, בהנהו
קבולו דבול קפלי ארצו דבה נחמן, אשר אים נחתבו זה פי פלסוף על
דבריו, כולו מקשה אמת ורחוק מן הלכה אמת אחריו זמן, אמת
אם חכם, אם תלמוד בעין לפק לכוונתם הדברים למאמר אמת
אם אקם בפני כראק כח ידיו, זהו אקם תוכלו אלהו ברבה;

לשון (לבת בל קנ"ה ז"ה) חרה

האור מחקרי הפילוסופי זכרון -

בפניו הראשון אוסיפה לק כהנה, הזמרת לדי, וזמרה קח ננו זור
ונחמה אשר הובאה לק, גמל זכו וגמל ליל, בסבר פנים יפות ומרצון.
ה' דוק גבול חיל, ויגדל ננו כחק אפילו חוצה גזירות חכמה למה אנדר
מזימה, אנני שלום כי אדבר הקטן הראשון שאמאל חי די לאו ואלטסה סט,
יום עשירי לירח סיון ה' תקצ"ט אפ"ג פה מנטאה הזרה.

מטע לשון, גנד קדושים, מאבת בתרנים, חכמי חרלים,
אורה טבא לב החכמי והנבון טאופר"ד יקראו חיים כהן אלו זלון
נכו, פנו נכבד בטמרת הכהנות אמוצה הנה באדרל החכמה והמדע
לא עיר פאודאה יד"ו אלום.

אמל כרב אולי קמח נפיל, למדן אמן לק בינור נבון בתרון הפטר
זא מאמרס ז"ל בלבת פתק לשאל אשר ספרו לנו חכמנו גזילה באחוזי בר ילילה
דנחרי בקבאלנו דהוו קפלי אכ"ו, וכי זה נחמן גלילה אכ"ו באמריק לאוי אפיל
לק למוד כפיצה לאול אומד אשר לקברות האל או יאבד כנה לניס ילמד
בגלפ קניס, זאבנו כוחו בקרהו אישלו ולימן בבקרת הפתאביס ואלחונן
זו בזו, והמליח חיו הרענו כפול לשלו זכרתיק נדוד וזרכי הפילוסופיו
הזמרת כחוקה והבלי הקדמונים המהבוליס זור דעמנו, זר כה דבריק.

לפן (שבת עם קנ"ג ז"ה) חרה

— באור מחקרי אפיקוסופי זכרון —

למדנו בן אמו"טאב, אנה פרגמנטי ואנכי לאו חסאות לק, כי
 הבאת עלי ואל אגנאותי אבאת כולה ומסיתני לפלו ברזל הלגיאה, הפו
 אחי האונת כי שחתי בבחי אלק ילרזול אולר בבואו אליו נצחן מצורה
 כאלע לעזן יאוסלף אולתו מצרדתו חצק ואור, האלהים אני אהות
 ולחיותי? אי אנכי כי אבד היזק המתים יחיו אינאנו נאוס?
 הלוא יחזקאל הנביאו אולר יבד כי זו כחו לאלהיו הוצה ואור ה' אלקיים
 אמה יבדח, גיאת אצד הנס הוארכון אל אחשוו בר יאלעה אולר
 חזבנו טאון באורף חלבו, פיהו פחה בחכמה ואנזן וחקר ביאורן אל
 טאבים, גבולו מן הראשון לשהיה יחזקאל אולר אבד נאור בהן, אוחיו
 אינאנו אל פליפה", ופאו כן האויל לשהיה אולר אבד קאבס לו נאור בו
 "ויחי ויקם אל רגלו", אבאל לאו נצבאו בלעהמ לערמו פיהם אבדו דבר ז"ה
 ז"ל כפרק חלק: "כרגלו קם ולביתו לאו בלק", אמה זמה בחיובי, אול יאנוי,
 באור אולו ברזח גבולה ואק, ומבחימני אהיה לק באינה ברק ילכון אור
 גיבברו פורגס בון התייס.

אבאל אחרתי ויהי אה, ומפניק לאו אומר, והס אנזק אלמד לזר זמה
 (אורח זמה לאו יאכל אולר אבד) רק אור הראש אנפלי כחב אמה אל אולבול

לשון (שבת דף קנ"ה ז"ה) לילה

— באור מחקרי אפולוסופי ארוך —

פארגיש אקברייט האבן לוכניס באולעניס אס אפער פירן טבר לינעצן
 באפיט זאמט טאניס בערר אינזע אעלר אהרעל ארז חכמים העידו אקראו
 אפיט למ רהלאו דגראי אדצבאנא דבלראו אפולוצאן. (זא לזאג טעג אדער
 בסוף הנסג בעזרת האל.)

צע זק לאין ספק אדלוי, פיגט הפילוסוף התארני אען יטול אהבין
 האדעלה היה כעלסאן, רצוני לאחר כזה לעיט לאומיו בר יאליה היה את
 אנקבר ילאו אינן כאלו חי זא האבגה בהבנת הפתגומ פברק לזול אעלה
 אה ילאו זאל פחסידימ פראולאניס לקראבאן, אבאיו לעה אן האזארויס לאקליס
 חאר אצרה, לאו ראוי דה פראוי דה, אעט אעלה רהנן רבן לא רביאויס טלבר
 זמ ה פניס בפניס טראז זאלו, "אעלה בן אמה אעלרייס לעה באומא לאו
 פהרה צינן לאו נס למה", אדע אינן מתהלס לפי הפעלס לאומר האגיה
 אהקאררה ברבאר העניס לאו יזאה רקב בהלרו לאו יתקלק הרבבא אס
 רפה אדס כואה אמנן, אומיה אי טאבא זא ראבס לא האפריליס ז"ל לפני
 בארנן, ה"ה מהרלאו הרנ"ץ אבא זין יזקב אזארויס רבוים, דזא טאמ קלאו
 אבו רבנר האלאו אמין לעניה בון רב אמיו הומ אבין רב נחמן רחי זא
 רבנר פפתגומ, אילוב הערר זא הארץ טלדיה", אדא פסק. ארקב זעמא קענא"

לפן (לבת דף קנ"ג ז"ה) לרה"ק

— באור מחקרי אפילוסופי אוראק —

ואזן איש למי זה אהדריכנו בדרכי ישרה אהבין האומר הנה כולו מקלה
 לפי פלסוף, ארץ יחידיים פים הנכנסים הצדאי בקורה, האו הנה לאלה
 אטיבו צדד, הנה הא העקדה לעולף או פירק בפני צדאו ולפי
 אורג צדדו, כאה הס' בעקדה לעד א"ה, ולפי בקדל הנה אולעד
 גולקו בסוף ביאורו לספר קהלת כי לא אנד אנו פרי צדאו הנה
 הצדק, אפליילי פנו נכבד הנה הא יפה האור באוקרא רבה פ' י"ח
 זין דבריהם, ואז אודות אגלת הקלד והצדק אגיד אצלאתהם לא
 הוותם לבער אתו זה פנה לעיני, און ספק אצל החכמי הטבדו לפי
 חזר החוליי אולד האונג יאר בן האוי ג"כ ארכובת עפולא אצדבת הרבתי,
 אפי לפי הצדק למות בן, לאום בסתמו חלף אצדד אנו אהצדל באהרה
 כאלד מחדל אובאל אום נאר בינו הקוף, אפי לפי חכמי אונגם לא הרבאואל
 לעינתו לקבדה אנו באואוס אול חוק גופו בינו תחלוטנו, האוי בן אה
 התבר חזרו אצדדיי צדדנו, אפן פנה מקרים אחרים נכנסים תח סוף
 זה, אהדבריים יארכו אולו לעני מקצב הנה, אונסוף לפי הזואר גס באיכתי
 אהונג לא אודות צדד לקבוק הנה האונג הנה אעלה אוריד אול אה עפולא
 לא אגדד, אכבר אורו ז"ל א פסוק, אורף אופלת נולדיה הא"ן, הביאו הרבב"ד

לפי (שבת דף קנ"ג ז"ל) למה

באור מחקרי אפיקורסות ארוך -

נצ"ל במלכותנו סי' תפ"ד, שמתק מורה לא אכלו ילדינו אמתה
 למחרת אכילו את ולביה פבו לפניהם ומצאו מורה נכונה ופ"א יחז"ל,
 וזוין ד"ד בס' אדבר יבק בחוק שפר אמת מאה ה' פ"ו כ"ג, ולאו כן
 רבא אמי דפי אחר רבא אבא רבא אמת מאה, ואף ג"מ לזאת
 ע"כ כהנאה דד עמה לפי הלכותיו ואומה דמתו אלו רבא ואלו
 רביה במשק זמן רבה, ד"מ דד ע"כ ללמי שנה לקויים האלו הוא
 זבנו במשק זמן אבא אמת מאה חזק מאה מהאדם למשק קו
 אפילו כד אמתו קברו רוח חיים ע"כ נפל חיה ורוח אמתו אבדו
 במלכות. — א"ע פירוש אלו חבובי גבר חכמ בדוד הר"ר בן ציון
 פירשי ה"י הספרו "פירוש חז"ל" ח"ב טב ע"כ המורה הנגזר, למאמ
 זמב למר אבא נקבר מאיזה ימים זבנו יט"ל אבא, זיון במטת הנפוח
 מה לזמן למר אבא, אבא אמת הנפוח, זיון למ, אבא חזק פברו
 אבא אמת כח למחורו, לשון אפיקורסו אמת אמת זמן לנקבר הוא
 יחזו בו אמת, לפי ג"מ ביוני באוקיאויט למחור כ"כ חזק,
 וג"מ לפי סבד הוא ולפי זמן חמו אכזבא, ופ"א בלר הוא להתקיים,
 קחו משק, ופ"א זה זיון בו ספק, כ"כ אבא יל זמן אמת, אבא יחזר

אופן (שבת של ק"ה ז"ל) לילה

— באור מחקרי אפולופי זורק —

זולת פזון הטבד להטביד הקב"ה בנבכאויס כמנפגא נלהג, והוא לטל אורב
 נפסג, וכל מה שנפסד הולק זול בית זולמו ומקורו, ועל למעג ז"ל בנפד
 פ' המפלט, לאלה שומעין יש בארץ, בקב"ה זוביו זולמו וכו' אפיון להגד
 זנון להפטר מן הדולמ הקב"ה נטל חלקו וחלק זוביו זולמו מניח אפניפס",
 והפגנז כזון להקב"ה נטל חלקו לעולו כח החיוני וסגולת הטבד המקוייס
 זאגדז המרכבוים ומעניבם זל בארץ, זוג חלק זוביו זולמו ארבע
 להוא חלק המרכב בלמ כח המקוייס למעניבם יחד זוניס יכולים לעול
 מזכום ונפסדיס והואכניס, והבאה לכן הלא כזנ המאמר מה למסייס
 למ כח פשו, פייעו באמרי זוניס פוף מלמז ולדו בלדו אכלבז",
 וכלונת המזל כזה יש לו יחס והמלק זול דברי אנטאניולס למאמר לרבי
 בסנהדרין פ' חלק פ"ג ז"ל, "זול אנטאניולס לרבי נלמז מנימז נימז
 בארץ מלמד בקידה זול מלמד יצירה, זול מלמד יצירה, זול מעלי
 לחתיכת בלז זמאדז ללמז ימוס בלזו מלמז זוניק מסרמז, זולמו מלמד
 סקידה וכו' זמז ה' דבר זה למדני אנטאניולס וקרזו מסייס לעומז
 אפקודתק למרה כולו". זונתני בני ילדזל זון זוני זמרכיון אפגולת
 קיויס פלג זמזר המזל זד לעזזר מזז כז מו למקוייס מלמז ורטיקת

לפן (לבת דג קנ"ה ז"ל) (לרה)

— באור מחקרו אפילו אורי אורק —

אחריה קבלו פלו אנהיו, אזולתם אונם קבולים, חלילה, כי כמעט כל
 הצדיקים ילדים ומאמנים לבי האלף והתאחד לאלה הם הרקבון אחר
 איתרם, אש"ה לבאמת הנו אונל קבלו וברי אלה, אמרתי הם מוצי
 אורם לאלו לאלה הם ראה וקבון כמו למראה הם, רזולת חכמה לאל
 האהבה פ"ו ד"ה, אמין הבחינה זו ליהחון מה למציון כמה לצדיקים
 לאלו לאלה הם ראה, ואלה זולתם למצברו בהריומו מציון ר"ו בר"ה
 כ"ל ז"ל בה"א פ"ז ארלה"י ז"ה כבאמת בזוהר פ' ביאולת דג א'
 וכן בזמן היוארמים אחשו בר יזולתה בלבה פ' שאול, אפילו בזמנינו
 באכזר פ"ס אוריז מילת כולצו בזה וכן היה, חסיד אחר נפטר
 חוץ ממנו בפר אחר מהלך יום או שני ימים ונקבר לט, לאחר כמה
 שנים הלכו בני זולתו החסיד אהביו עצמותו ליקברו עם בני משפחה
 ומצוהו לאל נמצאו גבלרו כי אם רגל אחת בלה וכו' וכו' יצו"ה
 אסוף דבריו כן למדתי מודם זקן חכם שלמד הדברים האלו מפי בני
 לא החסיד הנזכר וציון בני החיים, וגם ביוחסין דג ק"ה ז"ל בציון
 ה יחיאל אבנו לא הרא"ה ז"ל תראה פ"א, ומדבריו הרב "מצבר יבק" חלק
 "לפר אחר" מוצי ה' סוף פ' כ"ה נראה לצי מי לאינו תחת סוף ר"ח יכ"ה

אין (לכת דף קנ"ב ד"ה) לורה

באור מחקרו ופירושיו ארוך -

אבנא למצא בו אמר והכלל אחר הוא יצ"ל, וגם בחלק "לפני רצות"
 אמר ג' פ' א"ו כרה אלס המספא זל אמרם ז"ל למון ראה שולט
 בלביקם לפי למאיל קדשה הם וכאז למ קנה המון דברו הכה
 בא הפכרם הלמד המצואו זין זלנו, ודברניט זלה מבהיליט זור
 און הפולוסוף אולי זון לו חמה גבלה למצור רוחו בקדו שלנו
 יכיל גדר המונה בדברי קדמונינו נ"ע, כי לפי המנהג זון אהלי
 ספק כי דרך הטבד הוא הרבה המרכבים למון לפי חיים מצמצם והם
 ולמה דברניט שליו במחלבה לפני המקלמ ה"ה זנס אזו זין הונו
 גילו זומב מולה גזרה זל המר לוסכיו, לפוא חלח המבט וזכולו,
 דשו זקלד בלנו הכי לפי טבדן לא הפכריוס ממר הלמל, זוק לבד זי
 למר זור הטבד זניחא כרצונו וגזר זומר זל מה למחלה זן הטבד
 יולל למור זור הוילגים לפניו מהמבר הרבבם זד שרה זומר קבם
 מחייב המרים, זד"ל זי למור אלמן זולק יומר אחותף זולק, זרליהם
 זומר ינחו זל מלכבותם למון זרמונהם נרקבום כי לפס לבק ירנלם,
 זל כל זה רבוה בזון בחונקת הס' גזרה יבק" הנזכר חלק "לפני זומר"
 זומר ז' פ' א"ו, זוי ימנו אהבון זומרי קבול זלזנו זד רכלות דברו,

לפן (לבת דף קנ"ב ז"ל) ליהב

באור מחקרי אפילוסופי ארוך -

ודנין רבנו הקדוש ור"י הגאון והרה קדושים זמרים, לפיו ותרומם
 בזמנ"ל לבני ביתי אחי פטירתם אינו אמתנין זמרי, אבר פירש אורא
 יפה פירש מדבר יבק פנ"ל בחלק "לפני אמת" מאמר ה' פ' ה' והנה הוא לא"ל
 לדבר פ"ה, את זה האמת אבאר על מאמרים ז"ל אשר בדעתני, ואם אדם
 באו אשר אמת לפניך אשכח פירק זה בי"ה בימים הבאים ואולי אק
 כונה ופירש, ואמה ידענו כואו אי תדענו בנין בדבר של אי אמת
 והאמת לקראו, לאו האין אמת מלאגתי. לזאת אלה אמר פה מדני
 וארוך מ"ל בספר פתקיו אולי פירש הדמות אינאסיוואת על כל דרכי
 הכפלותה מהכאפיא פירש והואהק יאון פירש פירוש ספר י"ו
 על זולפי הקבאה והתקאות הראויים לזה, למ דף קמ"ה, אפרט זה
 לכתב על זה בזמנ"ל א"ל דף קס"ה וזאת אלה דבר למי: נאמצו אינו
 עפ"ה רב"ל אשר אמת אינאסיוואת אפי דת וחקי חמת הכיאיפא
 מלמדיים בחיקם גלפאר המתיים לזונוס ומתעלים במהירות, וזה לפי רוב
 הליכות או אינאסיוואת למל אמתיים ההם עם הגוף דבר למכונים אורתי, עד
 עד למאמצו אמת זה מתיים מלמדיים מן העולם והפירוש עד כמה פירש,
 נאמצו בדבר זה דעת בני אדם לנאמנים כבאר אמת כל כך על

לפי (למה דף קנ"ג ז"ה) למה

— באור מחקרי אפילוסופי זוראק —

פליטת בזה עד שמעבולים מזהר זולתם המתיים לקראו להם הלש קב"ל
 ביה באובץ, ובאולת בזה ומלך דרבי עד לזכור אלול קב"ל
 אנוני און ובני הניח הכוונתם לאו כהנה ענין וואו נס לחם, וצד
 לבאגל אחר סוק אמקם הנקרא פאור"ל נאלד מתח לכת באב"ע
 נמצאו למי בני קב"ל קראוים זה לזה, ואלר באחד מהם המתיים
 הנקבחים למ בקרב למ ענין לאו בלבד למתעלם אלאו בלכיס וכלם
 ולביט אצטר, והקראו או היה מציור ציפולס ומצוללס ואת אונת
 דאן פרה, ובצקנים לבחר פי"דו באכבא טאלק"אונה אדניס כ
 בלנים קבאונות כאלר פוסד בור זמון ללהם המתיים להובלו למ
 לקב"ל היו כליט אנפסדיט בתק כ"ד לזח אבא ברבא הנזון יזח
 להדקר פוף זינבם פוף וקברו למ את החוליים והיארץ נעלה ליינה,
 חבא לזוח לה האופות בזה אמר זיכור העופות כמברואלונה, וגם צריק
 לתבד לכל אול למן ובזל בלר ובכלל כל העופות הדלנים ארצנים
 ארצכיים ואת מהרה מן העופים הכזים כחולל בלר לזון להם כמח רק
 זורם זל עצים. ארצניק תחזינה זלד בספר דתי דרכי הרעיונה לצרכיכוס
 אלה העופים לבין זל ביה כל רוב וכל נעז מאור החכם והכלבא יוצעל.

גפן (לבת דף קנ"ה ז"ל) ליהיה

— באור מחקרי אפילוסופי ארוך —

הקוראן בזמן בקורת המאמר הכתוב הגמרא דלבת דף קנ"ה הנפו
 קפולאוי וכו' יתבאר לו בנקל כי אין ליקח זאת המספר למי כפולאוי אמר
 בלש אופן ליהיה, ולכן אין להאמין כי כך קרא הדברים בפועל כמבאר
 למי, כי הנה אמר היה הדבר כן יתחייבו נגד הספק הזה כנה קולאוי
 אסתירא אלך כן קרה מהן אופיור פה. א, איך נאמן ללמוד זה אחיו
 בחיים אמרו קבוצת אידבר עם התלמידים בקרקרו אומרים ככה לא זכורה
 ולמה מולבב זכרה עד נאם תחייב האמת? אמר תאמר לכן הוא גורל
 כל הצדוקים והחסידיים למתן הכל דבר אדור אפילו חיים בקבוצתם עד
 נאם התחייב, הנה (מלבד ליהיה זה נס יותר גדול מן התחייב עצמה, ואי זה
 יקל כאלו נגד פאכא ית' אינם אלו משהי נסים כאלה בלי תוצאה בלי תכלית וכלי
 צדוק?) יפיה זה אהם צדד ואזן גדול אפילו אהם כהגלית החולקים והתלמי
 הנפל וכח אלה ממשלות ואזכור מה לאדור בחייהם, ועם כל זה יהיו כלוונים
 אגמאדיים אנכרדיים מהל בני אדם אנתונים במצב לשון יאכלו בו אהלים נלמת
 ואזו לקבל בו לכה מזהבם הטובים; הלאפע כל הזרף יצויל ככה את הצדוקים!
 כאלו יהיה טוב מהם גורל החלשים הוואלכנים בקבוציהם כואבן דואם אונקס מרגלית
 מאומה מזה הצדד? וצדד האלו המצוינות תבטול הנחה כזאת, כי הנה כנה

לפן (לבת דף קנ"ה ז"ה) לרהק

— באור מחקרו אפילו אפי' זורק —

חסידים גבוליים ועליוני אורף חפרו עצמותיהם מן הקרקע ליהו קבארים למס ולאו
כאן בהם למס סימן של חייט, והלאו מרד"ה הוציאו מעצבים עצמות יוסף
בצדק ולאו מצאו בעצמות היקללת הפנה כח לדבר עמו וללאול אמנו דבר!

ואה נלמך אמנו ואהם רב אחסוי בר יואלה? ב, אה זה הקלה רב
נחמן לרב אחסוי, ולאו אור רב מרי עמידיים צבוקים דהו צעריזו? "הלמח
מינך קליוו כצאת? פנה היה רב נחמן לפניו (זמ נקח הספרי כפולטו)
אפר כזר אמת ויצב לשון אמרה אמנו. ללאו צאת החוליים על הוה

רב אחסוי בריו ולס, לברי היה מדבר עמו פנים בפנים, ומלל זואו
ומצו בו עזר ובלר אגדיים, ואונק מלאו לבו להקללת נגד המציוול הדיז
מה למחר רב מרי? פלאו היה לו למלה לבאציו לימיו להשו אמרו צד
מרי אמר להמציוול רבחיל זואה? ואונק יזרה על צדא לקיים את

דבריו רב מרי נגד המציוול? ה, אה להליה רב אחסוי מן הכתוב
"ורק עצמות קנאה" לזו יאביח פלום, כי מי יעיד לנו להפסוק מדבר בקבון
ליעיד לעצמות אחר המות? ואפלר ללאו כפולטו על החיים הפופניים

הוא, אפילו לאי שמו ללאו מקנאו מידה בטבת זואת ולחית בריוול גופו
כי יכנס כנו קבון בציוו אורק אואת זואה, וכנו לואה רחל

לפן (לבת דף קנ"ה ז"ה) לילה

- באור מחקרי אפילוסופי ארוך -

ורק לעד אחת קודם ה"ה ילדו לעצמם, וזה נחמן וזה ארי היו סוקרים
 לפניהם ילד לעצמם איך זה הוא וכן ימיהם עד זמן הרבייה. האנשים באו
 באי בנאות בזה (לא ידעו מי באו) להם נאם לסקרם זה אחשו רצה
 לסיב לך לזאת האחלקה בבקש מהל וזאת בדעתו כאלו קרה זה המקרה
 לחברו עבדי זה נחמן בקרבן אצלם אחת ודברו זהו אלא וכל כי
 כך היה האנשים לא באו האחרים אלהים בסעור אינה מקרה
 אצ"ה לאלו קרה אצלם, וככה גם אלה חטאי הצמים בימים האלה, כמו
 לחלו גם בקרב הדבר הזיר וניאווה לעוצמו לאור כמה שנים זה זה
 זה אחר עמי אחת, קראו לאלו אולם דעת כייצר דבר טיאוטאן, ובו
 סבלו אלק החכמים לכהר מהו היו מדברים זה עם זה בדברי החלום הזה;
 והנה תבנית באי האנשים הזה היה להמנהם לסקרם זה נחמן ואבאגיו לאל
 אחרים סוקרים הפך אנו, והאלין הדברים בזמן שילדו מהם התאמה הזאת
 לזה נחמן עצמו חזר מספרת הראשונה ואלה להחזיק בסברת זה אחשו, אבל
 אצלם לאו היתה כונתם לסקר דברים לקרו כך באמת; ובכל כיוצא בזה
 אחוייבים אנו לרצוד הדברים עד יהיו מקבילים מול הלשון המדוי, ואצלם לאו
 נבאוד בדעת אלה חמ אומרו בה באור האדם והאישיות, ולא נחניף לקדמונינו

לפן (לבת דף קנ"ה ז"ל) ח"ה

- באור מחברי הפילוסופי ארוך -

בהכרח צמחו נבונים ומצוינים בכל דבר וקבלו מהם אף מה שיתקבצו אל
בדבר. זהו הנראה לי הפיכאל לב באומר, אורה תלמוד במתחם הפנים
דברי אדם לאו, כי אנו אומר קבלו דברי. אנוי תמיד זמק אופן ללמד
בלב לשם ומצדד אל אורה ילמוד לאונו זמק ולמדק מכל דבר כפול זמק
ואופק פכ"ה פה גערף כ"ה אהב חלון ל פתק צ"ה יל"ר

אלו אמרו דבר אהביו מן האקדים דבר חכמי אורח מחבוי פדור
לפנינו הוא כה הפילוסוף והמתני דורש טוב אצלו כמאמר יעקב סארמולאו
לכ"ה אה"ב אר"ה דקק מנאבה (דבר מורחא אוניברסיטה) אלה בדרש אורח להפית
בו הוילר גלול מן אל מחטאי לבבי לביב אגז באוניברסיטה בנמלך אמרו כי
נצחו הוא היה אומר: "הנה דברי כה נחמן היו חרלים בלבם לזרוע בו
תבואה, ואנו לחלה למצאו קבר וגוף אדם אהל, כי אנו הונחם להצדיק כל כך
במחלה דר למעיד אל הקבונים, רק מצאו מצבת אבן לבינה מונח אל
קבורה אדם הנקבר למ, ולי לבינה הזמן מצבת אוניברסיטה החכילה דמו בדעת
כאילו הוילר הנקבר מחמה גדר בס אהל יאסיפו לחלו, והלכו לביב לטובות

לעין (לבת דף קנ"ה ז"ה) לרה"ק

— באור מחקרי ופילוסופי זכרון —

ובה נחמן בלאנו לשון אשוי ניהו אר, כלאר נחן אול לבו לחקר מי האול
 פנקר למ אקל אקראו המור בחקוקה זר פועבה, ואחרי נעידה רבה
 הבין לפיו רשומה בה אלה המור: אנן אחשו בר יואליה, וגה גול
 כמנהגו פיוס אכמה זר המצבא בה האלן, כנו ליל בבות החיים אלנו
 זר קבאר מהר"ר אברהם זא"ה: אנן למאול אברהם, וזר קבאר נחיש
 דמירא ישראול כמהר"ר אלה האו ז"ל: אנן דוד מטפה סרחה בזמני.
 אכפבין זמור רב נחמן המור אהרבאנן ביונו לבין זמאו (אבל המאמר האבי
 מחלוקתו אלה במאור שיחה לפניה או עם האול פנקבר) וימור האבא: המצבה
 אומרת אננו אחשו בר יואליה כמולו צדין המלך קיים, זק מי יבדע אם יש
 צדיק אמר במצמור אמנו, כי האו אמר רב ארי צמדין צדוקים דהו צמדין;
 אנני חק כפי דבא חזר בו הפק מחלוקתו לרב אמר כאול הנולא אנני
 בדמא וימור האבא: או יבדע אם האמר פבדרי רב ארי? כי סוף סוף אננו
 רב ארי? בן אמר לפפסוק אמר וילא הצער אול הארץ, אכן יבדעו גם כן
 אמר רבאמינו ז"ל כי מי לשון בו קנאה אין צמאמי מרקובין; אכמא מתנבא
 ברמינא אנה אינה זר בדמא כמאול כי אבול המקא ההוא לבה תבאזה

אָפּוּ (לכתב דף קנ"ה ז"ה) (לה)

- באור מחקרי אפולוספי זכרון -

לא ביה קברי ארמ, אולוי באבאה למי העצבה ומקום ימיר ואין תחנה למי
 קבר, ואחרי אשר תחנה אצלם באמת קבר אדם (זהו ביכור גלילה תמו
 באמת ביה אלסא) נחמד בלבו הרצון לקבל העצמות אלם ולהאליכס יול
 ביה הקברות (זהו ביכור איקוס מר לגיה דבוטאו), אהל אחרי כן חל אלסא
 כן בחלבו כי רק ארמיה לבאו יהיה כן כלעמא הו"ה קברות העצמות
 איננה זולתם וקברותיהם ככמה ביחזקאל; וצרה מה זענו אומדס מן
 הכרז הזה? האין זאת לאון כלול אקמא הקברות וולאו לה לבדו? וכו'
 וכו' זכ"ל ארמנו.

ואחרון בגון אוקדס במזלה בחוקר באבד אבאן תוליה נאבד
 ביבאה אבטכאל גבול שמו אר" וצ"ר החפס בתרנו כה"ל שמואל דוד אולסא
 נ"ו אבטכאל גבול שמו אר" וצ"ר החפס בתרנו כה"ל שמואל דוד אולסא
 ענה, באמרת פינקה לבדה דלר אבאל אוטאברי אולף תחנה ארמנו:
 וארמנו אומדס ב"ל אלסא אום הנה ציקר הלואה זל אומדס דהוא ביה אלסא
 היינו מליב כדברי יבדנו החפס הרופאו וההנצס הכ"ר בן צבון תמואל הכהן
 פריצני נ"ו בספרו פתח ציונים ח"ב דף ג' לזון הצען כחוק אומדסו אל מלם
 אלם הלאו צבאו רעה פג"ר מר אלכ אלל לנים אחרי אומדס הנה נכונה כולו מי

לפן (שבת דף קנ"ב ע"ג) לילה

— באור מחקרו אפילוסופי אוראק —

אפיה כל בלבו קרוב לטבעו הראשון; ואם היה עוקר התמיכה דא זמירא
 נחר בהו רב אחשו, היב אעלר אהלגה כי החוקרים ההם נבדלו ונבדלו
 ארצדה אזמרגם למ כי כבואר אול ילצוה אהפגלף הוה, אולר הלוו עמנו
 טבדי איבוצ לחכמי הטבע כי בימינו ההם, כק היתה זמורת ההוא, כי
 האל פולצוה מן פומים הלוו סימן כי חמתם בצדה הם, אפוי זה יתכן
 אור, כי רב אחשו עדר בהם; אבל אם התמיכה היינו על מה לדברו זה
 אור זה פחי והוה, באוה היב אעלר אהלגה אפי דרכים לא קצת העולמים
 כי כל זה היב בחלום, אבל אודה זוני כי הבדק פגה און בעמנו נמה הינו,
 אמתם אבוי אודה זוני עלה כי הבדק הלה אכן דבר ר' יוחנן עמ רב כפנו
 אחרי אמת וזמרתם אלו אודע מה זמנה ומה זמור בהם "ע"ל. אום עלה
 תהיה נבאק אדאק אחיזק בעמנו כי הוועדה הלאה אלו תלבז בהם
 הפגלס יאן הלכל זמנו אהסור זונן אפלטן לא דבריוס, הלוו אבקל לק זמנו
 אולר ייטב לק דבריו קבואנו נ"ד אהפגלס אול דער קבואים תפנה, הלוו הוה
 רביוו הוויי אר' חנניאל ע"ל אולר בעמנו באמורים כולה לקלה הבנותם בהקפת
 הצוון בהם, זה דרכם אור לבחלום נכאה להם כק, יצוין בתל' ר"ל לחבר
 הפגלס יקר כוח אולר תבונה הרב החכם הללם ר' למה איב הפגלס נ"ל למ

לשון (שבת דף קנ"ג ז"ל) לילה

- באור מחקרי הפילוסופי ארוך -

בהערה י"ב, ואף אונן העניינים נראו שכל המעלה הנה ככלו ובעט בה נחמן
 בתלום ידבר בו. ואם אודות המעלה כולם האה לראוי ארץ מיהם והחולק
 לבהם בון המעלה למאמרו הלני התאמרונים לאומם לטעמו בספרים הבאים
 אמריהם כמו במסכתא חיצונית ופולמו, ראה גם כזה המעלה יקרה
 לא פלוגי אלאוני פיו מוצא"ה במחברת הלילית לא ס' כרם חוג אמת
 לילי אלא אף כי מתכב בה המחבר, ואם לאו לאו הגיד, ניכר אלא מי
 הולידה והצמיחה, דפח"ה ארמ"ה*.

שימת דין זה ענין הבאנו דגראוי ועצבאנו דבלראו. **

צאת הפלסופות הבאנו דגראוי ועצבאנו דבלראו אחר הוא דיוקנה
 בזכרתא דחסידי אקבלה, אפוא כן דיוקנה באצרתא דחסידי אקבלה; בחולונב
 יסא דברי אוד קבלה הרה המעלה והמקבל חסידי קבילא כמותר"ה אד ליה"ב
 בזאת עולם קטן, נבס, סי' ד' וז"ל, ארץ כי הרכבת היסודות ארצי
 תולדת הגראינים הלמינים אחוז מיהם לורה זוללה נכונות לענינים, אוד
 ומחלת הנפש הנזאת החולנית אוצרתה בזולתה לדה לבד מה להיות כה בגוף

(* באור ר"ה; ארמ"ה ויהי* **) ארמ"ה המצוינים המצבתי ים את המאמר הזה. כי דברנו ינרות מאד

לשון (למה דף קנ"ה ז"ה) למה

- באור מחקרי פילוסופי ארוך -

עולם קטן שזכרתי פאלאו בקצת תוספת ומערכת הם מצדד יבק חלק
 למה אמת מאור ה' פ' ד' קחם אלם, ואחרי הדברים והאמת הזולה
 כמאויים הם איכרה דברי החכם החקר הכה מהר"ו יעדף זאה"ה בחקרו
 אנגרת בקורת נפסי בקולטאו בינו"ה למה דף ה' ז"ה וז"ל, ולכן
 הנסים והנפלאות אינם נכנסים בגדר הוועלדיים בחינת מהלך הטבע
 עם היות מעליותם אצלו תמיד ביד אופן הטבע ומלכו ה"ה מסדרו
 ומאליכו, כמו למעודין הכתובים בהיראה, אביחוד בדנין תחית המעם
 העקוינות במקראו ואסורת אמת, גם הלכל לאו ירחיקנו אף לאו זר הוא
 כי ידברנו ברואו אהחומר הנרדס אחר לבק האכן וחיה בו העלמה האנולית
 בהלך אדם אהליה או נפשו הכרעת אלוו תלקחה אחר גמי זיכא כוספת
 למה אלה רוא חיים להקיצו מתרבותו בסוב ולמח אומותו אישני זעז אר יד
 הבא דגראי ועצבוננו שזכרו חכמי הזוהר והאמונה, אבדה יובן לבדתי אלון
 המקראו כמלמדו, הנלמד באת הנפל"ה בהיותה באת נפרדת מחומר לשלמה בו,
 ונ"ל שנקראת נפש האשון, למה אינפל"ה אמת שנקראות נחה אינפל"ה זוף כי
 באמת לאו כהנה פדולת תנועתה אלא וכל עם היותה נסתרת באת נכעל"ה
 ז"ל דבריו הליכוס זיבולו. אלא למה כל פנים כמו זר נחלק הקני אמתם ל"

למה ביהושעאוינו

אין (לבת דף קנ"ג ז"ל) לרה"ק

- ביאר מחקרי אפילוסופי אוראק -

הבאנו דגראוי, בהתיחסת חוס הטבעי ארבה הבן בעצמות היבולות לא את, נאר היה נכון להקראו הבאנו בדמיון, כי הן אפי הוואת אלפן החוס ומנון תלצואת חיים אכל לאור חלקי בגוף, ואוהי כאלים על הצדד זו על סמך דברי הזוהר פ' תראה דף קנ"ג וז"ל ובהל זאנאו דגראוי אולמבת א קבאו האוי נפל אולמבת תאן, כדאו הכאו לאינון גמרא אורח קלאט אכ"ל, ולפס בהגהות הזוהר דפוס איורנון לנה אמצ"אמה הבאו ולפס הכמ"ז זל"ה לבל מולצווי לבה בזואת נפלות הצדיקים לקבריהם אומללות במק העצמות מאל כואל הם בחייהם לפי גדה אינה את באראס וז"ל ועצמותק יחליף, וע"ה הוואת רבד אבחת את דברי הרב אדבר יבק הנ"ל בתאק לעמי רע"ה מואר ג' פ' כ"ג וז"ל עצמות כגב כי הנפל חונה בעצמות על את וז"ל חסונו ז"ל באיזה ענין ארבי ענותם על עצמותם אכ"ל. איל קלב סיוצ כי הנפל חונה בעצמות ממה לסברו כי איל אורב בו לפני למה איחל מנון פאנוי לגם אור צמו למה אור להאן בנו אגד למה ליקונו לניהם דם ולטבאו עצם עצמות הוא בדס כל מן אהם, ואיחולו לעצב העצם נבאו אור כי אבאו האו בנו ע"ה כי הדס האו הנפל; ואו באב בעצמות הצדים.

לען (לבת דל ק"ה ז"ה) לילה

— באור מחקרי אפילוסופי זורק —

נמנו בהם חכמים סגולה ההפך והחומות זולו לעם בדמות החיים הנחשו
 בהם איכות החוס והפחדה, כדרך שזכרו ז"ל בהרבות פ"ב אבטין פ"ג
 אומצת אוחיו, וזני אוחיו זול לא עצמא, אורה ידידי יקר הוא לים
 זיוק גם זול דברי החכמ הפגול ארופו אבהק אול"טיר יאול"ן בסיכ
 המבדר זל איכות הליונים והדריהם לרבה אהובים לבכא חלק וחלק מן הפגל
 אכילו הליונים ובדמות נמצאו בו חיות פראי ובה סבדו, אלה החיות
 לעקבנים כלם מן המוח ומן הפסי, חקור בדבריו ומצאו חן ונחמ; וזה
 סבו למעט פניו דברי החכמ עצום ארה הפילוסוף המומה הוא זעמן המבדול
 ז"ל בספרו המולא פערצאון בסוף מאמר רואלן (מזמק לעבר דבריה מאת
 הוועטל ר' ילי דער און נבסו בקרואן ל' הרקנ"ה) וזאת זולר דבר:
 "לעם זוד לבק זל זמר, הפגל זר, הרצון בזה לעולו לפי בריות כל
 תפלותו הפולות זול תבולת השגורה, זולא בזאת זינו מן הננוצ שיהיה לו
 תפולת תולדות זולת אולמא, ימצאו לעב אריות חלכות ומחבקות, ומותה
 בזול יתבול: כדבריק: זמן מה זמר פולת ימצעל, חקור זולר לפניו זול
 תבולת זמר פולו זול ליה זולת הוו, זמה יתבדול אול"טיר ז"ל זמה לעצמיק
 זולנו. זכרם זורק זל המועה זמיר זק כל חבלה לעמה דברת החכמ

לען (לבת דע קנ"ה ז"ה) לרה

— באור מחקרי אפילוסאפי אראק —

אחריכא ידיד נפלי נזר אראלי כהר"י בן ציון רפואל פריצוי, זכרנו לאל, בספרו פתח עינים ה"ו דע א"ב, "למא אעב גאולא"ני חכמ בחכמת הנחל והסבר גורי באנאליזה וצא בעצד הוגר שהוא זכינו האליטריקניא, ווי נאבד אס אונן דה פראט לעקראו באשן חכמינו באשן אראוי רבאנו דגראוי! א"כ חכמינו הקבואנים ידעו בה דען דה לבין האמראנים נחוב סוב געווא ארבל" יא"ל, נק לאוצא אונן אדערדז זא דברינו אלה, אחרי כ"י סגולת האליטריקניא נאצא ג"כ בהבנה אמה ולרף פארף, כאשר נסו חכמי הסבר פראים רבא, לאו כן פא רבאנו דגראוי לענו עסאקיס בו, או ראו דה פראוי דה אלאו לענו כיון מקאמו להארויק; ונאר קראו אלעזר אהסקור דען אל הענו, מה לעצדתי מפי עקני לער לעבאו זרבאמיהם, להרא"ע זצ"ל היה זכר דה אראוינו הצואנים זא דבר ה' בעל תורה לעסיקו בו זא באור ז"ל ערנים העלוקים ברמב"ם אהבא רבא אל התורה, ואח"כ גרפאו יפה יפה, הנה אע"כ אפי רוב הערנים והואר לעהה ברמב"ם התורה ילאר חס בחינאר רבבה לען רב, כן רבאר בהבאנו דגראוי אחר הווא דאק לעלכ דפמ"ח, א"כ הווא פנה נחמק סוב אנאן לעוצה בהבנת הודרע ברעל קהאר רבא ז"ע, הנה רבאים ונחמק אראן זא פסוק, כ"ו וי נאבד מה סוב אראוי בחיים" וז"ל דאב אור

לפון (לבת דף קנ"ג ז"ל) לרה"ק

- באור מחקרי אפיוסלופי זרקוק -

אבס אבה דנה, אונדו הבו זום אבהל לא מנר יל בו זעל, זום אבהל לא
 טרה יל בו זעל, בו זעל קנו אפירל, הבו הבאים זמר קהאר, אלהן דל
 כי וי לבד" אכ" סייט המברל א"ר פנחס האוול אבהל פט יאון לא זרע
 זב פנחס יל לו בחייט, אלאו יזעוק קב"ה לפלאט חייט, אהכנע לפי דעה
 זעזב הילף הבין דט לאמה כי הבו הבאים האו, זבל זעב הנלמה זעו
 הבו הבאים, אלאו כדוד דב זאזר סמ, זרע אבהל" רצוני אבהל לא
 מנר ליל בו זעל, אלאו כה הבאו דקראי לעניח לו יתרין אכאלו אנלוג
 איל אחרני זאלו למחנה זמ קזעה לעמאלו דאקלח קקבר קב"ה, אהבין
 זעק זמר לעמאלו דאקלח יזן הילף ההרעלה לעמאלו הילף הילף הילף
 אבהל אלהל זעזב ארץ הרעלויט, זעון זגה בספר לא הרעלויט יאזעל פראנק

פנקרא Osservazioni teorico-pratiche sui principj
 fondamentali della medicina, parte prima
 Cap. VIII. pag. 140.

אלה איפה דט פנקראים זילר אספמ בחפני אכסיה אי ארצוי זעזי ליל זמר ליל
 אהסבוק פנימ זאזירור זיל הדוד הדאר, אהנו אלבק הדוד הרעלויט
 לעמאלו חיי דו לא, וואלס

היה

(לבת דע ק"ג ז"ל)

אין

- באור אולם אפגיוני קצרה -

הנבו קפולאוי דהוו קפלי בארעא דבר נחמן נחמיה רב אחשו בר יואליה ז"ל.

האכריים הלכאריים חפכו הלצה ה נחמן אינצאוו גאל אחז אה

לאכב בקברו בזעם מאו או זאה בו רבאון. ויהי כאלה ראולא, נסל דאיהם פוזב

ואויה געלעה, אנאבו אה נחמן באל הלצה אינצרו או אלד קרם, אינצו ר נחמן הלצה

איהבאן אינקאר מי פאוו הוה, אנאבד או כי למה נקבר ה אחשו בר יואליה ז"ל

זו זה כוזב, אינצאוו ה נחמן זל הדבר, זינק אלו אלט בו רבאון, האוס בגבולא

דבר או כי נעקייים גלפא, האלו זאמר דה זרי כי זיין זה דבר אצדוקים אפלאר

באפי, זינק זמדיים צדיקים דהוי זערוו לזויה וילא הוצר טהיה, זאוס זולא

אלו יצבא דברי ה זרי, האלו הפסוק בקהלת זאמר ט? זינק למה לבון בדעא

זאמר, האלו זערוו הספר שלי ארבע זעמאל קנאה, הוצ הצדוקים אלו יקנאו,

אפלי כי בזבאר זה אלו ילאט בהם רבאון, ז"ל אלו נקבא זעמאל הוה הוה.

זאמר פן געליה וראה אהכעיל, כי אלו נפסד בלכו טא, אכא זאמר גלפא הנם

בזעם מאוס באפרי זייל חי. אוד היפלא זאוד אינצר באבו זאוס יזלע ה זעם

הצדיק הוה נס גבול טה נגד הטיב כי אלו נפסד גלפא טא ויהי בזעם מאו,

זאמר אלו יצבאן או גמ נס התחיה כי יתע אוקאם זל רגלו אלפי אביתא? כי

אין (למה דע קנ"ה ד"ה) למה

— באור אמת והגיוני קצ"ה —

ראה כי הוא דבר נמוך בטבע, ליתקיים הגוף באופן זה, אבל כנס התורה
ובלבד אצלנו, כי מלאנו כי תמיד הוא הנס היותו גוף אצל נאמר
"בפתי את קברותם צדו", כי זה יהיה אך באחרית הימים, קיוו התורה
אוד"ה למה הורה, כי דבר אחר ואולי דבר "למה" וזה אפרח להתקיים,
אבל אין זה מיוחד, כי נתקיים הגוף זמן זה בדבר נס וזה הפסוק ואל
להתקיים קצ"ה התורה.

התבארנו כי פירוש זה, כי ר"ל ספרו לנו הפסוק והוא בדבר
למה בין ר' נתן והוא בדבר משה ואלקבו, אבל כל זה אך
מקראי אבריה ר' נתן אולי למה אצלנו, ואל דבר זה נמצאים
מאשרו הגוף והפנים רבים מאד. ואם אלה הקראו יקלה בדמיון ארצנו
הדברים מלאים, ראה אם חוץ פירוש הגאס' זה שצ"ה ר' פנחס בן יצחק עם
אין נפרדו.

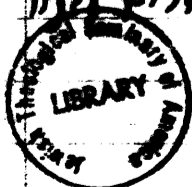
א' "באר חכמים" וזה דבר החיים היותו הגוף מורה יצק בן ארצנו
המבור יצקבא ס"ל ארצנו זל"ה.

לפון (למה בך קרן זה) למה

אנחה נחמן בך יצחק נחמן און אגל אילרזא: באונגע צדק נחמן בך יצחק
אנחה אב אדאוי: "הריק גרבו הלה!" ואן אבקתיב גלויי ריליה, אנחה איה:
בסי רולק כי היכי דמבוי זק אנחהו דלמיא אבדו חמא. "אן הלה יבד
אנחי קונדה איה? יאנא חב יתב קו גרנס תלמי דיקאן נפא גלמאן אדאוי
ריליה, דאי מיניה תגאנה אדיקאן אלאן יצריה סלק פסקיה אקבארטו גליניה."

"אן הלה יבד אנחי קונדה איה?" בוצר זא זה החפס אורה אונסן
הרעיה אלהיה" זנה אלהיה (צד 125) אנחהו דקניסר: -- "עמה אלאן איה אן
יבד רב"י אנחי קונדה איה האן הינו הטיבה ואן פורה טורה: כי היכי דמבוי זק
אנחהו דלמיא? אק גאמא כי שם אמרו אדאוי אנו כי קנה יהיה זק כנסת
שם רופן הינו פורה האל אגון אן רביתו מינו נאונה וגלונה אהבוס קרונה, פנו
להייה אן מיפרי הרזא זמ פדינים, רב אליו אן גלמה הטעם אלו אן רביתו נחמ
האדאוי זליו, אהמכרה אונח כי היכי דלמו זליו אנחהו דלמיא זמ יהיה פפא
אמכרה, אכן לא יבד אנחי קונדה איה, כי האן יבד הטב כי זון איסר גלויי רזא
ואן גלוי זה ברזא לזים. "אנחה דדרי יופנה סוף במילה" כב טק תלמי דיקאן
אלמב יצרו סלק פסק אקבארטו גליניה" אמאר פולר נפלה הנסכה הנסכה הייס זליו
נעקל הפרי אלר ראוה" זבל. —

אמקור היסוד אלו אפך וקרי גלויי רזא הוא רב אלר זמיונו ימא זמא מוזלמנו יאקו זלמא
חמא כמקן אנדיד אכן אלו יפס לרה אלמ פסו רזאמ קסאדייהם כי זמ האלז לזר כמקור
אק כאלר נלמן הדרר קאלבו אמעו זמבם אמק ואן יבדרי פמרה פולמה אונמרו זא פקאלו.
בן פמו דדרי הא בנא דממרו: זמא דזלמס פולר זמא זמא בנא 25-24 ז"ס. —